

МИКИ СПИЛДИН

Майсторът на твърдия детектив представя

THE BY-PASS CONTROL

ДВОЕН КОНТРОЛ

МИКИ СПИЛЕЙН ДВОЕН КОНТРОЛ

Превод: ЕАР

chitanka.info

В безпощадна борба с асовете на КГБ Тайгър Мен попада в паяжината на най-очарователната жена шпионин. Всички съставки на шпионския детектив са налице: полудял учен, фатална жена, главоломно действие.

Гениален учен решава да поеме ролята на Бога. Едно малко устройство в системата за управление на междуконтиненталните балистични ракети и Америка всеки момент може да бъде изтрита от картата на света.

ГЛАВА 1

Той разбираше, че умира. Тялото му, проснато на пода, напомняше безформена купчина и само разкървавено лице с още горящи очи свидетелстваше, че това е човек. Дишаше учестено, въздухът не му достигаше и се опитваше да напъха червата си в корема. Ножът, с който се бе нахвърлил върху мен, все още се търкаляше около него, но той вече не мислеше да го използва. Можеше само да се надява, че ще умра преди него, макар и да знаеше, че това няма да се случи.

А аз стоях, стиснал в ръка 45-калибровия пистолет с вдигнат предпазител, и му се хилех в лицето. После за секунда отместих очи и погледнах през открехнатата врата, намираща се зад него. Тя водеше към звукоизолирана стая, където видях тримата мъртъвци, вързани за столовете. Смъртта им е била ужасна, защото не е било лесно да ги накарат да проговорят, а когато все пак са проговорили, палачът ги бе убил за собствено удоволствие.

Двамата бяха от агенцията във Вашингтон, а третият — мой колега.

Да, проговорили са, в това нямаше съмнение. Вито Салви добре си знаеше работата. Освен природната си склонност към насилие, той беше отлично обучен в Москва и осигурен с цялото най-съвременно химическо и електронно оборудване, каквото може да се приложи, за да накараш някого да говори, и Вито беше използвал всички възможности докрай.

Но когато дойде неговият ред да се срещне с голямото черно нещо, което лежи отвъд живота, когато касапинът изведнъж сам попадна в месомелачката си, ужасът застина в очите му и той с цялото си същество се стремеше да отдалечи неизбежното.

— Ти си го заслужи, приятел — казах аз.

Вито се закашля леко и размаза кръвта, която течеше право в очите му от дълбоката рана на челото.

— Не. Не... Това е саморазправа.

Не преставах да се усмихвам и знаех какво впечатление му правя.

— Не смятам, че е така!

— Ще те...

— Съдят? — Усмихнах се по-широко и вдигнах пистолета, като се наслаждавах на момента. — Ти си се побъркал, Вито. Ще има просто разследване. Трима човека са убити от вражески агент, платили са му в брой две страни... а аз съм само зрител, който трябваше да спре играта и да опита сам късмета си. Такива неща не стигат до съда и ти прекрасно го знаеш. Измъкнал си информация от тези двамата, но това с нищо не ти помогна. Макар вашингтонските момчета да ме мразят и в червата си, аз ще изляза от играта с чисти ръце, защото когато чуят историята ми, ще разберат, че съм действал като предприемчив и мъжествен гражданин. Твоите босове дори няма да знаят, че теб те няма, докато не им съобщят за това. После ще бъдеш просто зачеркнат от списъка.

— Те казаха...

— Знам. Раздрънкали са се. Ти си получил от тях сведенията, само че си изгубил твърде много време, за да ги убиеш и не успя да предадеш информацията, а сега е прекалено късно.

Вито все още се опитваше да намери изход. В неговото положение всички опитваха.

— Ти би могъл... да ме арестуваш — каза той.

— Аха! По-добре ще бъде да действам по моя начин. Няма да имам никакви проблеми. Всичко е приключено завинаги и окончателно. Държавата ни е чиста, още един червен е премахнат от пътя и кремълските ни противници ще знаят също толкова малко, колкото и преди. Следващия път ще бъдем по-внимателни.

Прицелих се право в центъра на челото му с моя 45-и.

Вито Салви, който имаше зад гърба си четиринайсет убити наши човека, изглежда, дори не забеляза това. В дъното на съзнанието му проблесна мисълта за възможно спасение и очите му засвяткаха хитро, когато каза:

— Мога да ти предам ценна... информация. Но имам нужда от доктор... Предай ме в ръцете на вашата полиция. Мога да им разкажа много неща. Моята цел тук беше... двойна: не само да получа

информация от тези двамата... Имаше още една причина... по-спешна. Вашата полиция сигурно би искала да научи...

— Говори, говори, Вито. Ще преценя колко е ценна.

Последна надежда се появи върху изкривеното му от агонията лице. Той говори две минути и казаното от него ме рани повече от острието на ножа, още мокро от собствената ми кръв.

Той говореше и когато каза всичко, което имаше да казва, го застрелях между очите. Тялото му се изтъркаля до стената от изстрела, трепна за последен път и затихна.

После вдигнах слушалката на телефона, набрах номера на нюйоркския отдел на IATS (Службата за безопасност) и им казах къде се намирам.

Те ме разпитаха на място — двама добри специалисти, оглавяващи най-новата и най-секретната от всички агенции на Вашингтон — Бюрото за безопасност, и двама други мрачни офицера, които бяха любопитно незаинтересувани и проявиха интерес едва когато описях убийството на Вито, без, разбира се, да споменавам за неговото последно изявление. Момчетата бяха доволни, че убиецът на хората им е умрял от тежка смърт. Репутацията ми беше добре известна, за да мога да позволя на човек като Салви да умре бързо и лесно. Като изслуша разказа ми, Хал Рандолф каза:

— Типична запазена марка Тайгър Мен.

Повдигнах рамене.

— А как бихте искали да го направя?

Той ме погледна изпитателно, следвайки логика на разсъждения, която знаех, че ще следва, после отиде при тялото до стената и го разглежда няколко секунди.

— Хайде да започнем от самото начало, Мен. Например по какъв начин си се забъркал в тази каша.

Останалите ме наблюдаваха, а в ръцете на двамата офицери се проявиха черни бележници. Когато заговорих, те започнаха да стенографира всичко подробно.

— Разбира се — казах аз. — Единият от убитите, Дъг Хамилтън, е наш човек. Той ръководеше легална частна детективска агенция в покрайнините на Ню Йорк...

— Легална?

— Можете да го проверите доста бързо — отговорих аз. — Мартин Грейди го нае по договор за три години да осигурява безопасността на *Белт-Еър Електроникс* — компанията, която той притежава. Това се изискваше от договорите, които бе сключил с правителството, така че...

— Запознати сме с *Белт-Еър*. Как се оказа замесен в този случай?

— Преди една седмица Хамилтън изчезна. Аз се оказах под ръка и получих указание да се заема с този случай — кимнах с глава към страничната стая. — Проследих го дотук.

— Как?

— Колата му беше изчезнала. Обадих се в полицията и те я намериха. Вътре в колата откриха бележник, където заедно с останалите беше записан и този адрес. Всичко се оказа доста просто.

— Ами останалите адреси?

— Просто делови адреси, проверих ги всичките.

— Разбирам — Рандолф се замисли. — И така, ти си нахълтал направо тук и... — той махна неопределено с ръка — си влязъл в играта. Просто така.

— Не съвсем. Защо да си пъхам главата в торбата? Хамилтън можеше да е замесен в нещо, а аз съм доста отдавна в този бизнес, за да поемем излишни рискове. Изследвах мястото от всички страни и се промъкнах тук през покрива.

— А как си разбрал точно в кой апартамент трябва да влезеш?

— Някой е изгубил сума време и сили, за да зазида с тухли от външната страна един от прозорците. Но не е бил достатъчно акуратен и е оставил на двора част от материала, използван за звукоизолация на помещението. Тази къща е изоставена, както и останалите наоколо, и нито един безделник или крадец, заселил се тук тихомълком, не би хвърлил толкова пари за подобни преустройства.

Двамата младоци вдигнаха очи от бележниците си. По лицата им беше изписано уважение. Единият от тях каза:

— Можехте да повикате полицията.

— Не мисля, че имах време. Освен това в целия квартал светеха само няколко прозорци и едва ли в някоя от тези къщи има телефон.

— Не е ли било глупаво да дойдете тук сам?

Ухилих му се и почувствах болка в ъгъла на разцепените си устни.

— Не бях сам — казах му аз и посочих пистолета си, който лежеше на масата под носната ми кърпа.

Хал Рандолф се обърна рязко и стисна ръце зад гърба си. Той беше едър, с червено лице, което никога не губеше сърдитото си изражение. Не ме обичаше и мразеше Мартин Грейди, но сега беше хванат в капана на изискванията, които собствената му бюрократична секретност предявяваше към него.

— Познавал си Вито Салви, нали?

Кимнах с глава и се облегнах назад на стола, като се опитвах да се отърва от вкуса на кръв в устата.

— И по-рано сме се срещали — казах аз без повече коментари.

— Знаеш ли кой е бил? — настояваше Рандолф.

— Разбира се, както и ти. Затова и го убих. И не питай защо не го задържах. Бях щастлив, че всичко стана именно така. В момента, когато отворих вратата и влязох тук, той излизаше от другата стая; ако добре погледнеш вратата, ще видиш, че не е лесно да я отвориш. Вътре в стаята има друг изход, през който той можеше да избяга, ако знаеше, че съм тук. Това копеле отлично познаваше всички трикове с пистолет и нож...

— С изключение на един — възрази един от младоците.

— Какво имаш предвид?

— Ти го пречука — каза ми той.

Рандолф се усмихна алчно.

— Страхувам се, че не познаваш достатъчно нашия приятел, Къртни. Това е Тайгър Мен и ако беше видял служебното му досие, щеше доста да се учудиш. В Москва е включен в списък „А“ на вражеските агенти, което само по себе си вече го заплашва със смърт всеки момент. Бил е в разузнаването по време на войната и толкова много обича да си играе на шпиони, че и досега не може да зареже тези игри. Сега, с поддръжката на промишлените милионери, които, изглежда, не доверяват важната си работа на правителствените агенции, той се е захванал с всичко — от шпионажа до уличните скандали — заради един долар. Не знам какво мисли самият той за себе си, но е професионален убиец с достатъчно големи връзки, за да

излиза винаги сух от водата. Но някога и той ще сбърка и когато това стане, ще се разчуче на два континента.

— На три — уточних аз. — И не си спирай дишането в очакване, че това ще се случи.

Измъкнах се от креслото и се изправих на крака, болката в хълбока беше адска.

— Прекалено много говориш, Рандолф. Утре ще бъда при теб и ще ти дам подробен отчет.

— Къде смяташ да отидеш?

Намерих си шапката и си взех пистолета.

— На лекар. При един от тези, който няма да докладва за раните с нож и от куршум. Имаш ли възражения?

Настъпи дълго мълчание, после Рандолф поклати глава. Той знаеше, че няма да се скрия. Аз също исках да получа отговор на някои въпроси. Излязох на улицата и минах два квартала, преди да хвана такси, дадох на шофьора адреса на Рондин и се отпуснах на меката седалка.

Обичах тази жена много и без значение колко често я виждах за мен тя винаги беше откровение. Не заради класическата си английска красота, която се излъчваше от милото лице, обрамчено с дълги до раменете кестеняви коси, или тяло, толкова великолепно, че беше трудно да се повярва в това, а просто защото *нея я имаше*.

Цели двацет години тя беше мъртва за мен. Преди двацет години тя се опита да ме убие, но вместо това умря самата тя. И въпреки това я имаше. Рондин? Всъщност не е чак толкова объркано. Първата Рондин беше по-възрастната от двете сестри, която беше преминала на страната на нацистите, а след това се прехвърли при руснаците. За семейство Кейн тя сякаш въобще не се беше и раждала. Спомнях си само когато с паметта им не всичко беше наред. Но с моята всичко беше наред. Двацет години я търсих, за да я убия и едва не я убих, когато я намерих отново.

Намерих я, но това не беше тя. По-малката сестра беше наследила същата невероятна комбинация от гени и хромозоми, които бяха развили физическа прилика със забравената сестра.

Но за мен тя беше Рондин. Не можех да забравя този псевдоним. Сега го използваше Едит, защото ѝ го подарих още в самото начало и Едит го носеше с цялото му значение, което това име съдържаше в себе си.

Тя отвори вратата и замръзна за няколко секунди.

— Здравей, Рондин.

Тя се усмихна и отвори вратата по-широко. Преди да вляза, разбра, че се е случило нещо, и усмивката изчезна от лицето ѝ, като се замени с израз на загриженост.

— Отново ли, Тайгър?

Знаех, че усмивката ми изглежда глупава, но не бях способен на нищо по-добро.

— Като топка след лош удар, малката.

Тя се опита да разбере смисъла на казаното и когато го схвана, нежните очертания на лицето ѝ се втвърдиха.

— Лошо ли ти е?

Тя ме хвана под ръка, вмъкна ме в просторната стая и почти ме изблъска в ъгъла на дивана.

— Жив съм. Помниш ли доктор Къркланд?

— Онзи същия ли?

Кимнах.

— Нека дойде.

Без да задава повече въпроси, тя взе телефонния указател, намери номера и го набра. Разговорът беше кратък. Тя затвори слушалката, отиде до бара и смеси напитки с необичайно за жена умение да се оправя с бутилките в три часа сутринта. Когато ми подаде чашата, отпих голяма глътка уиски с джинджифил, после отпуснах глава на възглавницата и затворих очи.

— Мога ли да помогна с нещо?

— Нямам нужда от първа помощ, рожбо. Къркланд ще бъде тук скоро. Имам прекалено много рани, за да смятам, че всичко е наред, докато той не ме прегледа.

— Боли ли те, когато говориш?

— Не.

— Можеш ли да ми кажеш какво се е случило?

Погледнах лицето ѝ и видях, че бе станало напрегнато. В неговото изражение имаше нещо повече от обикновена грижа за мен.

Нямаше нужда повече да си играем един с друг. Тя не беше просто преводач в ООН, за каквато можеше да мине, а прекрасно обучен оперативен работник с добро прикритие за работа по задачите на своето посолство. Знаеше за работите ми повече, отколкото имаше право да знае. Но има случаи, когато е трудно да се скрие нещо, и можеш да се довериш на честността, разбирането и знанието, че другите хора могат да имат същите идеали като теб.

— Обади се на Чарли Корбинет и го покани тук.

Очите ѝ се присвиха леко, но тя разбра всичко. Случилото се с мен не беше просто уличен бой или някакъв нещастен случай. Това беше нещо свързано с международните дела. Отново, без нито един звук, тя отиде до телефона и направи това, за което я бях помолил. После взе чашата ми и отново я напълни. Когато ми я подаде, видях сълзи в очите ѝ, после тя притисна устни до ръката ми.

— Защо? — попита тя.

— Защото трябва — отговорих аз.

Доктор Къркланд беше много вещ в работата си. Куршумът беше минал през здравата кожа на ремъка за пистолета, изгубил силата си, после се плъзнал по ребрата и заседнал под кожата, изпъквайки като син белег. Двете рани с нож приличаха на хирургически разрези благодарение на това, че успях да се извъртя от правите удари. Докторът завърши работата си, даде ми шишенце с лекарства, заповяда да ги взимам редовно, за да избегна усложненията, и не попита за пари. Мартин Грейди щеше да плати сметката.

Рондин ми позволи да се облека, после излезе от спалнята, като поклати глава сякаш бях малко дете, което не можеше да направи нещо по-добро.

— Надявам се, че нямаш намерение да ме напуснеш веднага — каза тя.

— Някои неща не могат да чакат, кукло.

— Нищо не е толкова важно.

— Нима?

— Тайгър...

Протегнах ръце и пръстите ѝ се преплетоха с моите.

— Всичко, което правех досега... или случаите, с които си имаше работа ти... са нищо в сравнение с този. Ако нещата се потвърдят, всички можем да се окажем в беда.

Погледнах часовника си. Чарли Корбинет можеше да се появи всеки момент.

— Поработи за мен още малко като секретарка и се обади на още един телефон.

Казах й номера и почувствах как изведнъж ръката й се напрегна. Рондин беше чувала как се обаждах на този номер и знаеше какви щяха да бъдат последствията. Тя се забави само за миг, после протегна ръка към телефона, набра номера, предаде ми мълчаливо слушалката и се нареди да излезе от стаята.

— Остани — казах й аз.

— Сигурен ли си, че искаш да остана?

— Виждал съм как ти също си убивала — напомних й аз. — Този път няма да мога да се оправя сам.

Тя кимна, отиде до креслото и седна.

След третото позвъняване на другия край вдигнаха слушалката, но, както обикновено, мълчаха. Казах паролата и гласът отговори:

— Казвай, Тайгър.

Мартин Грейди говореше така, сякаш обсъждаше борсовите операции, макар прекрасно да знаеше, че няма да се обадя, без да е крайно наложително.

— С кого разполагаш в този район?

— Дон Лавойс и Тони Уилямс.

— Уилямс не ни трябва, прати Дон.

— Можеш ли да говориш?

— Слушай внимателно. Работата е много сериозна. Освободи всички ръководители на проекти от работата, която можеш да прекъснеш за известно време, и нека бъдат нащрек. Нека останат по местата си, докато не се свържа с теб. Ще ни трябва човек за връзка и бърз, лесно управляем самолет. Ти си непосредствено въввлечен в това дело и трябва да бъдеш готов за оперативни придвижвания.

— Ф-51 Мустанг ще пристигне тази вечер от Сарасота. Ще кацне на летище Нюарк. — Сега гласът му се промени малко, като че ли в него имаше повече очакване, отколкото външение. — Добре ли си?

— Жив съм.

— Сериозно?

— Доктор Къркланд ще ти изпрати сметката и описание на подробностите. А засега отпиши Вито Салви. Той си получи своето.

Грейди се поколеба и предпазливо попита:

— Сигурен ли си относно самоличността му?

— Абсолютно.

— Това ще привлече особеното внимание на някои служби към теб, Тайгър. На тях никак няма да им хареса, че един от най-добрите им бойци е изкаран от строя.

— А имат ли друг избор?

— Затова пък ти имаш — каза той.

— Например прекрасна отпуска в Андите или в някое забутано селце в Баха, Калифорния?

— Трябва да обмисля всичко. Не можем да си позволим да те изгубим.

— Ти също така не можеш да си позволиш да ме държиш настрана от тази работа. Вито говори с мен, преди да го убия. Изпратиш ли ме в отпуска — нищо няма да ти разкажа, а сега избирай.

Чувствах как мълчаливо оценява чутото, после каза:

— Щом искаш, ще си го получиш.

— Отлично.

— Трябва ли ти нещо?

— Засега нищо. Всъщност бъди готов за сериозни събития. Това е най-крупната операция в сравнение с всички онези, с които сме се сблъскали.

— Мога ли да разчитам на доклада ти тази вечер?

— Щом кацне самолетът. Другите също трябва да знаят за това.

— На твоя отговорност. Ще ни сътрудничат ли.

— Ще трябва — отговорих му аз и се захилих. Нямаха избор. Затворих слушалката, почаках Рондин да прибере телефона и взех чашата. Едва успях да я изпия, когато на вратата се позвъни два пъти — кратко и нетърпеливо.

Чарли Корбинет беше нашият стар полковник във военното разузнаване. Той все още приличаше на здраво сложен селски момък от ранчо, какъвто беше и тогава, когато ни командваше, и двайсетте

изминали години го бяха променили съвсем малко. Официално той ръководеше малко, но важно производство, а всъщност Службата за безопасност го беше завербувала, защото им беше нужен човек с такъв характер, глава и предпазливост.

Някои от началниците му знаеха за контактите му с мен и това не им харесваше, но не можеха да минат без него и си затваряха очите.

Сега той стоеше в средата на стаята — висок, силен, с твърди черти на лицето, характерни за истински професионалист. Той ме гледаше изучаващо и се усмихна криво, като прекрасно знаеше, че тестото е готово и е време да се изпече баницата.

Посрещнах го с думите:

— Здравсти, полковник!

— Някой ден сигурно ще го запомниш — произведоха ме в генерал, преди да ме пенсионираш.

— Навик, извинявай — усмихнах му се аз. — Колко ти е заплатата сега?

— Стига ми.

— Готов съм да се обзаложа, че изкарвам пет пъти повече от теб.

— Ти си просто скъперник!

— И това е вярно. Работя и по този въпрос. Но не ми е достатъчно.

— Помисли, въпреки личното ти досие, биха могли да те вземат в някоя от официалните агенции.

— Майната им. Малко плащат. Върша същата работа за други и получавам много повече. Обичам да получавам компенсация за рисковете, които поемам.

— Но може да стане така, че да изгориш.

— Не и докато знам къде кремират телата... и после, Мартин Грейди може винаги да ме измъкне.

Рондин подаде на Чарли Корбинет питие, като наля малко и на себе си.

— Не си давай труда да спориш с него — каза му тя.

Чарли кимна:

— Никой не може да ме затрудни — той бързо опита съдържанието на чашата, поклати удовлетворено глава и ме погледна. — Получих доклад по телефона относно Вито Салви. Умееш да забъркваш каши.

— Рандолф?

— Да. Те са го преследвали две години.

— Кога са го засекли за последен път?

— Преди осемнайсет месеца.

— Тогава са късметлии. Всичко е направено вместо тях — изчаках, докато той смели това, после добавих: — Той държеше две от момчетата ти в задната стая. Не ме интересува как ги е пипнал, а какво е искал?

— Секретна информация, Тайгър.

Повдигнах рамене, като се опитвах да му дам да разбере, че не ме интересува.

— Сега това няма повече значение. Каквото и да са му казали, не е стигнало по-далеч от Салви. А с него е свършено.

— Наистина ли е така?

Озъбих се така, че можеше да види венците ми.

— Не съвсем. Виждаш ли, ние с него си поговорихме малко... преди да го убия.

— Така си и мислех — Чарли се обърна, отиде до стола и седна с въздишка на облекчение. — Ще ми разкажеш ли?

— Разбира се, Чарли. Но първо ми кажи какво е искал Салви от тези момчета, а аз може би ще ти кажа какво научих от него. Може би.

— Един от вашите също е бил убит.

— Той не се брои.

— Работил е за Мартин Грейди?

Кимнах.

— В дребни поръчки с правителствени указания. Грейди има много предприятия, които функционират по този начин.

Чарли Корбинет бавно повъртя чашата в ръката си, сякаш я изучаваше, после отпи и се реши:

— Ти май наистина искаш да ми отрежат главата — каза той.

— Не, разбира се. Аз само искам ти да получиш пълна генералска заплата заедно с бонуса^[1] за работата, която вършиш... Трябва ти поддръжката не на Рандолф, а на човек на по-високо ниво.

— Кажи ми, Тайгър... защо те отвращава начинът, по който Вашингтон ръководи работите си?

— Защото не искам да бъда в един куп с останалите. Мразя глупостта, която стоеше зад нахлуването в Залива на Свинете... или

зад Панамската криза... А какво направиха с нас във Виетнам? Докато гниехме там, те ни направиха за присмех на истинските свине от другата страна на Берлинската стена. Някой ден ще разберат, че някои хора в тази страна отдавна са схванали накъде вървят нещата и вече работят за това, като използват времето, парите и таланта си, за да защитят това, което имаме. Истинско удоволствие е да настъпиш Москва по опашката. Ние не сме по-добри от момчетата във Вашингтон. Просто имаме по-голяма свобода на действие и ще постигнем това, което те не могат, като същевременно знаем, че не можем да бъдем изблъскани, защото сме защитени, каквото и да направим, и в това отношение можем да използваме най-новата технология на Съветите, като я обърнем срещу тях самите.

— Чувал съм тази реч и преди.

— Няма да се уморя да говоря за това, старче.

— И все пак, какво ти каза Вито Салви?

— Дай да започнем от самото начало. Ти си пръв — предложих аз.

Както обикновено, той изчака, привеждайки в ред мислите си, но както винаги, той се придвижваше по диагонала. Оставаше ми само да седя и да чакам, докато той се подготви.

— Тайгър... тези двамата...

— Продължавай.

— Единият пристигна от Полша и донесе историята.

— Каква история?

— Имаше един инженер... Луи Аграунски...

Той ме погледна внимателно, но аз поклатих глава:

— Никога не съм чувал това име.

— Малцина са чували за него. Той беше електронен инженер и участваше в нашите проекти. Фактически беше технически ръководител на проекта. Така или иначе, той изчезна.

— Кога?

— Преди около година.

— Какво го правеше толкова ценен?

— Само едно.

Аз чаках. Чарли Корбинет внимателно ме наблюдаваше, забравил за чашата с уиски в ръката си.

— Какво е то?

— Простият факт, че един от главните агенти на Москва получи задачата да го намери.

— Е и?

— На тези две момчета също така беше възложено да го намерят и научат защо Съветите толкова искат да го получат. Те вече бяха близо до целта, когато изчезнаха на свой ред. В този момент се появи ти и нещата наистина се объркаха.

Рондин отново се приближи, изтърси една таблетка от шишенцето и ми я подаде. Не бях забелязал, че хълбокът дяволски ме болеше.

— Сега е твой ред — каза Чарли.

Знаех, че е казал всичко. Като глътнах хапчето и го полях с „Четири рози“ и джинджифилова бира, започнах:

— Вито Салви беше готов да направи всичко, за да остане жив. Опитва се да сключи сделка.

— Така ли?

— Ще ти кажа някои неща, за да подхраня любопитството ти. Искам да обмислиш както трябва това и да ми подскажеш какво трябва да се предприеме. Тук не трябва да има никакви пресичащи се цели или вмешателство, работата е много сериозна и изисква пълна концентрация на усилията и привличане на всички хора, които биха могли да ни помогнат да разплетем конците.

— Аз чакам, Тайгър.

— Знаеш ли как работи „горещата линия“?

Чарли Корбинет кимна утвърдително.

— А за другата линия знаеш ли?

— Да предположим, че ти ще ми разкажеш за нея — каза той.

— Добре — аз се отпуснах назад, затворих очи и почувствах как хапчето започна да действа. — Москва разполага със същата. По цялата ни страна са скрити ракети, очакващи команда за удар по набелязаните цели на противника. Нужно е само едно петно на екрана на радара или предупреждение за опасност и човекът, който единствен може да натисне копчето, ще пусне операцията „Възмездие“ в ход. Разбира се, ние ще загинем, но отмъщението ще е сладко и преди вражеските птички да поразят целите си, нашите вече ще са във въздуха.

Той не пожела да спори, а само промърмори: „Така е“ — и продължи да слуша.

— Всички ракети са свързани помежду си с електронна система, привеждана в действие с просто натискане на едно копче, след като е включена системата за самозащита, предполагаща дезактивиране на всички подсигурителни устройства. Когато системите се включат, врагът ще бъде изтрит от лицето на земята.

— И на нас няма да ни бъде по-добре.

— Един човек е инсталирал системата или, да кажем, най-малкото е бил отговорен за нея. Хайде сега да предположим, че този човек не е толкова сигурен, колкото ти си мислиш, че е бил. Да си представим, че той малко е откачил и не иска цялата тази мощ и контролът над нея да попаднат в ръцете на някой, който, според него, не трябва да има такава мощ. Да предположим, че този човек за собствено удовлетворение и изхождайки от собствените си извратени мисли, инсталира система, която може да игнорира основния пусков механизъм и да включва ракетните системи по всяко време, когато пожелае.

В стаята се възцари такава тишина, че се чуваше дори дишането ни.

— Двоен контрол — каза Чарли. — Луи Аграунски?

— Това е твоят човек.

— Ако той направи това, червените ще засекат ракетите в полет и ще пуснат своите. Всички ще загинат.

— Това не е най-лошото — казах аз. Отворих очи и видях как пръстите му, които стискаха чашата, побеляха.

— В своята схема той е инсталирал уред, който може да изключи нашата оригинална система. Ако червените изстрелят ракетите си първи, а нашата система е изключена, с всички нас ще бъде свършено. Устройството за двоен контрол не може да бъде неутрализирано.

— Това им дава всички преимущества. Ако те открият първи двойния контрол, то още същата секунда могат да изкарат нашата система от строя и ще побързат да нанесат удар... или...

— Или... — повторих аз сънено. Чух, че той стана от стола и знаех, че сега стои близо до мен.

— Знаеш ли къде е Луи Аграунски? — попита той.

Леко отворих клепачите си. Дори жълтеникавата светлина на лампата предизвикваше рязка болка в очите ми.

— Не.

— По дяволите! — избухна той.

Аз се усмихвах, но не можех да направя със себе си нищо. Знаех, че ако отворя очи, ще видя Рондин и него, вцепенени от ужасното значение на това, което току-що им бях казал, неспособни да приемат мисълта, че всички ние се намираме на ръба на внезапното унищожение, което можеше да започне в същата минута, в която *те* узнаеха, че ни държат в ръцете си.

Бавно събрах сили, отърсих от себе си сънливостта, предизвикана от таблетката, и казах:

— Но мисля, че знам как мога да го намеря.

---

[1] Допълнително възнаграждение, премия. ↑

ГЛАВА 2

Пердетата бяха спуснати, но слънцето се промъкваше през тях, като образуваше в средата на стаята ярко жълто петно. Разбрах, че съм спал много дълго, и погледнах китката си, но часовникът липсваше. Лежах гол под чаршафа в леглото на Рондин. Хвърлих поглед наоколо и видях часовника си на нощната масичка. Бе спрял на 5.45, защото не беше навит. Наложих се да се обадя по телефона и да разбера колко е часът. Беше почти 4,30 следобед. Затворих слушалката и отметнах чаршафа.

В това време влезе Рондин, която очевидно беше чула да се обаждам по телефона.

— Защо не ме събуди, рожбо? — попитах аз с раздразнение.

— Докторът ти даде лекарства, за да спиш.

— Кой ме сложи в леглото?

Тя се засмя весело.

— Можеше да ми оставиш поне слиповете — казах аз.

— Тогава нямаше да е толкова интересно. — Тя седна на края на леглото, без да сваля поглед от мен. — Ти дори стенеше на сън.

— О, я си затваряй устата — озъбих се аз. — Ти не би посмяла...

— Не бих посмяла ли? Защо?

— Прекалено добре си възпитана за това.

— Но ти беше забележителен учител.

Не знаех дали се шегува, или говори сериозно.

— Подай ми дрехите — казах аз накрая.

— Не. Обадох се на доктора и той каза, че трябва да останеш в леглото.

— Още кой ти го каза? Чарли? Хал Рандолф?

Разбрах всичко по очите й, после тя кимна.

— Стигнаха до мен чрез шефовете ми. Предполагам, че са знаели какво искаш да направиш, така че ме притиснаха. Трябваше да те накарам да останеш тук, Тайгър... така беше по-добре.

— Дявол да ги вземе, те мислят само за себе си.

— Но аз мисля за теб. — Тя беше искрена.

— Някога ще се оженим и тогава ще получаващ нареждания само от мен. Бързо ще се справя с всеки, който се опита да се намеси, а ако слушаш другите, ще ти подпаля опашката.

— Кога ще стане това? — с интерес попита тя.

— Ще ти съобщя.

— Изглежда, обичаш да удължаваш периода на ухажването, Тайгър — каза тя вече без усмивка.

— Когато всичко свърши — казах аз, — когато ще можем да ходим и дишаме, без да чувстваме миризмата на смърт, със съзнанието, че светът не се намира на границата на унищожението. Не искам да станеш вдовица още преди да се омъжиш.

— Как можеш да знаеш какво искам, скъпи?

— О, ти си готова да ме получиш веднага, защото си жена, а всички жени искат да се омъжат веднага, независимо от последствията, но аз няма да ти позволя да си пъхаш носа в такава каша като тази. Луда никаквица.

— Не мога да понасям тази дума.

— Наистина ли? Тя ти подхожда, рожбо. Означава само, че си нещо повече от жена. Ти си истинска кукличка, с всичко, което притежава една кукла, — красиво лице, живо тяло и ум. Дяволски те обичам. Само аз мога да оценя всичките ти способности и ги искам всичките за себе си.

— Така, значи аз съм никаквица — повтори тя, като изгуби британското си произношение и премина на чист бруклински диалект.

— По дяволите, откъде научи това?

— От теб. — Тя отиде до гардероба, взе дрехите ми и ги сложи до мен, pistolетът отделно. — Обличай се. Искаш ли да те гледам?

Аз леко я отблъснах:

— Излез. Някои неща мога да правя и сам.

— Но за някои ти трябва помощ, нали?

Ухилих се мръсно:

— Права си. А сега изчезвай.

С бавно и гъвкаво движение тя се измъкна от леглото, стана, погледна ме, после тръгна към вратата. Колебанието ѝ беше съзнателно и тя нямаше нищо против да го разбере. Обърна се бавно, като държеше дръжката на вратата, и попита:

— Ти наистина ли знаеш къде е той?

— Кой?

— Луи Аграунски.

Вече бях по панталони с кобура под мишницата, пъхнах пистолета в него и едва след това се протегнах за ризата си.

— Не, но както вече казах, мисля, че знам как да го намеря.

— Мога ли да ти помогна?

— Може би, но не сега.

— Ами другите агенции...? — попита тя с надежда.

— Да вървят на майната си, нали ти казах? По-късно ще ти съобща защо.

— Можеш ли да ми кажеш къде отиваш сега?

— Разбира се. В центъра^[1], в нюйоркския отдел на Службата за сигурност да представя на Хал Рандолф и компания доклад, след което те или ще млъкнат, или ще отстъпят.

— Ти винаги ли трябва да бъдеш точно такъв?

Помълчах, докато напъхвах ризата в панталоните си.

— Искаш да се държа по друг начин?

— Понякога ми се струва, че да.

— Тогава и ти върви на майната си.

Лицето ѝ се удължи, болката, причинена от думите ми, изтри от него всякакво изражение.

— Не трябваше да казваш това.

— Не? Тогава не се бъркай в работите ми. В противен случай ще престанеш да си никаквица и ще станеш дама. Ще правя това, което искам, а понякога това, което трябва. Само едно никога няма да приема — женска сантименталност и съжаление. Не стой зад гърба ми, когато работя. Знаеш с какво се занимавам и затова не се опитвай да ме командваш. Още не се е родила майката на тази жена, която би успяла да го направи. Върша работата си както аз искам, и ако ти не разбираш, че съм по-мъдър от теб с двайсет години, то няма какво да правиш с мен, насочи старанията си в друга посока, рожбо. Намери си мъж, който ще пълзи на колене пред теб и ще ходи да се изпишква, когато ти му кажеш. Ясно ли е, кукло?

Рондин ме погледна изучаващо, усмихна се и смирено повдигна рамене. Но очите ѝ гледаха твърдо. Тя също беше професионалист, само че млад, и в сметката ѝ имаше вече няколко убийства.

— Ясно, Тайгър — тя натисна дръжката, отвори вратата и като се обърна през рамо, попита: — Още ли ме обичаш, Тайгър?

— Върти се около мен и ще видиш къде зимуват раците.

— Обожаваш играта на думи — каза тя.

Хал Рандолф ми устрои една истинска инквизиция. Много пъти и преди бях преминавал през процедурата на наплашването. Сега професионалистите разиграваха бяха на сцената, за да ми направят впечатление. Тук бяха ръководителите на три служби, добре познавах лицата им. Двама типа, изглеждащи като съдебни репортери, седяха пред пишещите си машини, готови да отбележат всяка изречена дума, за да могат по-късно да бъдат анализирани подробно. Рандолф седеше начело на заседателната маса и се насилваше да изобрази приятелска усмивка, за да ме накара да се почувствам по-свободно. Срегнах усмихващите се очи на Чарли Корбинет, който седеше на другия край на масата, и му намигнах. После измъкнах изпод масата единствения свободен стол и тронаво седнах на него, като отново почувствах болка в хълбока.

— И така, джентълмени? — казах аз.

Стенографите незабавно го записаха.

Рандолф прочисти гърлото си и още веднъж ме погледна, но приятелското изражение беше изчезнало.

— Веднага ще пристъпя към въпроса. Мистър Корбинет ми предаде вашия разговор. Като имаме предвид скорошните... събития, бихме искали да получим информация от първа ръка.

— Добре — отговорих аз. — Подробно ли?

— От самото начало.

Разказът ми не отне повече от три минути. Като че ли нещо зловещо беше надвиснало в стаята, сякаш дъхът на смъртта бе вкаменил лицата на събралите се. Стенографите записаха всичко дословно. Изглежда не разбраха много от казаното и оставаха спокойни. А може би бяха привикнали да чуват подобни неща и съобщението ми не беше за тях нищо друго, освен още един параграф в книгата за гибелта на човечеството.

Когато свърших, тишината се нарушаваше единствено от тежкото дишане на Рандолф. После той каза:

— Изпусна нещо, Тайгър.

— Какво?

— Казал си на мистър Корбинет, че знаеш как да намериш Луи Аграунски.

— Не е съвсем така, Рандолф.

— Тогава какво си му казал?

— Казах, че *мисля*, че знам как да го намеря.

— Може би ще се изразиш по-ясно?

— Не сега, приятел.

Завъртях се в стола, облегнах се назад и му се ухилих.

— Както някога ми каза, аз вървя по тънка нишка, една погрешна стъпка, и съм загинал. Ако ти ме бутнеш, крайт ми ще е приятен за много хора и тук, и там. Ти би искал да видиш и падението на Мартин Грейди заедно с всички нас. Ако това се случи някога, то политическите акции на разни скапаняци ще се вдигнат. Прав ли съм?

Всички ме зяпаха, а Рандолф не каза нито дума.

— Позволете ми да продължа, джентълмени. Към този случай аз имам най-малко отношение. Но всички ние се намираме под заплаха, независимо дали ви харесва, или не. Докато картината не се изясни, е по-добре да се опитаме да спим в едно легло, иначе ще бъдем размазани по това, което ще остане от Америка.

Няколко покашляния и бързи погледи свидетелстваха, че те бяха схванали положението. Съседът ми, чиято незначителна длъжност във Вашингтон беше само прикритие за работата му в контраразузнаването, вдигна ръка, за да привлече вниманието:

— Мистър Мен, вие предлагате да обединим усилията си... или да ви дадем пълна свобода и да не се намесваме, като се има предвид уникалността на операцията?

— Да обединим усилията си, мистър Дилейни. Ние не можем да си позволим да се разделяме.

— Защо мислите, че имаме нужда от услугите на вашата организация?

— Защото можем да работим на ниво, на каквото вие не можете или не искате да работите — отговорих му аз рязко. — Вие прекрасно знаете, че Мартин Грейди оперира в международен мащаб и не е принуден да се свива в рамките на предварително определен бюджет. Докато вие получите одобрение за закупуването на нещо необходимо,

например информация, ние вече ще я имаме. Ние имаме хора в посолствата, търговските представителства и други важни места. Където и да се появи нова ценна информация, тя попада първо при нас. Но това, разбира се, не е най-главното. Сега говорим за Луи Аграунски. Той трябва да бъде намерен. Мисля, че ще мога да го намеря.

— Разбирам.

— Наистина ли?

Дилейни се вгледа в мен, пръстите му барабаняха тихо по ръба на масата.

— Бихте могли да ни разкажете за плановете си, мистър Мен.

— Не. По-добре ще е да споделя с вас резултатите от търсенията си, свикнал съм да работя самостоятелно. Бих искал никой да не пречи на нашата група. А от вас, в случай на необходимост, ще ми трябват специалисти и финансова помощ.

— Какво остава за нас? — меко попита Дилейни.

— Нищо, ако не направите това, което аз искам.

Хал Рандолф отново придоби надут вид, мислеше с такова напрежение, че мускулите по врата му играеха. Аз ги притисках през цялото време, карах ги да бързат и не им давах време за празни дискусии.

Чарли Корбинет разрежи напрежението, като неочаквано каза:

— Бих искал да направя едно предложение.

Всички глави се обърнаха очакващо към него. За разлика от всички, Чарли не беше само теоретик. Той работеше като полеви работник, когато трябваше, и никога не губеше усета си. Веднъж попадна в много опасно положение заедно с най-добрите оперативни работници и се справи с достойнство.

— Какво е то? — попита Рандолф.

— Това не е първият и няма да е последният път, когато ще трябва имаме странни партньори по легло. Връзките ми с Мен не са нещо ново за никого и резултатите оправдават този контакт. Независимо дали ви харесва, или не, но ние трябва да сме заедно с него в този случай. Ако неговите способности бъдат загубени за нас поради нежеланието ни да сътрудничим, това едва ли ще бъде от наша полза.

— Имаш предвид, ако ме пречукат — прекъснах го аз.

— Точно така — отвърна той. — Разбирам, че ако се съгласим да обединим силите си с Мартин Грейди, определени политически кръгове ще изгубят възможността да критикуват или искат ликвидирането на организацията на Грейди, като апелират към общественото мнение... ако се стигне до това. Изглежда, че няма изход. Предлагам съюз с Тайгър, като се споразумеем, че това сътрудничество ще си остане строго между нас. В такъв случай няма да загубим нищо.

Хал Рандолф изсумтя, но останалите мълчаливо подкрепиха предложението. Всичко се реши много бързо. Бях успял да постигна своето. Станах, като се намръщих леко от болка.

— И още нещо — казах аз. — Бих искал да имам две подписани копия от това неофициално споразумение. Едното копие трябва да бъде изпратено на Мартин Грейди, а другото ще запазя за себе си.

Дилейни се усмихна леко, очите му заблестяха:

— Ясно, че го искаш. Но ние също бихме искали да се застраховаме.

— Как?

— Някога ти беше офицер. Предлагам да възстановим званието ти за известен период, за да можем да те контролираме. Това ще те накара да стъпваш на пръсти, след като знаеш, че заплахата от военен съд ще надвисне над главата ти веднага щом се отклониш от избраната линия на поведение.

Сложих шапката си и бутнах стола обратно на мястото му.

— Не се притеснявайте, джентълмени. Точно се канех да направя същото предложение.

Срещнах се с Чарли Корбинет в ресторанта *Блу Рибон* на 44-та улица, недалеч от Седмо авеню, в пет часа следобед. Чиновниците точно започваха да изпълват ресторанта след края на работното време, но аз вече бях заел една малка масичка в бара и го очаквах в компанията на чаша студена бира.

Той се появи, поръча си също бира и каза:

— Ама че хитро копеле си, Тайгър.

— Това го знам. Как завърши съвещанието?

— Както предположи и ти. Назначиха ме официално за твоя бебегледачка, ще докладваш чрез мен. — Той се усмихна подозрително и добави: — Постоянно се приближаваш до нас. Практически ти вече си човек на агенцията.

— Зарежи тази работа.

— Слушай, сега се намираш в армията. Ще оформят документите ти бързо. Дръж се по-добре. Дилейни не се шегуваше, когато говореше за военен съд. Не се подхлъзвай.

— Двайсет години не съм го правел.

— Но едва не го направи преди няколко месеца.

Отново Рондин. Той имаше предвид случая с Рондин.

— Въпреки това не го направих.

— Нека кажем, че просто си имал късмет.

— Затова и досега съм жив.

Чарли кимна и отпи от бирата.

— Откъде ще започнеш?

— Мисля да помоля твоя отдел да ми даде всички сведения за Луи Аграунски.

— Ще ги получиш утре сутринта. Нямах предвид това.

— С какво време разполагам, преди да ти представя отчет за дейността си?

— По твоя преценка. Знам, че можеш да работиш честно. Може би другите не са в състояние да работят така, но ние двамата с теб сме от едно тесто, вероятно не си забравил.

Засмях се и допих бирата си. Келнерът се приближи и ме попита дали не искам още една, но аз отклоних предложението му и го отпратих с махване на ръка.

— Нищо не съм забравил.

— Тогава какво?

— Мисля си за този смешен малък човек, който не се вписва в общата картина, той въпреки това е в нея...

Чарли веднага разбра за кого говоря:

— Дъг Хамилтън?

— Вито Салви го е убил заедно с другите двама. Бил е отвлечен преднамерено и са го измъчвали, и тази мъчителна смърт е преследвала някаква цел. Бих искал да знам каква.

— Можеше да попиташ за това Салви — спокойно каза Чарли.

— Не и прострелян като идиот и с изтичаща кръв? Нямах никакви преимущества пред Салви и едва ли щях да оцелея, ако бях изгубил съзнание и се бях строполил, стари приятелю. Лошо съобразявах в този момент, защото можех да се постарая да избегна част от неприятностите, но станалото станало.

— Вярвам ти — кимна с глава Чарли. — Ти случайно си попаднал там и си оцелял. Те са измислили нещо, за да прикрият убийствата.

— Ще прочета за това във вестниците.

— Всичко това е част от споразумението, което сключихме с теб.

— Великолепно.

Гласът ми обаче звучеше кисело. Не бях много щастлив от начина, по който си бях постлал леглото, нито пък от избора на хората, с които трябваше да спя в него.

Сложих няколко долара на масата и станах:

— Ще ти се обадя, Чарли.

— Ще чакам — отговори той.

Определих среща на Дон Лавойс в лабораторията на Ърни Бентли в девет часа. Трябваше да ми достави поисканата от мен информация. Отидох малко по-рано от определеното време и заварих Ърни да пие току-що сварено кафе. Позволих му да ми сипе в мензурата малко кафе. Беше толкова черно и гъсто, че приличаше на далечен братовчед на някои от експлозивите, по чието замесване той беше специалист.

Ърни ми подаде пакет с понички и възседна ръба на работната си маса.

— Чух, че си се заел с първостепенна задача?

— Грейди постави ли ти някакви ограничения?

— Не. Трябва да ти сътруднича във всичко. Вече предадох указания в Лондон и Париж и те са готови да се включат, ако е необходимо. Освен това Мартин изпрати чек в банката в случай че имаш спешна нужда от пари. — Ърни взе половин поничка, притисна я и я напъха в устата си. — По каква схема ще работим?

— Точно сега не разполагам с никаква. Когато се включи и Дон, вероятно вече ще знам в какво направление да се движим. —

Погледнах часовника си и открих, че беше почти девет, когато отдолу се звънна и Ърни натисна копчето за автоматично отваряне на външната врата, което се намираше до бюрото му.

Дон Лавойс беше як мъж, с широки рамене и лице, запазило следите от многобройни боеве. Носът му беше леко изкривен, едната вежда приповдигната. Тънкият, бял, почти незабележим белег, който минаваше като дъга по бузата му, бе от удар с бръснач от времето, когато заедно служехме в чужбина. Той беше отлично момче, на което можеше да се разчита... Един от малкото истински мъже.

Той се усмихна и протегна ръка.

— Привет, приятел, приятно ми е да те видя отново.

Прегърнах го силно и му се усмихнах в отговор:

— Надявам се, че ще кажеш същото, когато чуеш за какво става дума.

Той повдигна рамене в знак на пренебрежение:

— След последната пукотевица всичко останало ще изглежда дреболия. Какво имаме този път?

— Ще трябва да извършим работата по първоначалната рекогносцировка — казах аз. — Седни и слушай. Искаш ли кафе?

— Няма да откажа.

Докато Дон пиеше горещото кафе, му изложих цялата история точно по дати, като наблюдавах как реагира. Дон беше както винаги спокоен, лицето му с нищо не издаваше реакциите му, той просто попиваше информацията, без да задава въпроси, докато не свърших. После кимна леко, давайки ми да разбера, че всичко му е ясно. В очите му се появи студен блясък и това означаваше, че е почувствал колко сложна може да се окаже работата и колко сериозни ще са последствията, ако не успеем да постигнем целта.

Дон остави на масата мензурата, от която пиеше кафе, извади цигара и запали:

— Сериозна работа, Тайгър.

— Дяволски сериозна.

— Откъде искаш да започна?

— Искам да проследиш миналото на Вито Салви. Той е извършил голяма работа, за да стигне до Луи Аграунски. Трябва да разполагаме с цялата информация, която го е довела до него.

Дон вдигна очи от кибритената кутийка, която въртеше в ръце.

— Щом е трябвало да измъчва Дъг Хамилтън и другите двама, не мисля, че е имал сведения за Луи Аграунски, нали?

— Може би просто е искал да получи потвърждение на информацията, с която е разполагал. Салви беше стар професионалист, приятел. Не вярвам, че ми е разказал всичко, макар и да беше в безизходно положение. И без това ми каза много повече от това, което може да каже един разузнавач на друг. Той знаеше, че аз все още съм ангажиран със същата организация, но все пак той беше от другата страна, а има правила, към които се придържаш, независимо от ситуацията.

— Добре, Тайгър, ще се постарая да го направя. Какво още?

— Ще се ориентираш на слух. Аз ще се заема с Хамилтън. Той някак не се вмества в общата схема. Ако имаш затруднения със Службата за безопасност или местната полиция, обръщай се към мен. Споразумяхме се за сътрудничество с полицията и агенцията във Вашингтон за това разследване, но не повече.

Дон отново ми се ухили.

— Ами ако срещна някоя прекрасна блондинка?

— Избий си го от главата.

— Само си помислих за Панама.

— Е, аз имах по-голям късмет там.

— Братко! — каза той и се засмя.

Ърни Бентли ни хвърли отворен поглед и поклати глава.

— Ако Мартин Грейди ви чуе какво приказвате, ще се озовете за нула време зад някое бюро. За момчета, които имат огромен опит в оперативното разузнаване, вие се държите като деца.

Дон го погледна с усмивка.

— Нали знаеш какво казват за работа без развлечения, Ърни.

— Колко пъти по теб е стреляла жена? — попита го Ърни.

— Само веднъж.

— А аз съм чувал други неща.

— В другите случаи не бях на служба — Дон отново се разсмя.
— Задай сега на Тайгър същия въпрос.

— Затваряйте си устата — казах аз и погледнах часовника си. — Да пристъпваме към работа.

Дъг Хамилтън живееше в Манхатън в съвременен четиристаен апартамент, който се намираше в един от новите небостъргачи на построения отново град. Преди пет години районът се славеше с големите ресторанти, чиито редовни посетители обичаха града и го направиха съвременното чудо на света. Сега тук преобладаваха пресметливи хора, строителни предприемачи, сякаш самите направени от желязо и цимент.

В личното досие на Хамилтън, което ми изпрати Дон, беше посочена заплатата му. От *Белт-Еър Електроникс* той получаваше двеста долара на седмица и около още 150 по други контракти, които изпълняваше, без да излиза от офиса си. Агенцията му беше малка, но работеше активно от 1946 година. Към досието бяха приложени положителни отзиви от пет едри компании, които се бяха ползвали от услугите му, както и всички чекове за изплатени хонорари от Белт-Еър, от които ставаше ясно, че той не разполага с други приходи.

Въпросът беше в това, че най-евтиният едностаен апартамент в този район струваше 350 долара на месец, а Дъг Хамилтън наемаше един от най-скъпите апартаменти, като плащаше за това удоволствие десет хиляди на година.

Само преди шест месеца бе живял в петдесетдоларов апартамент в Бруклин.

За разговор с мен портиерът покани в коридора управителя. Стигаше ми един поглед, за да разбере що за човек е. Възрастен и мъдър, той беше виждал прекалено много хора, подобни на мен, и можеше да си състави правилно мнение. Наистина този път сгреши, като ме взе за полицай.

— Мислят ли вашите хора да оставят това място на мира?

— Да, скоро.

— Те снимаха, взимаха отпечатыци от пръсти, давах показания на дузина полицаи. Няма какво да добавя към това, което им казах. — Той махна с ръка по посока на улицата.

— Знаете как е. Такава ни е работата — казах аз.

Той кимна и повдигна рамене.

— Знам, но какво още може да се оглежда? Никакви други наематели няма на този етаж. Той плащаше наема един месец напред, не тревожеше никого, никакви купони или наркотици. Харесваше ми.

— Но все пак някой не го е обичал.

Управителят отпрати портиера с жест, после меко забеляза:

— Какво значи всичко това? Знам само, че умря.

— Той бе убит.

— Така и предполагам. Беше частен детектив. Виждах много от изходящата му кореспонденция с адресите на различни агенции. Какво се е случило?

— Никой още не знае. Просто се е заел със случай, прекалено голям и сложен за него.

— Ами какво да правя с апартамента? Той го плати до края на годината в брой.

— Решете този въпрос с адвоката си. Имате ли нещо против да огледам апартамента?

Той посочи асансьора.

— Заповядайте. Още не е заключено. Последният етаж.

— Благодаря.

Асансьорът се отвори към малко фоайе и от него в малък коридор, постлан с дебел килим от изкуствена тъкан, стените бяха изрисувани от някакъв добър, но неизвестен художник. Вратата на апартамента беше отворена и миризмата на цигари още се чувстваше.

Влязох, постоях в антрето и се огледах. Никой не се беше погрижил да изключи светлината. Апартаментът на Хамилтън още не беше оформен докрай от декоратора, но всичко направено говореше в полза на това, че собственикът му не е бил притеснен от липсата на средства.

Някъде Хамилтън е успял да удари големите пари, а после е трябвало да се разплаща за това с живота си.

Знаех, че тук няма да намеря нищо. От друга страна, не търсех нищо определено. Всичко, което исках, беше да се запозная с начина на живот на човек, когото бях видял само мъртъв, завързан на стола, със следи от жестоки мъчения по тялото. Десетина минути се разхождах по стаите, отварях шкафовете и измъквах чекмеджетата, разглеждах вещите и предметите, собственост на човека, започнал нов живот. Той имаше всичко необходимо. Само че него самия вече го нямаше. Сведенията, които Дон Лавойс изкопа за Хамилтън, говореха, че е бил скромен в бита, и, изглежда, всичко потвърждаваше това заключение. Две бутилки уиски, едната от тях преполовена, два костюма, половин дузина ризи, слипове и чорапи, няколко книжки и

дреболии, това беше всичко. Човек можеше да остане с впечатлението, че той току-що се е преместил тук, макар всъщност да беше живял вече няколко месеца.

Навсякъде върху слоя прах имаше следи, оставени от полицията и свидетелстващи за методичния и щателен обиск. Убийството не беше извършено тук, така че нямаше какво особено да се види. Всичко, намерено от полицията и имащо някакво отношение към делото, беше фиксирано в протокола.

Част от работата си Хамилтън е вършел вкъщи и един ъгъл от всекидневната беше зает от бюро от махагоново дърво и малка етажерка за папки. Но в папките нямаше нищо, освен използвани индига, квитанции за платени сметки и бележки за планираната работа.

От чисто любопитство започнах да търся на горния рафт папка за Белт-Еър Електроникс. Тя беше на мястото си. Само една папка. Измъкнах я от подредените по азбучен ред папки и я разгледах. Щипката за притискане се намираше на последното деление, което говореше за това, че в папката липсват повече от половината документи.

Оставих папката на мястото ѝ. Или Дъг Хамилтън сам е извадил тези документи, или някой друг също се е заинтересувал от сътрудниците на *Белт-Еър Електроникс*.

На връщане спрях до бюрото на управителя, ровещ се из някакви документи, изчаках две жени да минат покрай нас и казах:

— Никой ли не ви е молил да следите пощата му?

— Не, никой.

— Нещо да е пристигнало за него?

— Днес нищо.

— Запазете всичко, каквото и да е то. Ще ви кажат какво да правите с него.

— Ясно — отговори той, а после добави: — Мисля, че трябва да запечатам апартамента?

Повдигнах рамене.

— След няколко дни ще има съдебно разследване и ще ви информират как да постъпите. Засега мисля, че ще е по-добре да заключите вратата. Не знам кой друг може да се заинтересува от апартамента.

— Добре. Бих могъл да го дам под наем...

— Не бързайте. Нали си е платил предварително?

Управителят ме погледна овнешки, пропусна думите ми покрай ушите си и се заби отново в документите си.

Излязох навън, спрях такси и дадох на шофьора адреса на *Белт-Еър Електроникс*.

---

[1] Downtown — търговската част на Ню Йорк. ↑

ГЛАВА 3

Сградата на фирмата беше построена неотдавна на изоставен участък между Ла Гуардия и летище Кенеди. Беше изцяло обкръжена с ограда от телена мрежа, около нея патрулираше въоръжена охрана. Имаше всички основания за организирането на такава система на охрана и контрол. Тази наглед обикновена фирма на Мартин Грейди се занимаваше със свръхсекретен, имащ особено значение проект по разработването на електронна система за насочване на ракети от космоса. В случай на благополучно завършване на работата щяхме да получим предимство пред всеки потенциален противник.

Трябваше да чакам двайсет минути на входа, после ме заведоха в главния офис при директора на завода. Той се представи като Хенри Стентън и ми предложи да седна в креслото срещу бюрото му.

— Изглежда, мистър Грейди изпитва особено доверие към вас, мистър Мен — каза ми той.

Аз кимнах. Стентън ми предложи цигара и подаде запалка.

— Не ни навестяват често посетители. Имам предвид хора, които не представляват официалните власти.

— О?

— Имате ли представа с какво се занимаваме тук?

— Напълно — отговорих аз.

— Добре — той облиза устни, после мина зад бюрото и седна в креслото със смирена въздишка. — С какво мога да ви бъда полезен?

— Какво знаете за Дъг Хамилтън?

— Бях незабавно информиран за неговата смърт. Нищо повече. Мартин Грейди каза, че се провежда разследване, включително и от неговите хора, с които трябва да сътруднича и да им оказвам пълно съдействие.

— Някой друг идвал ли е при вас?

— Засега сте първият.

— Хамилтън е водел досиета на персонала, наеман от вас на работа. Къде са тези досиета?

— Един екземпляр се пази в специален сейф. Друг е изпратен в съответното ведомство във Вашингтон. Хората, занимаващи се със строго секретните разработки по проекта, се проверяха щателно от гледна точка на надеждността им от специалните служби, докато тези, които нямат достъп до толкова отговорна информация, са проверявани от нашата собствена служба и одобрявани от Вашингтон.

— Бих искал да видя тези документи.

— Но те са страшно много.

— Само тези, които е подготвил Хамилтън.

— В такъв случай това ще е сравнително лесно. — Стентън натисна копчето на селектора и каза:

— Мис Хейс, ще бъдете ли така добра да дойдете.

Секретарката му беше от старата школа, на петдесет и няколко години: стегната и строга, с бели коси, вързани с лента на върха на главата. Тя дори не погледна към мен, докато Стентън не ме представи.

— Мис Хейс, това е мистър Мен, представител на Мартин Грейди. Заведете го, моля ви, в офиса на мис Хънт и я помолете да покаже на мистър Мен всички документи за персонала.

— Ще бъде направено, сър. Елате, мистър Мен.

— Има ли нещо друго, мистър Мен? — попита ме Стентън.

— Ако ми потрябва нещо, ще ви се обадя. А сега моля да ми предоставите възможност свободно да се придвижвам тук по мое собствено желание. Познавате ли Хал Рандолф от Службата за безопасност?

При тези думи веждите му се вдигнаха леко.

— Доста добре.

— Той може да се погрижи за нещата, ако при вас възникнат затруднения — казах аз. — Да тръгваме, мис Хейс.

Последвах я в приемната, където към нас се присъедини още един спътник от Службата за безопасност, който ни следваше на разстояние метър и половина. Всички заедно изминахме около деветдесет метра по осветения в мека луминесцентна светлина коридор, където въздухът се пречистваше от климатична инсталация, и спряхме пред врата с табелка „Кемил Хънт, Личен състав“. Секретарката натисна някакъв бутон в стената и бутна вратата след прозвучалия сигнал. Като ме пусна пред нея, тя също влезе, а придружаващият ни мъж остана зад вратата.

Мис Хейс предаде на секретарката на Хънт получените инструкции за мен, а секретарката на свой ред ги съобщи по селектора на някого, който се намираше зад вратата с табелка „Вход забранен“. В резултат на това ни помолиха да почакаме. В приемната се чувстваше тънък аромат на парфюм, което явно не се харесваше на строгата и величествена като кралица мис Хейс.

Не се наложи да чакам дълго. Телефонът на бюрото звънна, малка невзрачна секретарка с очила с дебели стъкла изслуша казаното ѝ по селектора, после ме погледна и каза с насочен към мен пръст:

— Можете да влезете.

Кеми Хънт беше стратег. Тя заемаше длъжността директор по персонала и в задълженията ѝ влизаше да знае всичко, с което са се занимавали хората, преди да постъпят на работа във фирмата.

Офисът ѝ приличаше на команден пункт, а самата тя изглеждаше като командир. Този, който влизаше мрачен, задължително се усмихваше, а усмихващият се веднага ставаше сериозен. Човек автоматично сваляше гарда пред нея. Невъзможно беше да я излъжеш, неискреният веднага губеше.

Стените бяха тъмнозелени на цвят, с големи красиви изображения на всички самолети, които някога са били на въоръжение във Въздушните сили. Сред тях висеше ярка картина, нарисувана в сюрреалистичен стил. На нея беше изобразена гола жена — толкова подробно и с такава експресия, че доминираше над всичко в стаята, над Въздушните сили и всичко останало.

Бюрото стоеше срещу фалшиви прозорци с дръпнати завеси и така изкусно осветено с две лампи, че беше трудно да се каже дали някой седеше зад него, или не.

Мис Хънт я нямаше зад бюрото. Тя седеше далеч в ъгъла вляво, като внимателно ме изучаваше и се опитваше да улови реакцията ми. Но все пак не беше взела предвид, че в стаята имаше достатъчно светлина и тя хвърляше отблясъци по найлоновия ѝ костюм, затова веднага я забелязах, макар и да не го показвах. Разбира се, можех да ѝ дам да разбере, че замисълът ѝ не е успял, но нямаше да е интересно.

Вместо това отидох до картината с голата жена, разгледах внимателно всички интересни места и без да се оглеждам, казах на глас:

— Забележителна прилика, макар на места моделът да е малко дебел.

После се обърнах, седнах в креслото ѝ зад бюрото и насочих светлините на настолните лампи към мис Хънт и усетих, че усмивката ми замръзва, преди да се е появила.

Кеми Хънт беше самата гола жена от картината и съвсем не беше пълна. Художникът явно си беше позволил малко фантазии.

Тя седеше неподвижно като статуя, скръстила крак върху крак, и само лекото поклащане на обувката ѝ показваше, че пред мен седи жив човек. С пръстите на ръката си подпираше брадичката си, сгънатият лакът почиваше върху облегалката на креслото, червеният цвят на ноктите ѝ хармонираше с цвета на устните. Черните като нощ очи само подчертаваха гъстата чернота на косите ѝ, които падаха върху също толкова черна рокля.

Но дори в тази безцветна пустота се забелязваше особената изтънченост на формите на тялото и красотата на лицето.

Да, тя беше напълно способна да измъква всичко от хората, попаднали в клопката ѝ.

— Привет, паяко — казах аз.

— Привет, муха — усмихна се тя на шегата ми.

— Тази не се хвана в паяжината.

— Аз също мисля така. Мистър Грейди ми разказа накратко за вас. Радвам се, че не ме разочаровяхте.

— Не си струва да се говори за това.

— Ако нямате нищо против, угасете лампите.

— Бих искал да ви разгледам.

— На картината може да видите повече.

— Не обичам фалшификациите. Елате насам.

Сякаш гледах балет. Всяко нейно движение беше гъвкаво и женствено, умишлено провокационно, както могат да го правят само жените. Играта свърши, но тя продължаваше да настоява за продължението ѝ. Следях я с лъчите на лампите, после ги прегънах надолу, така че да се виждаме на отразената светлина. Като срещна погледа ми, тя сякаш се запъна от неочаквано чувство и гърдите ѝ се повдигнаха.

— И така, значи вие сте един от най-добрите.

— Какво ви разказа Мартин Грейди?

— Мисля, че той по-скоро ме предупреди.

Сякаш между другото тя дръпна стола и седна зад бюрото.

— Ще ме наемете ли?

— Като какъв... В отдел осеменяване?

— По дяволите! — засмях се аз. — Грейди никога не ми е споменавал за този отдел.

— Знам на какво са способни хората, това е работата ми, аз трябва да ги виждам и отвътре. Вие ми се струвате отличен екземпляр.

— Явих се с прекрасни препоръки.

— Няма съмнение, но сте дошли тук не за да ви наемам, нали?

Седнах, облегнах се назад на стола, измъкнах чекмеджето на бюрото и сложих върху него краката си.

— Дъг Хамилтън е подготвял отчети за хората, които е проверявал. Те минавали ли са през вас?

— Да. Той проверяваше цялата им предистория — всички предишни местоработи, контакти, кредитни карти — обикновени неща, които не могат да се възложат на високите чинове от безопасността. Имах право да давам заключение за способностите или личните качества на бъдещите сътрудници.

— А хората за секретните задачи?

— Назначават се непосредствено от хора от Вашингтон чрез Мартин Грейди. Аз се занимавам с по-ниския ешелон служители, но дори и тогава е абсолютно задължително да търсим хора с изключително висока квалификация. Мисля, че няма нужда да ви информирам за сериозността на разработваните тук проекти.

— Не, наистина няма нужда. Мога ли да прегледам делата, подготвени от Хамилтън?

— Ако ми позволите да се възползвам от телефона — мис Хънт ми се усмихна.

Преместих апарата към нея, а сам продължих да наблюдавам изящните движения на тялото ѝ, когато се наведе напред, за да вдигне слушалката.

— Линда — каза тя, — моля те, вземи всички документи със знак А-20 от сейфа и ги донеси.

— Кой още е имал достъп до тези документи, Кеми?

Тя тръсна глава с игрива усмивка:

— Никой...

— Казвам се Тайгър. Моят старец ми даде това име.

— ... Тайгър. Вторият екземпляр се изпраща във Вашингтон и ако там не възразяват и аз съм доволна, човекът може да разчита на работа тук. Това е просто информация за миналото му. Тук издигането по служебната стълба зависи от резултатите от работата, а не от предишните заслуги... или от липсата на такива. Съществуват специални изисквания към всички — от чистачката до ръководителя — и всички се подлагат на тази процедура.

Секретарката влезе, сложи на масата папка и излезе. Взех я в ръце, отворих я и прегледах съдържанието. Беше по-дебела от папката на Хамилтън, но може би той е имал копия, отпечатани на оризова хартия, а тези бяха специални типографски бланки. Всяка бланка беше номерирана, общо осемдесет и четири лични дела.

— Какъв период от време представляват тези дела? — попитах аз.

— Около три години. Това са само отчетите на самия Хамилтън.

— Колко често се сменят хората?

— Доста рядко. Мистър Грейди плаща големи пари. Това е неговата политика.

— Да, знам.

— Отчетите на Хамилтън са от времето на екстензивното развитие. Ако обърнете внимание на датите, ще видите, че сме достигнали максимума за прием на нови кадри преди около четири месеца и оттогава не сме наемали никого повече, тъй като за дадения момент нуждата ни от хора е вече задоволена. Но ние никога не знаем докрай какви са перспективите за развитие на фирмата и до какъв предел се простират нашите възможности. Не е изключено е нова експанзия.

Преглеждах документите, като обръщах специално внимание на имената, адресите, но не намирах нищо познато.

— Хамилтън някога давал ли е отрицателни заключения?

— Обикновено едно на всеки три. Копията от отчетите се изпращаха във Вашингтон, в случай че тези хора са били предвидени за секретна работа. Най-често това бяха сведения за незаконни операции, криминални действия, подривна дейност.

— Имали ли сте много случаи на уволнения?

— Нито един. Няколко човека просто бяха преместени по искане на Грейди на работа по други проекти. Но системата ни е достатъчно ефективна и специалистите с необходимата квалификация се подбират бързо.

Погледнах я и се усмихнах криво.

— Не се и съмнявам. А имало ли е отхвърлени и след проверката на Хамилтън?

— Само няколко случая, поради недостатъчна квалификация. Мислите, че някои от тях е намразил мистър Хамилтън?

Сложих папката на масата и се облегнах назад.

— В такъв случай те трябва да изпитват аналогични чувства и към вас, нали? Хамилтън ги е допуснал, а вие не.

— Наистина — кимна тя, — но това не е така. Разбирате ли, ставаше дума за машинни техници, които нямаха достатъчно висока квалификация за нас, но бяха приети на работа от други фирми с по-малки изисквания.

Кимнах.

— Мога ли да взема документите, за да ги прегледам подробно?

— Разбира се, само бъдете по-внимателен с тях.

— Имате ли азбучен списък на всички сътрудници?

— Естествено.

— Мога ли да го погледна?

— Горното чекмедже вдясно от вас, точно над краката ви. Ще трябва да си свалите краката, за да го извадите. — Устните ѝ бяха леко отворени и можех да видя белите остри краища на зъбите ѝ. Този път очите ѝ ме гледаха, смеейки се. Отворих чекмеджето, прегледах списъка на буква „А“, като се надявах да намеря името на Луи Аграунски, но не открих нищо подобно.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

— Не, просто ми е любопитно. — Прибрах чекмеджето и станах.
— Значи нямате нищо против да взема тази папка със себе си?

Кеми оправи прическата си и отговори:

— Не... но помнете, че това е конфиденциална информация.

— Не забравяйте, че работим за един и същ човек. Ще ви я върна.

Стояхме един до друг. Дори и не предполагах, че е толкова висока, докато не заста на до мен. На лицето ѝ имаше необичайно,

особено изражение. Играта ѝ с мен продължаваше, тя се опитваше да намери цепнатина в бронята ми. По поведението ѝ можех да се досетя какво ме очакваше, ако бях изгубил.

Огледах се и погледнах картината. Приликата наистина беше поразителна.

— Бих искал да ви нарисувам — казах аз.

Тя проследи погледа ми.

— О, вие имате и скрити таланти?

— Не, съвсем не. Просто искам да нарисувам вас.

— Но защо?

Ухилих се.

— Защото ще падне голяма забава, котенце. Ще рисувам с намастен инструмент.

Тъгълчетата на очите ѝ се присвиха.

— О, това ще бъде интересно преживяване.

— Казват, че е много увлекателно занимание.

— Съмнявам се.

— Не се отказвай от това, което не си опитал.

Тръгнах към вратата и я отворих. Въоръженият гард все още ме очакваше в приемната.

— Всичко хубаво, паяко — казах аз.

— Всичко хубаво, муха — отговори Кеми. — Можеш да се върнеш в паяжината по всяко време.

Офисът на Дъг Хамилтън се намираше на Лексингтън авеню. В него работеха младшият му партньор Джеймс Милър, две секретарки и един човек в приемната.

Казах, че съм представител на Мартин Грейди, и помолих секретарката да ми покаже документите за *Белт-Еър Електроникс*. И макар все още да не беше дошла на себе си от всичко случило се, тя ме заведе мълчаливо в кабинета, дръпна едно чекмедже и извади папката за компанията.

— Интересувал ли се е някой друг от това? — попитах аз.

— Да. Полицията и мистър Рандолф от Службата за безопасност. Те също прегледаха тези документи.

— Взеха ли нещо от тях?

— Нищо. Можете да проверите — всички страници са номерирани и лежат по ред. Не знам какво точно търсеха и не можах да им съобща нищо интересно.

Затворих папката и ѝ я предадох.

— Отдавна ли работите тук?

— Пет години, мистър Мен.

— Тогава трябва да помните кога Хамилтън е започнал да сътрудничи на *Белт-Еър*.

— Водя строг отчет за всички контракти.

— Тогава сигурно печатате също и рапортите?

— Да, всички.

— Значи Хамилтън трябва да има и чернови?

— Разбира се, но след като ги препечатат, веднага ги унищожават. Затова нищо не е останало.

— А самият той никога ли не е печатал?

— Да, понякога, мисля. Случваше се да сме претрупани с работа и той печаташе сам.

— Не помните ли кои точно отчет е печатал сам?

— Боя се, че не. Бих искала да си спомня... да помогна, но знаете ли, отчетите са толкова рутинна работа, че не могат да се запомнят, те са стотици.

— Разбирам. Само още нещо. Хамилтън се е преместил скоро в доста скъп апартамент. Не знаете ли откъде е взел пари?

Тя се колеба известно време.

— Мистър Хамилтън беше ерген. Той никога не пилееше парите си и естествено имаше значителни спестявания. Известно ми е, че разполагаше със солидна сметка в банката. Предполагам... той... просто е търсел промяна.

— Това е била решителна крачка. Може би тук е замесена жена?

Тя пламна и наведе поглед.

— Не, страхувам се, че не. Той не беше създаден за брак.

Когато отново вдигна очи, видях добре познатото изражение на лицето на секретарка, влюбена в своя шеф. Това се случва навсякъде и най-често носи нещастие.

— Тежък случай — казах аз.

Тя знаеше за какво мислех и като повдигна рамене, отговори.

— Това е животът.

— Кантората продължава ли да работи?

— Мистър Милър води делата. Това беше решено още преди, когато стана младши партньор. Мистър Хамилтън има сестра някъде в Средния Запад и тя ще получи частта си според завещанието. Адвокатът на мистър Хамилтън вече я информира за това.

— Благодаря ви за помощта. Ако ми потрябва нещо, ще се свържа с вас.

— Добре.

— Ако имате време, ще ви помоля да потърсите още веднъж, може да намерите отчетите, които Хамилтън е писал сам.

— Ще се постарая, но не мога да ви обещаю нищо.

— Благодаря и за това.

Безнадежден случай. Абсолютно нищо. Четирима човека са мъртви, единият, в чиито ръце се намираше тайната на световния холокост, бе изчезнал и дори нямаше за какво да се хванеш.

Разбира се, възможно бе смъртта на Дъг Хамилтън да е била случайна и ако не се е изпречил на пътя на Вито Салви... Възможно е празната папка в апартамента му да не е съдържала нищо важно и просто да е държал в нея черновите, преди да ги напечата в офиса.

Сложих шапката си и излязох от кантората в ревящия Ню Йорк. Минаха повече от десет минути, преди да открия свободно такси, и ми трябваша още трийсет, за да пресека града и да стигна до мястото, където живееше Чарли Корбинет. Той вече стоеше до отворената врата и ме чакаше, когато асансьорът спря на неговия етаж.

— Искаш ли нещо за пиене?

— Да, малко. Нощта едва започна.

Той напълни две чаши, подаде ми едната и седна срещу мен.

— Научи ли нещо?

Бързо изложих всичко, което бях разбрал до този момент, дадох му малко време да помисли и видях, че е направил същите изводи като мен. После Чарли стана и замислено започна да мери стаята от единия ъгъл до другия. Накрая каза:

— Следим Луи Аграунски от момента, когато започна работа по системата за управление на стратегическите ракети. На една група бе възложено да разузнае всичко за миналото му, на друга — да се постарее да предвиди възможното му бъдещо развитие. Тъй като Аграунски беше минавал вече през системата за проверка, не беше

трудно да се надникне в миналото му. Ние просто още веднъж проверихме всички сведения, в случай че нещо е било изпуснато.

— И какво?

— Чист като свирка. Никакви нарушения, прекрасни препоръки... нищо необичайно. Не са ясни дори политическите му възгледи. Регистриран е в избирателните списъци, но никога не си е давал труда да гласува. Единственото ново бяха спомените на неговия бивш декан в колежа, който си спомни, че веднъж в горния курс Аграунски е бил на границата да изгуби разсъдъка си от пренапрежение. Лекуващият го психиатър е умрял, но бележките му бяха запазени. От тях стана ясно, че Аграунски е лежал две седмици в болницата, преди да се върне в колежа. Била му е предписана почивка; след лечението не са възникнали никакви странични явления.

— Това е могло да бъде само началото на болестта — предложих аз.

— Възможно е. Ако този факт беше станал известен по-рано, съмнявам се, че щяха да го вземат за този проект.

— Има ли свидетелства, че го е потулил?

— Не. Тъй като не е било душевно заболяване, деканът мислел, че нещата не са чак толкова сериозни, че да си струва да ги споменава. Доста срещано явление сред най-добрите студенти, които се занимават усилено.

— Къде изгубихте Аграунски?

— След инсталирането на системата „hot-line“ той беше пренасочен към втори космически проект. Ако си спомняш, там имаше два неуспеха, преди да решат всички трудности и да изстрелят ракетите. Аграунски е бил препоръчан за работа по новия ускорител, но е бил принуден да прекъсне започната работа поради пътно произшествие. В историята на болестта е посочено, че имал незначителни тъканни разкъсвания, счупване на палеца и леко изкривяване на гърба. В това време е живял в малка къща, купена във Флорида, и е имал двайсет хиляди долара по сметката си. Очевидно нараняванията на гърба много са го безпокоели, той отказал всички работи и живеел от спестяванията си. Именно тук контактът с него беше изгубен.

Аграунски няма чак толкова много приятели. Вече не е млад. Виждали са го няколко пъти в града да прави покупки, но най-често го

е виждал чиновникът от банката. Той постоянно е теглел от сметката си значителни суми, увеличаващи се всеки път. Това не се връзваше с навиците му, но въпреки това никой не обърнал особено внимание на този факт. По-късно напълно закрил сметката си, продал къщата си на колега — инженер по проекта, и оттогава не са го виждали.

— Жена ли е замесена? — попитах аз.

— Не. Проверихме тази версия доста старателно. При това не е бил и не е играел хазартни игри.

— Всеки си има поне един лош навик.

— Аграунски не е такъв човек. Във всеки случай нищо не можахме да открием.

— Такива хора като него не изчезват просто така.

Чарли повъртя чашата, загледан в съдържанието ѝ.

После го изпи на екс.

— Продал къщата заедно с мебелите, взел две чанти, качил се на стария си форд и отпътувал. Месец по-късно продал колата на някакъв дилър в едно градче в Южна Каролина за стотина долара. Оттогава нищо повече не е известно за него.

— Ако е останал без пари, то е трябвало да си намери работа или да се регистрира в бюрата за безработни, за да получава помощи.

— Никакви помощи не са му били изплащани. Проверихме всички регистрационни ведомости, затвори, болници в страната, но не намерихме нищо. На негово име не е издаван и чуждестранен паспорт. Не е заминал нито за Канада, нито за Мексико — Чарли направи пауза, напълни пак чашата си и тръсна глава. — Хал Рандолф предполага, че е мъртъв.

— Ако беше мъртъв, Вито Салви нямаше да се опитва да го намери — казах аз.

— И аз мисля така. — Чарли повъртя чашата с парченца лед. — Тогава какво, Тайгър?

— Мисля, че се е притаил някъде, като се опитва да вземе решение, и ако не се доберем до него, преди да го вземе, всичко ще загине.

— Значи продължаваш да мислиш, че знаеш как да го намериш?

— Длъжен съм да го намеря. Щом Съветите са възложили на един от най-добрите си агенти да го проследи, те задължително ще изпратят и друг. И едва ли ще можем да му попречим. Вито Салви ни

изпревари много, той може би е бил вече съвсем близо до целта, когато е открил, че двама от агентите ти са по петите му. Очистил ги. Още не знам как Хамилтън се е оказал замесен в тази работа. Сега ми кажи какво са успели да научат за Аграунски тези двама агенти?

— Абсолютно нищо. Затова и се съсредоточиха върху Салви, като се надяваха, че той ще ги заведе до Аграунски. В последния им доклад се казва, че младшият аташе на съветското посолство, който се следи и когото подозираме, че организира предаването на пари на съветските агенти, е направил няколко необичайни контакти. Описанието на външността на човека, с когото се е срещал, прилича на Вито Салви, с изключение на чертите на лицето, но те, разбира се, могат да се променят. Агентите започнаха да следят Вито и оттогава не е постъпвала информация, докато ти не ги намери.

— Мисля, че хората на Рандолф също са следели Салви.

Чарли кимна утвърдително.

— Те също не постигнаха нищо. Салви беше прекалено опитен, за да позволява да му се лепят опашки.

— В крайна сметка те постепенно ще изровят част по част случая, но за това ще са нужни седмици.

— Знаеш, че не разполагаме с толкова време.

— Тогава трябва да се измисли нещо. — Оставих чашата си и запалих цигара. — Трябва да има някаква нишка, но засега не мога да я намеря.

— Тайгър, ние не трябва да изпускаме нито един шанс в този случай.

— Чувствам, че тук има нещо.

— Тогава действай... получаващ големи пари. Не мисля, че ще се хванеш само за факта, че е работел в *Белт-Еър Електроникс*. Той е нямал причини да крие името или миналото си, а ако са му трябвали пари, можел е да намери работа във всяка обикновена проектантска организация и да припечелва прилично.

— Засега ще продължа започнатото.

— Помни, че нямаме време.

— Как мога да забравя това?

Скочих от стола и взех шапката си.

— Ще ме намериш в хотел Салем, ако ти потрябвам. Там съм регистриран като Т. Мартин. И още нещо, трябва ми последната

снимка на Аграунски, която можеш да намериш.

— Ще ти намеря снимката. Желая ти късмет, Тайгър.

— Благодаря — казах аз, — трябва да го използваме и двамата.

Ърни Бентли беше ми оставил в хотела плик с ксерокопия от документи и бележка веднага да се свържа с контролния пункт в Нюарк. Взах ключа от администратора, намерих в джоба си няколко монети и се обадох от автомата в хола. Дадох на оператора номера в Нюарк.

Върджил Адамс отговори веднага, щом казах паролата.

— Току-що се обадох от Лондон. Казаха, че Москва вече е утвърдила агента, който трябва да замени Вито Салви.

— Работят оперативно. Кой е той?

— Още нямат точни сведения. Научихме за това от източника ни в посолството в Париж. Опитваме се да получим по-подробна информация, но това ще отнеме определено време. Все пак едно вече ни е известно: няма да го изпратят от Съюза, той отдавна работи тук. Агентът е законспириран много добре и няма да е лесно да се открие. Получаването на тази информация беше просто късмет.

— С парите на Грейди може да се купи почти всичко.

— Да, ако има какво — каза Върджил. — Знаем, че са държали някъде при нас двама оперативни работника от висок ранг за всякакви спешни дела още от времето, когато Бутенко и Соколов бяха осъдени за шпионаж през 1964. Точно сега Москва замисля нещо. Един от главните кремълски мозъци на операцията е отзован от Бон на екстрено съвещание с най-висшето ръководство и това очевидно има отношение към ситуацията тук.

— Още ли не сте определили размера на премията?

— Грейди дава чисти 25 хиляди долара на този, който успее да открие определена нишка. И ако потрѣбва, ще добави още. Съобщихме за това на всички сътрудници, заети по случая, но честно казано, приятелю, повече разчитаме на теб.

— Благодаря ти много.

— Трябва ли ти още някой?

— Не, достатъчен е и Дон Лавойс. Засега всички ми сътрудничат и докато това е така, никой повече не ми трябва.

— Е, Тайгър, това е твоя игра — каза Адамс и добави: — Да, едва не забравих още нещо, може да е интересно за теб.

— Какво?

— Информаторът ни в Прага съобщи, че цената ти се е вдигнала рязко, ти не само се намиращ на първия ред в списък „А“, но и специално е обявен лов за теб.

— И колко струвам?

Върджил отговори иронично:

— Стига, за да си купиш вила на брега на Черно море, нов ЗИЛ, да си позволиш дузина слуги, да използваш услугите на специалното снабдяване и да получиш политическо признание.

— Слушай, защо ти самият не гепиш всичко това?

— Аз обичам да прекарвам отпуската си във Флорида — отговори той и затвори слушалката.

Дръпнах се от телефона и се ухилих. Някога ще му покажа четирите страници от тефтера, който измъкнах от джоба на Маркърс Пиетри, след като го убих. Върджил не знае, че той също се намира в списък „А“, наистина в самия му край, но все пак в същия списък.

Като се качих в стаята си, сложих ксерокопията в чантата си, залепих пликовете, в които бях оставил оригиналите, и ги адресирах до Белт-Еър. След това се обадох на Дон Лавойс. Той вдигна слушалката, разменихме си сигналите за разпознаване и той каза:

— Има нещо странно за Салви.

— Какво точно?

— Полицията направи обиск на мястото, където се е крил. Докато те ровичкаха там, беше безполезно да си пъхам гагата, затова отидох веднага след като си тръгнах. Не намерих нищо интересно, докато не стигнах до банята. Един от полицаите трябва да е използвал тоалетната и не я е огледал, след като пуснал водата, и, разбира се, сбъркал. Беше задръстена.

— Въшливо тоалетно възпитание.

— Навик — каза той. — Взех куката от закачалката и я пъхнах в утайника на тоалетната. Вътре напречно беше закрепена жица под нивото на водата. Към нея беше завързана найлонова корда, дълга около шест фута, чийто край плътно стягаше гумен херметически контейнер с героин, който се намираше в канализационната тръба.

Известен метод, но не и чак толкова стар. Нищо не можеш да видиш, ако не го търсиш специално.

— По дяволите, Салви не може да е бил наркоман.

— Но там имаше половин фунт хероин. Това ни дава няколко интересни странични линии.

— Добре. Ще да прегледам резултатите от аутопсията на трупа. Може би предишният наемател е оставил пакетчето?

— Не. Тоалетната чиния е стоманена и покритията с ръжда говорят за неотдавнашна инсталация.

— Какво направи с пакетчето?

— Оставих го както си беше.

— Добре. И какво мислиш за това?

— Никой от съседите дори не е виждал Салви, той практически не е съществувал за тях. Имал е чудесно прикритие. Апартамента е наел по телефона, парите е дал в аванс, продукти е купувал от други места и без доставка вкъщи. Но той трябва да е купувал хероина от някакъв източник и това може да ни наведе на някои следи.

— Тогава — казах аз — помоли Ърни да подготви за теб последните списъци на разпространителите на наркотици. Поддържай връзка с него чрез Нюарк.

— Разбрах. А преки контакти с теб?

— Колкото се може по-малко. И бъди внимателен. Червените са вкарали нов човек в играта.

— Вече чух... само че те не гонят мен.

Затворих слушалката, отидох до прозореца, седнах на перваза и се загледах в нощния град. Усещах леко гъделичкане в стомаха, каквото преди никога не бях чувствал. Бил съм ловец почти толкова пъти, колкото съм бил и преследвана жертва. Доста често бях заек, чувствах горещия дъх на кучетата във врата си и миризмата на слюнка, която те изпускаха в яростта на преследването, но заекът винаги успяваше да избяга.

Поне засега.

Но чувството, което ме изпълваше сега, беше предизвикано не от опасността от подобен лов. Мъчеха ме мислите за светлините на нощния град, които можеха за един миг да изчезнат в кошмара на ярката светлина, която ще увисне във въздуха като огромна гъба, в

едно огромно пространство, покрито със същите едновременно появили се гъби, ако се допусне това.

Завъртях ключа два пъти в бравата, сложих веригата, легнах си и започнах внимателно да преглеждам страница по страница информацията за сътрудниците на Белт-Еър.

В повечето случаи това бяха кратки, състоящи се от две-три думи отговори на специфични въпроси. В края на всяка страница се съдържаше резюме от типа: „обича да пие“ или „обича хазартните игри“. Едно от заключенията говореше дори за необходимостта от попълноценен полов живот. За съжаление не съдържаха характеристики за деловите качества на наеманите. Съдейки по датите, по-голямата част от работата си по изследване на персонала Хамилтън беше провел в първата половина на годината, защото в края на всяка страница беше отбелязан месецът, в който е подготвен отчетът. С изключение на една, която не съвпаднаше с датата на отчета и вероятно отбелязваше началото на разследването.

След около час работа прибрах листата, свалих наполовина предпазителя на пистолета и заспах.

ГЛАВА 4

Хората от Службата за безопасност добре знаеха работата си. Те бяха далеч от това да действат неефикасно. Ограничени от различните инструкции и бюрократични процедури на държавното ведомство, те въпреки това реагираха бързо. Хал Рандолф и свитата му се появиха в моргата трийсет минути след мен, за да видят резултатите от аутопсията на Вито Салви.

Влязох и съобщих на малък, кротък на вид човек, за какво съм дошъл. Той, както очевидно го бяха инструктирали, ме помоли да почакам и започна да говори с някого по телефона. Докато се разхлаждах и измервах на крачки изтъркания под на вмирираната на антисептични средства стая, влезе Рандолф с двама придружители, които много приличаха на мъжагите, с които беше, когато застрелях Салви. Лицата им изразяваха същия професионален интерес, както и тогава.

— Въпрос на рутинна проверка. Аз съм застрелял Салви, нали?
— попитах аз.

— Не разигравай комедии. Казвай какво има.

— Нямам какво да кажа, докато не видя отчета с резултатите от аутопсията. А сега ти престани да си играеш и казвай каквото имаш да казваш.

Рандолф кимна с глава. Малкият човек дори нямаше нужда да ходи където и да било, той просто извади чекмеджето на бюрото си и ми предаде два прикрепени с кламер листа.

Вито Салви беше умрял от изстрел с 45-калибров пистолет, в момента на смъртта си е имал многобройни синини и рани, които не са могли да бъдат причина за смъртта. Също така са открити: три стари рани от огнестрелно оръжие, няколко белега от рани с нож, малка язва на стомаха, вероятно следствие от вземането на лекарства против сифилис, катаракт на дясното око в ранен стадий на развитие. Последната му храна е била мили, царевица със сметана и хляб, което се потвърждаваше от остатъците храна, намерени в квартирата му.

Върнах листовите на малкия кротък човек, който ги взе без никакви емоции и ги сложи на мястото им. После бутна чекмеджето на бюрото, погледна ме притеснено и каза:

— Това ли е всичко?

— Да, това е — отговорих аз.

— Е, говори, Тайгър — каза Рандолф. — И те съветвам да кажеш всичко до край. Това не ти е бой в училищния двор. — Лицето му стана сурово, а очите му заблестяха като разпалени въгленчета. Ето такъв ми харесваше, може би за първи път. Той беше шеф, взискателен и неприятен, но към това го принуждаваха обстоятелствата. — Какво търсиш?

Сложих си обратно шапката и станах от края на бюрото, на което седях.

— Доказателства за употреба на наркотици.

— Откъде пък ти хрумна това?

— Искам да разбера дали човекът, който е могъл да измъчва хората до смърт, е имал основателна причина за това или пък подобно поведение се е дължало на наркотично опиянение.

— Той не е употребявал наркотици.

— Сега го знам.

Един от мъжете, който стоеше облегнат на шкафа, сякаш между другото каза:

— Ти просто искаш да се измъкнеш, Тайгър.

— Имам голям опит.

— Но не и с нас.

— С вас също. Нека предположим, че проверявам всички възможни версии.

— Ние също помислихме за това. Но въпросът се заключава в това, защо дойде точно сега?

Извадих цигара от пакета, запалих я и му хвърлих поглед през цялата стая.

— Защото наркотиците са голямо перо в търговията, приятел. Тези, които доставят наркотици, често сами стават жертви и после ние винаги търсим нещо, от което да започнем следствието. В дадения случай не мисля, че това е така, но трябва да съм сигурен. Ако пък обяснението ми не ви удовлетворява, това си е лично ваша работа. Не желая да ме унижават като новак всеки път, когато имам да обмислям

нещо. Искам да напомня, че върнах официалния си статут по ваша инициатива и сътруднича с един от вашите представители. Ако се опитате отново да ме третирате по този начин, всичко, което откроя, ще бъде изложено първо в официален рапорт и едва след това ще ви съобщя.

— Не се опитвай да го правиш, Мен — предупреди ме Рандолф.

— Мистър — напомних му аз, — правил съм го преди и ще го правя и за в бъдеще. Стига си ме притискал и не ме плаши с глупости от рода на военен съд, иначе ще те ритна под опашката.

Останах безмълвен около десет секунди. По израза на очите им разбрах, че правилно са оценили шансовете си. Дадох им още малко време да смелят чутото, а после казах:

— Пъхнете тел в канала на тоалетната чиния в банята на Салви и вижте какво ще намерите. Сега може да не бързате, имайте достатъчно време, за да откриете това сами. Трябва още да забележа, че можехте да попитате за това вежливо.

Лицето на Рандолф почервения.

— Ти, копеле — изръмжа той.

— Мнозина биха казали същото.

Нямаше за какво повече да говорим. Научих всичко, което исках. Оставих ги и излязох навън. Като завивах зад ъгъла, видях как и тримата бързо се качиха в една кола. Някой здравата щеше да си изпати за пропускат при обиска в квартирата на Салви.

Намерих телефонен апарат в най-близката аптека и се обадох на Чарли Корбинет. Искан да получа от него информация за ситуацията с бизнеса на наркотици. Той имаше последните сведения по тези дела, които получаваше от полицията и хазната по свои канали. Не можех да разчитам на сътрудничество с Хал Рандолф. Той играеше по собствените си правила и щеше да играе така, докато е възможно. Щеше да ме включи в играта едва тогава, когато сметнеше това за целесъобразно. Подобно положение на нещата хич не ме устройваше.

Чарли ме изслуша, каза, че ще се опита да поработи по този въпрос и след известно време добави:

— Преди около час ти изпратих в хотела две снимки на Луи Аграунски.

— Благодаря, Чарли.

— Всъщност той рядко се е снимал, затова за него разполагаме със съвсем малко материал. Едната снимка е направена за пропускател, когато са го приели за работа по проекта, а другата — от филмовата лента за последното изпращане на ракети в космоса, което правителството разреши да се снима за телевизията. Разбираш, че не изгаряме от желание хора като него да са добре познати, а и те предпочитат да остават в сянка, затова тези снимки са най-доброто, което можах да намеря. Към снимките приложих подробно описание на външността му, в случай че имаш нужда от някакви насочващи данни.

— Добре. Ще отида веднага да ги взема — казак аз. — Има ли нещо ново по работата със системата за „hot-line“?

— Тайгър, ние включихме всички възможни технически специалисти за проверка на системата, но това е дяволски сложна работа. За да се намери устройството за двоен контрол, ще отиде маса време. Една група специалисти подробно се занимава с определянето на това на кои места по схемата може да задейства този контрол. Съществуват около дузина блокировки, които отстраняват всяка възможност за случайно или преднамерено включване на системата, освен от командния пулт. Но въпреки това все пак съществува вероятност, че такъв човек като Аграунски, отговарящ за инсталирането и настройването на цялата система, е могъл да предвиди друго решение. Много несигурна работа, приятел.

— Можеше да е и по-лошо.

— Имаме и още един детайл като допълнение.

Аз чаках мълчаливо.

Чарли продължи:

— Един от малкото хора, които са познавали Аграунски добре, ни каза, че Луи е имал доста странно хоби, с което се е занимавал през цялото си свободно време в течение на много години — миниатюризация на електронни компоненти на схеми. Това е нещо, което може да измести транзисторите така, както те на времето изместиха електронните лампи. Той например е направил миниатюрна схема не по-голяма от десет цента, която е работила вместо схемата на телевизор с диагонал на екрана 65 сантиметра цял час, докато телевизорът не се взривил. Аграунски никога не е говорил за експериментите си и не успяхме да намерим никакви записки за тях.

— По дяволите! — не се сдържах аз.

— Знам за какво мислиш сега — каза ми спокойно Чарли. — Дистанционна система за управление, която може да включи миниатюрното устройство, инсталирано по такъв начин, че да е невъзможно да се открие.

— Значи цялата „hot-line“ система трябва да бъде напълно разглобена.

— Тайгър, не можем да си го позволим. Трябва да намерим Аграунски.

— Разбирам. Кой е приятелят на Аграунски, знаещ за неговото хоби?

— Клод Бостър, инженер, той продължава да работи като техник в Кейп Кенеди. Живее в О Гали, Флорида, но няма да ти каже нищо повече от това, което ти предадох. Продължаваме да търсим записките на Аграунски, но той може да ги е взел със себе си.

— Окей, Чарли. Ще поддържам връзка с теб.

След двацет минути вече бях в хотела, получих плика, който Чарли ми беше изпратил, и за първи път видях Луи Аграунски. Той беше малко човече над петдесетте, с напрегнат поглед в очите си и плътно стиснати устни. Пъхнах снимката в джоба си и излязох от хотела. Взех такси, дадох на шофьора адреса на *Белт-Еър Електроникс Корпорейшън* и се отпуснах на задната седалка, като разглеждах града, докато минавахме по Трайборо Бридж.

Един човек — мислех аз, — едно малко човече държи в ръцете си съдбата на целия свят. Луи Аграунски. Заклет ерген. Като студент е стигнал до нервно изтощение от тежък умствен труд, а такива неща винаги оставят белези. Гений с белези. След това един от тези белези развивал усложнения и въвлечен в работата над техническото решаване на световните проблеми, той стигнал до извода, че може да има изключение от основното правило — контролът на световната стабилност да бъде в ръцете на един-единствен човек — бил той президентът на Съединението щати или например главнокомандващият силите на НАТО. Какво подразбират под системата „hot-line“? Да... това е линия, по която се подава сигналът за действие. Ядреното оръжие, настъпателно или отбранително, се намира под контрола на специална електронна система, която предпазва от случайни фактори и блокира всички

сигнали, освен сигнал с определен код, който се намира в ръцете на президента. Този, който притежава електронния ключ за оръжието, има и правото да натисне копчето. Но Аграунски не е харесвал такъв едноличен контрол. Пожелал е и той има дума в тази работа, и ето къде геният му се проявил. Той решил, че би могъл и сам да управлява системата. Инсталирал контрола тихо и незабележимо, и в лабиринта на електронните схеми кой би могъл да каже къде и как го е направил? Пренастройването на цялата система ще отнеме години, а изключването ѝ незабавно ще ни направи безпомощни. И всичко това заради един човек, който си седи някъде и решава какво да предприеме.

Но къде, дявол да го вземе, къде?

Слязох от таксито и тръгнах към портала. Пазачът ме позна и кимна, хвърли поглед на удостоверението ми и се обади в главния офис. Хенри Стентън излезе да ме посрещне, като все още кривеше уста в нервна усмивка, и ме въведе в сградата.

— Надявам се, че всичко е наред? Ще пиете ли нещо?

— Не, благодаря. Бих искал да видя Кеми Хънт.

— Разбира се. Трябва...

— Знам къде е кабинетът ѝ.

— Но ви трябва пропуск и...

— Дайте ми го. Писна ми от бавачки.

Стентън се стегна целият: уморен от работа изпълнител, който трябва да се занимава с неща, които не спадаха към задълженията му, той се радваше по-скоро да се отърве от мен. Около очите му имаше уморени бръчки, беше му трудно да се държи учтиво.

— Е, направете пропускат, де — казах аз. — Или трябва да ви накарам? Трябва само да се обади по телефона и моментално ще бъдете уволнен. Или пък да ви фрасна по зъбите, което ще бъде полезно за кариерата ви? Пратете по дяволите всички правила, които сте изобретили, оставете идеите си и нравите каквото ви се казва. Предполагам, че ще се обадите на Мартин Грейди и ще се опитате да защитите позицията си. Зарежете това. Не съм чак толкова голям специалист или някой друг, който би могъл да навреди на работата ви или проекта. Това, което искам, е да защитя и двете. Така че правете каквото ви казвам, иначе ще разберете на какво съм способен, когато ми се противопоставят.

Стентън се обади и заповяда да ми изготвят пропуск. Той се предаде, виждаше се по очите му и по промяната на поведението му. Измина съвсем малко време и донесоха малък син временен пропуск, който трябваше да закача на ревера на самото си. Сложих го и Стентън каза:

— Доверявам ви се и предполагам, че няма да се намесвате в проекта. Това е въпрос от огромно значение за държавната сигурност.

— Можете да не се съмнявате — уверих го аз. — Всички ние сме заедно в общото дело.

— Какво дело?

— Съветвам ви да се интересувате само от своя проект.

Лицето на Стентън сякаш се вкамени. Той също беше посветен на работата си.

— Предполагам, че с това и се занимавам — отговори той. Тонът му беше студен и твърд, сякаш в гърлото си имаше не гласни струни, а стомана.

„Патриоти! — помислих си аз. — През 42-ра такива отиваха в заводите и вкарваха нитове в коремите на бомбите. Те четяха плакатите, на които пишеше «Мълчанието спасява живота» и «Приказките потопяват танкерите», и не можехте да отворите устата им дори с лост. Някои от тях бяха големи и силни, други малки и слаби, но всички имаха нещо общо — бяха патриоти със стара закалка, такива едва ли можеха да се намерят в нашата епоха на радикализъм и свръхлиберални глупости.“

Намигнах му, проверих още веднъж дали съм закачил добре пропуска, излязох в коридора и минах покрай пазача, готов да се влюби в мен и да ме следва по петите, ако не беше синята значка на ревера ми.

Тръгнах по един от коридорите и скоро спрях пред вратата с надпис „Кемил Хънт, Личен състав“. Секретарката искаше да доложи за пристигането ми, но успях да спра ръката ѝ и ѝ пъхнах под носа отворения си портфейл с личния знак на Мартин Грейди от вътрешната страна. За по-голям ефект ѝ дадох възможност да види пистолета ми под мишницата, когато пъхах портфейла си в задния джоб на панталоните. За да разреда малко обстановката, я потупах по бузките и казах:

— Добро момиче. А сега имаш ли нещо против да отидеш да се напудриш малко в дамската тоалетна, докато не свърша тук работата си?

Тя беше радостна да се измъкне по-скоро. Заинтригувана, но радостна. По-късно щеше да има повод да добави нещо към чиновническите клюки.

Беше огромно удоволствие да хвана неподготвена Кеми поне за секунда. Приятно ми беше да видя как изведнъж вдигна глава. Лицето ѝ, осветено от настолните лампи, изглеждаше особено красиво, долната устна беше прехапана, сякаш се намираше в състояние на дълбок размисъл. Косите ѝ падаха свободно и изчезваха в тъмнината зад гърба ѝ. Днес не беше облечена с черни дрехи, които скриваха зрелостта на тялото ѝ, а с тънка като паяжина жълта рокля, подчертаваща пълнотата на гърдите ѝ и пристегнатата в кръста с широк зелен колан.

— Привет, паяко.

Кеми Хънт се усмихна и вдигна ръка, като с длан прикриваше очите си от силната светлина на лампата, и ми даде време да пресека стаята.

— Привет, муха. Настъпи времето ти.

— Мина само един ден.

— Но и той е прекалено много. Попадайки в мрежата, те бързо загиват.

— Говориш за разред двукрили?

— А ти?

— Аз повече приличам на риеша оса. Ще разкъсам паяжината и ще изям паяка.

Кеми се облегна назад и се разсмя:

— Така ли?

— Внимавай да не се изцапаш, нали ровя по разни места — казах аз.

— Ти вече спомена за това.

— Но тогава имах предвид нещо друго.

— Нека започнем отначало, без никакви обещания.

— Да, така е по-добре.

Тя се усмихна и каза:

— Сега... относно тази работа...

— Аз съм безработен.

— Тогава...

— Дойдох да ви видя, разбирате ли?

Тя запази усмивката си и ми посочи стол.

— О, да. Разбирам, но просто не вярвам.

Хвърлих плика с документите на бюрото.

— Моля за извинение. Можете да сложите тези документи в сейфа. Копията, които направих, ще бъдат унищожени веднага щом завърша работата си с тях.

— Помогнаха ли ви с нещо?

— Не особено. Слушайте, нали добре познавате тукашния персонал?

— Познавам всекиго по лице, мистър Мен.

— Тайгър, котенце, ще запомниш ли?

— Сега няма да забравя.

— Виждала ли си някога този човек тук? — сложих пред нея снимките на Аграунски и почаках, докато тя ги разучи внимателно.

Кеми разглеждаше снимките, опитвайки се да се убеди, че е различила правилно всяка черта на лицето, после леко вдигна вежди и каза:

— Този човек не работи тук. Знам го със сигурност.

— Може би е променил лицето си по някакъв начин?

— Не... Сигурна съм, че бих го познала и с грим. Освен това от сътрудниците ни се взимаха и отпечатъци от пръстите, те се пазят във Вашингтон. Затова можем лесно да установим личността на всеки един от тях. — Тя сложи снимките на бюрото и ме погледна. — На външен вид не е привлекателен. Обикновено лице, трябва да кажа, че такова лице може да се изгуби в тълпа от двама човека. Въпреки това ми се струва, че съм го виждала някъде.

Неочаквано ме сви стомахът. Стиснах напрегнато длани.

— Къде?

— Когато правихме разширения последния път, разговаряхме с няколко стотици кандидати. Избраните от мен се проверяваха по-нататък от мистър Хамилтън. Окончателното решение се взимаше въз основа на резултатите от неговите проверки и моето заключение. Имам чувството, че този човек май беше един от интервюираните от мен хора.

Седнах по-назад и потърках лицето си с длани.

— И нямате материали от събеседването — казах аз решително.

Вече със сериозен глас тя забеляза:

— Не... Но често си правя записки за особено интересните моменти. Това не влиза в задълженията ми, но изучаването на характерите на този стадий от работата е много важно.

— Във вас ли са тези бележки?

— Вкъщи. За вас те може да се окажат не чак толкова полезни, рядко използвам имена, най-често просто ги номерирам по ред.

— Няма значение, струва си да опитаме.

— Кой е той, Тайгър?

— Луи Аграунски.

— Името ми е непознато, а аз имам добра памет за имена. Защо е толкова важен за теб?

— Защото от него изхожда смъртна заплаха за всеки човек в тази страна. — Станах и кимнах: — Да тръгваме, сладурано. Трябва да използваме всяка минута, която имаме.

Кеми Хънт не отговори. Тя просто ме погледна в лицето и без да казва нито дума, взе палтото и чантата си и излязохме заедно от стаята.

Показах пропуска си на вратата, отидохме на паркинга, качихме се в колата ѝ и поехме към магистралата.

Апартаментът ѝ се намираше на източната страна на Сентръл парк, в доста оживения район на 70-те улици. Скоро ремонтираните в духа на съвременните изисквания апартаменти се наемаха от тези, на които градският октопод все още толкова им харесваше, че предпочитаха да живеят в мегаполиса.

Портиерът се погрижи за колата ни, а помощникът му с черна униформа ни заведе до асансьора и с услужливо усмивка любезно се увери, че сме натиснали правилното копче в кабината на асансьора.

Кеми живееше на шестия етаж, огромните прозорци на апартамента ѝ гледаха към улицата. Тя свали палтото си, хвърли го небрежно на облегалката на стола и отвори бара, вграден в стената.

— Пригответи нещо за пиене, докато се преоблека.

Аз приготвих две порции уиски с джинджифилова бира и лед и ги сложих на малката масичка. След няколко минути Кеми влезе в стаята, облечена с пуловер и черна пола. В ръката си държеше дебела купчина листа, която сложи пред мен на масичката.

— Ето ги, записвала съм външните данни и реакцията на хората, с които съм говорила, изхождайки от собствените си съждения, и ще се радвам, ако това ти помогне. — Тя взе чашата си и седна срещу мен.

Бележките изразяваха нейното чисто външно впечатление за хората, всичко, дори до формата на главата на събеседника и характеристиките на гласа му. В тях се беше опитала да обясни отделните черти на характерите, отсъствието или наличието, според нея, на умствени способности или някакви други качества, които можеха да пречат или помагат за работата им в *Белт-Еър*.

Преглеждах всяко листче много щателно, като се опитвах да намеря някакви забележки, съвпадащи с характеристиките на Луи Аграунски, но нищо подобно не се появяваше. Ако той някога е разговарял с Кеми Хънт, това по никакъв начин не беше отразено в тези документи. Прегледът отне около час. Кеми ме наблюдаваше мълчаливо, като допълваше от време на време чашата ми, когато за пореден път я опустошавах. Понякога ме поправяше, ако случайно не вземах листата по ред, или ми обясняваше значението на бележките си.

Така продължи, докато не обърнах и последния лист, облегнах се назад напълно отворен и притворих очи.

— По дяволите — казах аз, — отново нищо.

— Съжалявам.

— Вината не е твоя, рожбо.

— Може ли да ми кажеш нещо за проблемите си?

— Не.

— Свързани ли са с *Белт-Еър*?

— Не знам. Свързани са със смъртта на Дъг Хамилтън, но засега не знам по какъв начин — погледнах я. — Добре ли го познаваше?

— Работехме заедно, но знаех малко за него. Той беше нает на работа непосредствено от директора. Обядвахме заедно няколко пъти, следвах съветите му относно приеманите служители, понякога му помагах в работите му. В личен план го намирах за достатъчно посредствен. Макар че със задълженията си се справяше прекрасно.

— Той е допуснал една грешка в работата си. Голяма грешка.

Кеми стана от масата, взе чашите, отиде до бара и отново ги напълни. После седна на облегалката на дивана до мен и ми подаде чашата.

— Във вестниците писаха, че е жертва на нещастен случай. При мен идваха двама детективи и после още двама симпатични младежи и всичките много настоятелно се интересуваха от мистър Хамилтън.

— А ти?

— Отговарях изчерпателно на поставените въпроси. Но те не бяха настроени като теб. Какво се е случило с него в действителност?

— Убит е. Знам как, но не знам защо.

— А този Луи Аграунски?

Вдигнах рамене.

— Това е просто име и нищо повече. Забрави го.

— Извини ме — каза тя.

— За какво?

Ароматът на парфюма ѝ беше тънък като уханието на нощни цветя. Тя нежно докосна с пръсти лицето ми и почувствах как устните ѝ докоснаха главата ми.

— За това, че не искам повече да те срещам.

— Страхуваш се от мухите ли, паяко?

— Нямам време да изплета паяжина за теб.

Хванах кичур от меките ѝ коси и приближих лицето си до нейното.

— Това все едно не би ти помогнало, рожбо. Винаги съм успявал да се измъкна на свобода.

— В такъв случай ни очаква сериозна борба.

— И неизбежна.

— Е, не съвсем — каза тя. — В края на краищата ти ще победиш.

— Което винаги съм и правел, котенце — отговорих ѝ аз.

Тя се усмихна с влажно розови, готови за целувка устни. Докоснах устните ѝ, на чиято топлина и нежност не можех да се съпротивлявам, и усетих страстните движения на бързото ѝ езиче.

Чашата падна от ръцете ѝ и се разби на малки парченца. Тя бавно се смъкна на коленете ми, като трепереше с цялото си тяло. Галейки я, чувствах как страстта се разгаря все по-силно в нея, като кара цялото ѝ тяло да се напруга и трепти. С прекъсващ от страст глас тя ми шепнеше нещо, като ме лъхаше сладкият аромат на дъха ѝ. Взех лицето ѝ в ръцете си и погледнах влажните, молещи за милост очи.

— Тайгър... сега... моля те — прошепна тя.

Кеми Хънт беше в известен смисъл животно — прекрасно, диво, примитивно същество, неочаквано освободило се от веригите на цивилизацията. Тя започна сама припряно да смъква дрехите си, като бързаше по-скоро да удовлетвори желанието си. Кожата ѝ беше нежна като коприна и покрита с лек загар със светли ивици от бикините. Пълнотата на гърдите и бедрата ѝ, стегнатият ѝ корем, великолепието на бедрата ѝ се стовариха върху мен като удар по цимбал; не бях повече в състояние да се сдържам, прегърнах гъвкавото ѝ тяло и я привлякох към себе си.

Времето изведнъж като че ли изчезна за нас. Събитията безшумно се сменяха като картинките в калейдоскоп, които нямаха никакъв смисъл, тишината се нарушаваше единствено от поривистото дишане на дивото желание, въздишки, сладостни хлипания, искащи стонове, докато не настъпи блаженият край. Приличаше на скок с парашут, когато радостната възбуда от свободния полет се сменя след отварянето на парашута с насладата от оцеляването.

Погледнах часовника си, разтърсих Кеми за рамото и почувствах в себе си надигащо се раздразнение от това, че си позволих да изгубя толкова скъпо за мен време. Навън денят вече се беше превърнал в нощ и фаровете на преминаващите коли хвърляха отблясъци по стените на стаята като струи на светлинен дъжд.

— Кеми...

Тя се обърна в обятията ми и със сънен глас каза меко:

— Тайгър...

— Трябва да тръгвам, кукло.

— Недей.

— Не мога.

Тя отвори все още сънените си очи и нежно ми се усмихна.

— Паяжината ми не е чак толкова здрава, така ли?

— Прекалено здрава е.

С върха на пръстите си тя докосна устните ми.

— Знам, че все някога ще се върнеш.

— Като нощна пеперуда към пламъка.

Станах, облякох се бързо, намерих едно одеяло в спалнята, хвърлих го върху нея и погледах как тя се усмихна удовлетворено и се уви до брадичката.

— Смятай, че си получил работата.

Тя се засмя и затвори очи.

Някой ден се канех да изясня кога спи Ърни Бентли. Той имаше жена, дом, но, изглежда, въобще не живееше там. Това, което ставаше през цялото време в колбите, тръбичките и ретортите в лабораторията му, бе толкова увлекателно за него, че той не можеше да ги зареже и за минута. Всяко предприятие в света би се радвало да му предложи висока длъжност и добра заплата, но той беше напълно доволен от това, което организираше за него Мартин Грейди, и от неограничената свобода за провеждане на опити, за която всеки учен може само да мечтае.

Той излезе от затъмнената стая с копия от снимките на Луи Аграунски и ми подаде няколко.

— Ще изпратя снимките в нюаркския и другите центрове — каза той. — Слушай, имам някои съображения. Хора като Аграунски не могат да се задоволят с обикновена работа, още повече като имаме предвид неговата квалификация.

— Например?

— Например има места, където се занимават с миниатюризация на компонентите на схемите. Тази област получи добро развитие в ракетната техника, но границите за прилагане на такива компоненти са много широки. Познавам няколко човека, които работят в тази област, между тях може би се води кореспонденция.

— Засега е ясно само едно, Ърни... Аграунски преднамерено е напуснал мястото си, скрил се е и не се показва никъде.

Ърни поклати глава, като не се съгласи с мен.

— Повярвай ми, толкова дълго мозъкът му не може да не работи в тази насока. Не е важно какво именно ще направи. Но той задължително ще се появи.

— Кризата, която е получил от преумора, може да е била само първата — напомних му аз.

— Възможно е. В такъв случай той би се занимавал само със своето хоби и не би могъл да го скрие.

— По дяволите!... Ако напълно се е побъркал, всичко може да изгърми.

Ърни вдигна рамене, давайки ми да разбера, че това не е негова работа — намирането на Аграунски и решаването на проблема. Той поправи очилата на носа си и попита:

— Още ли не си се свързал с Дон Лавойс?

— Не.

— Опитай се да го намериш. Научил е нещо за закупуването на голяма партида наркотици.

Отново изругах и посегнах към телефона. Набрах номера на хотела и помолих да ме свържат със стаята на Дон. Телефонът звънна десетина пъти, преди да го затворя.

— Няма го. Слушай, Ърни, мисля да се прибера и да се преоблека. Ако Дон се обади, нека ти предаде информацията, а ако ли не, аз ще го търся от хотела.

— Добре. Пази се, приятел.

Пъхнах снимките, които ми даде, в джоба си и слязох по стълбите надолу, взех такси и казах на шофьора да ме откара в Салем. Трябваша ми само десет минути да си взема душ и да се преоблека. Когато бях готов, опитах още веднъж да се обадя на Дон. Портиерът отговори, че още не е идвал, и помолих да му оставят бележка да се обади на мистър Мартин веднага щом се появи.

Докато разговарях по телефона, преглеждах списъка на служителите, които беше проверявал Хамилтън, като се опитвах да открия нещо, за което да се хвана, но тъй като не можах, го прибрах ядосано в чантата си.

Всичко беше въпрос на време. Каква щеше да е следващата крачка? В каква посока трябваше да вървя? Като че ли достатъчно хора се занимаваха с разследването, но мина вече много време, а всичко е безрезултатно. Вито Салви имаше някакво основание да убие двете момчета от Вашингтон, но защо е убил и Хамилтън? Защо?

Припомних си телата им такива, каквито ги видях за последен път. Почти бях забравил нещо. Като че ли Хамилтън беше престоял в тази стая повече, отколкото другите двама. Салви никога не би се занимавал с Хамилтън, ако той не е представлявал някаква важна брънка от веригата. Хамилтън не е попаднал там случайно... по някакъв начин той е бил въввлечен непосредствено. Ако случайно се е натъкнал на случая, просто щяха да го убият, без да го подлагат на мъчения. Но го бяха мъчили... той имаше бележник с адреси. Знаел е

за Салви, знаел е къде може да го намери. Поради някакви причини е влязъл в играта с главата напред и се е натъкнал на нещо, което не е бил в състояние да разбере.

Дъг Хамилтън може да е бил глупав, но не чак толкова тъп, че сам да си пъха главата в капана. Той не беше новак в детективската работа и би могъл да се защити по някакъв начин. Погледнах часовника си. Беше десет без двајсет. Сложих си шапката и слязох долу. Оставих на рецепцията бележка за Дон с молба да ме почака, казах на администратора да му даде ключовете от стаята ми, като подсилих молбата си с един долар за причинените неприятности.

Взех първото такси, намиращо се до вратата на хотела, дадох на шофьора адреса на апартамента на Хамилтън и изпотен от шестминутното лудешко каране се разплатих с него пред нужното здание.

Управителят изобщо не се зарадва от нахлуването ми. Какво само не ми наговори и, изглежда, това беше само началото на любимата му програма. Но все пак не спори дълго, за него аз все още представлявах властта, а той добре знаеше как трябва да се отнася с нея.

— Окей — каза той, — какво има този път?

— Пристигало ли е нещо на името на Хамилтън, откакто ви видях?

— Някои неща.

— Бих искал да ги погледна.

— Нима кореспонденцията не трябва да бъде върната в пощата?

— Разбира се — казах аз, — но само след като проверя адресите.

— В бюрото са.

Отстъпих встрани, като му позволих да ме награди с отвратен поглед, и го последвах във фоайето. Той влезе в една врата зад рецепцията и започна да се рови по рафтовете. После ми подаде пет плика и се облегна на стойката в очакване, докато ги прегледам.

Това бяха сметки — една от супермаркета и две от петролни компании за зареждане на бензин, чиито услуги той очевидно ползваше на кредит. Имаше и няколко търговски реклами.

— Това ли е всичко?

— Той рядко получаваше поща на този адрес. Имаше си офис, нали знаете?

Хвърлих пликовете на рецепцията.

— Ние просто трябва да проверяваме пощата, това е всичко.

— Мисля, че съм длъжен да ги върна?

— Задръжете ги няколко дни. Ще ви кажат как да постъпите с тях.

— Добре. Що се отнася до мен, той все още си е наемател, който си е платил предварително. Така че това е част от обслужването.

— Някой търсил ли го е, откакто бях тук за последен път?

— Никой. Никога не е имал посетители. Освен това при нас лесно можеш да влезеш незабелязано. Ако някой иска да влезе вътре, е достатъчно да натисне звънеца. Портиерът дежури само през деня, пък и аз често съм зает някъде по етажите.

— Но все пак трябва да се звънне?

Управителят неопределено повдигна рамене.

— Да, ако не минеш след някого. После каква полза може да има от строгите мерки, след като тук всички заключват вратите си?

— Със стандартни ключалки?

— Че с какви други?

— Трудни ли са за отваряне?

— Зависи за кого. Шлосерът, който живее на третия етаж, ги отваря доста бързо в случаите, когато наемателите губят ключовете си.

— А вие имате ли общ ключ?

— Не. Нямам никакви ключове, освен тези от външната врата, мазето, е и други подобни помещения. Мислите, че някой може да е влязъл в апартамента му?

— Не е изключено.

— Да... Той беше забавно момче.

Аз го погледнах.

— Защо?

— Ами нищо особено — управителят се изкашля. — Написа си писмо една седмица преди да умре. Нали е забавно? Интересно, какво ли е щял да си отговори?

Пристъпих напред, наведох се над рецепцията и приближих лицето си до неговото, което веднага се изпъна, когато видя изражението ми.

— Къде го изпрати?

— Дявол знае. Той ми даде писмото за изпращане, както правеше често. Аз изпращам пощата на всички наематели. Това влиза в рамките

на задълженията ни — каза той, оправдавайки се.

— Какъв беше адресът? — попитах аз с пресекуващ глас.

— Казах ви, че не знам, не беше същият адрес, в противен случай щях да сложа писмото в собствената му пощенска кутия.

— Да не би да е било адресирано до офиса му?

— Слушайте, кой може да запомни? Вижте какво, мистър...

— Вие прочетохте адреса, нали?

— Разбира се, но мислех, че това е просто шега. Не помня. Ако това е всичко, което искахте, то аз имам работа. Аз...

— Измитай се и си върши работата — казах аз, като наблюдавах как той преглътна тежко и бързо се скри в офиса.

Най-после се появи нещо интересно, проблясък в тъмнината.

Излязох навън, напъхах се в първия отворен магазин, където имаше телефон, и се обадох на Чарли Корбинет. Вдигна слушалката и промърмори:

— Да?

— Тайгър е, Чарли.

Той бързо смени тона и каза:

— Засега нямаме никакви новини. Едната група смяташе, че е попаднала по следите на Аграунски във Филадельфия, но се оказа, че не е така.

— Слушай, опитай нещо друго... Нека пощенският департамент провери всички постъпления на писма в този район, трябва да намерят писмото на Дъг Хамилтън, адресирано до самия него. Възможно е да не е искал да държи нещо важно там, където е могло да бъде намерено.

Знаех, че Чарли записа думите ми.

— Откъде изрови това?

— Случайно, от управителя на блока, където живееше Хамилтън. Разбира се, писмото може и нищо да не означава, но трябва да го намерим. Той е чувствал, че ще му дойде нанасяно, приятел.

— Ще го направя. Няма да отнеме много време. Звънни ми пак след няколко часа.

— Добре.

Затворих бавно телефона. Ако им провърви, момчетата от пощата нямаше да ровят дълго и щяхме да можем да се придвижим напред. В този момент си спомних, че бях ял едва сутринта, затова наминах към *Блу Рибон*, изядох един заек в кисел сос и изпих чаша

студена бира, после отидох в *Салем*. Служителят на рецепцията ме видя и ми се усмихна, като си спомни за получения долар.

— Вашият приятел ви очаква горе, мистър Мартин. Той се появи буквално няколко минути след вашето излизане.

Качих се с асансьора на етажa си и тръгнах по застлания с килим коридор. Отидох до стаята си, почуках два пъти на вратата, като по навик стоях отстрани, облегат с гръб към касата.

Вътре телевизорът известяваше с приглушен глас спортните и други новини. Почуках още веднъж по-силно. Никой не отговори. Това започваше да не ми харесва. Сякаш чувствах миризмата на опасност, извадих пистолета си, дръпнах предпазителя и бавно натиснах дръжката на вратата. Тя се отвори свободно и веднага разбрах, че нещо не е наред. Дон Лавойс никога нямаше да седи зад незаклучена врата. Вдигнах дулото на пистолета и се приготвих да стрелям във всичко, което помръдне от мястото си, бутнах вратата с крак и нахълтах в стаята. Но приготовленията ми бяха напразни. В стаята нямаше никого, освен Дон Лавойс, лежащ на пода. Беше мъртъв. На челото му, точно между очите, чернееше дупчица от куршум малък калибър. Той лежеше по гръб, отхвърлен от изстрела в мига, когато е отворил вратата на убиеца, мислейки, че съм аз.

ГЛАВА 5

Палтото на Дон беше метнато на облегалката на стола срещу телевизора, в джоба му имаше портфейл с три банкноти от по сто долара, две по петдесет и една от пет долара, скъпият му часовник с брилянтова каишка небрежно лежеше върху телевизора.

Версията за грабеж отпаднаше. Той беше открил нещо важно, което е искал да ми предаде. Научил е защо Салви е криел наркотици при себе си и може би кой му ги е доставял. Четвърт фунта чист хероин струваше не по-малко от сто хиляди долара и това правеше играта достатъчно сериозна, за да следят всеки, който се навърта наоколо и задава ненужни въпроси за бизнеса. Дон Лавойс е попаднал право в клопката. По дяволите, трябваше да избира някой друг, който знае как да се държи сред тази измет, някой, който не би могъл да събуди подозренията им. Дори само един невнимателен въпрос е бил достатъчен. Всичко е станало много просто... Дон се е отбил на рецепцията в хотела си, взел е оставената от мен бележка и е дошъл да се срещне с мен. За убиеца не е било трудно да организира всичко, особено ако е чул разговора на Дон с администратора в моя хотел. Бях направил всичко, за да облекча задачата на убиеца. Дон, очаквайки ме, се бе хванал на въдицата и бе платил с главата си.

Погледнах тялото му. Пистолетът му лежеше в кобура на кръста. Администраторът на рецепцията се радваше да ми помогне с информация. Да, наистина, имало е няколко човека наоколо, когато приятелят ми е взимал от него ключа от стаята ми. Не, мистър Мартин, той не може да си спомни нито един от тях. Ах, не, един може. Тази забележителна стара дама от първия етаж, която живее в хотела постоянно през последните десет години. Благодарих му и затворих слушалката.

Нюаркският контролен център отговори на първото позвъняване. Казах кой съм и ме свързаха с Върджил Адамс. Разказах му всичко бързо и подробно, като знаех, че всичко се записва на касета, а по-късно ще бъде анализирано. Когато свърших, Върджил каза:

— Още ли не си огледал тялото?

— Не. Бих искал това да направи полицията. Обикновено те не обичат, когато някой пипа нещо.

— Все пак опитай. Виж дали куршумът е излязъл от другата страна.

— Не затваряй — аз сложих слушалката на масата, заставах на колене до тялото и обърнах главата на Дон, за да разгледам по-добре раната. Видях на тила отвор от куршум с почти същия размер като на челото, почувствах как отвътре всичко ми се сви, после погледнах стената до прозореца и забелязах малко черно кръгче на перваза, където беше заседнал куршумът, след като беше минал през главата на Дон. Отидох до отвора, извадих оста на дръжката на прозореца и я пъхнах в отвора. Оста беше дълга четири инча, но не стигна до куршума, който се беше забил дълбоко в твърдото дърво и мазилката. Вдигнах слушалката и казах:

— Куршум с голяма скорост, около 22-ри калибър, с метален накрайник. Минал е през черепа и е заседнал в перваза.

— Тогава това пасва, Тайгър.

— Какво говориш, Върджил. Какво, по дяволите, имаш предвид?

— Найджър Хопс, съветски агент, който успя да се измъкне от Канада преди три години и да се върне в Русия.

— Помня.

— Практически той не е бил при руснаците, а се е върнал и е бил законспириран някъде в Щатите и е стоял на сянка, докато не е потрябвал. Работи с магнум 22-ри калибър. Прекрасно съчетание от безшумен пистолет и отличен стрелец. Той е очистил Дениълс и двама работници от консулството, които момчетата ни заловиха като шпиони. Застрелял ги е в затворническата им килия от сградата отсреща, отдалечена на двеста фута.

— По дяволите, Върджил!

— Бъди много внимателен с него. Той е особен вид убиец. Заедно с Вито Салви са работили в един екип точно след войната и прекрасно си знае работата. Добре обучен в КГБ, член на партията и дяволски опасен.

— За какво е било последното съобщение на Дон?

— Намерил е човек, който е бил готов срещу прилична сума да назове името на онзи, който е бил въвлечен в продажбата на

необикновено голяма партида наркотици. Не е имало имена, обадил се е от Кенъл стрийт и тръгвал на друго място, откъде възнамерявал пак да се обади. Дон искал да поговори първо с теб, за да разбере как мислиш да се справиш с тази работа.

— Те са се справили както трябва.

— Какво мислиш да правиш?

— Ще приведа в действие Службата за безопасност. Ще им дам възможност да подушат наоколо.

— Мислиш, че ще можеш да ги накараш да работят след случая Салви?

— Ще се пукнат от яд, но ще трябва да го направят.

— Тогава слушай. Вече се свързах с Мартин Грейди. Нещата стават прекалено сериозни, за да ги протакаме. Той обещава всякаква поддръжка, каквато ти потрябва. Искан да действаш без никакви ограничения в разследването.

— Ще се постарая, Върджил. Ще проверя всичко — тук и на някои други места.

— По-добре използвай нашите собствени възможности... Разполагаме с едно ново място на 56-та улица недалеч от Седмо авеню, първият етаж непосредствено над заведението на Шигли. Всички удобства, месечен запас от храна с пиене, ако ти потрябва. Грейди притежава цялата сграда. Ключовете се намират у Шигли. Паролата е *Hallmark*. Не пускай никого там, това място все още ни трябва за работа.

— Кой ще смени Дон?

— Вече изпратих Мейсън в Детройт за Дейв Елрой, ако той те устройва.

— Добър избор. Той познава работата с наркотиците.

— Затова го и избрах.

— Тогава го слагай направо на мястото на Дон.

— Разбрах. Готов ли си да доложиш?

Въведох го в курса на събитията, убедих се, че всичко е записано точно на касета и завърших разговора. Бързо прибрах багажа си, слязох долу, платих сметката, намерих в рестото монета от десет цента и се обадох от автомата на Чарли Корбинет.

— Изгубихме още един, полковник. Дон Лавойс... той е в стаята ми в Салем. Мисля, че ще е по-добре ти да дойдеш тук, преди

администрацията да се опита да влезе в стаята, и подготви история като за пред градската полиция.

— Нали знаеш какво възнамерява да предприеме Хал Рандолф?

— Дяволски си прав, затова изчезвам.

— По-добре е да си някъде под ръка, може да възникнат усложнения.

— Съжалявам, старче.

— Добре, ще видя какво мога да направя.

— Има ли някакви новини от момчетата?

— Само това, че Аграунски е виждан за последен път недалеч от Миртъл Бийч.

— А относно проверката за писмото на Дъг Хамилтън?

Чарли помълча малко, очевидно осмисляйки въпроса.

— Сигурен ли си, че е имало такова писмо?

— Провери сам. Окей?

— Те провериха всички станции за доставка на кореспонденция в Ню Йорк, Джърси и Кънектикът и нищо не откриха.

— Нека опитат в Пенсилвания.

— Вече ги помолих. Ще го направят утре. Така, а сега какво ще ми кажеш за Лавойс?

— Тази вечер ще подготвя отчет, но само за твоите очи. Постъпи с него както искаш.

— Не се натоварвай прекалено много.

— Изглежда, винаги постъпвам точно така.

— Добре, поддържай връзка с мен.

Затворих слушалката, излязох от телефонната кабина, изнесох багажа си и изминах два квартала, преди да взема такси. Шофьорът ме свали на 56-та улица. После, като се убедих, че не ме следят, тръгнах на изток и вървах дотогава, докато не видях ярък надпис *Шигли*. Намерих копчето на звънеца до вратата и го натиснах.

И преди бях виждал странните хора, които Мартин Грейди взимаше на работа при себе си — смешни малки човечета, които получаваха добри пари за мълчанието и изпълнението на всичко, което им кажат. Произнесох думата *Hallmark* и малкото възрастно човече с износен пуловер, като ме огледа над очилата си, извади от джоба си обикновен ключ и ми предложи да се кача нагоре по стълбите.

Грейди добре се грижеше за хората си. Тристайният апартамент имаше всички удобства и беше пълна противоположност на тези, които обитаваха жителите на този район. През кухненския прозорец можеше да се излезе на пожарната стълба, водеща към покрива, която, изглежда, беше монтирана съвсем скоро. Можеше да се промъкнеш там и от банята, при това тази стълба се забелязваше само ако се погледне през прозореца на банята нагоре.

Два изхода в случай на бягство и подсигурен вход. Вътрешната страна на входната врата, покрита с метални пластини, и каса, укрепена с масивни болтове, даваше възможност на обитателя навреме да се ориентира какво става и да вземе мерки, преди да могат да избият вратата.

Сложих чантата си зад леглото, съблякох се и легнах. Лежах дълго, спомняйки си времената, когато аз и Дон Лавойс бяхме заедно, като се почне от първото изпращане в окупираната Франция през четирийсет и трета година. Но през цялото време ме преследваше картината как той лежи в хотела на пода с рана от куршум 22-ри калибър, минал през черепа му.

Да, приятел. Старците постепенно си отиват един след друг, но ние малко по малко ще изравним резултата. Върджил Адамс не трябваше да ми казва неща, които аз знаех и сам... Найджър Хопс беше човек без лице. В картотеките имаше отпечатыци от пръстите му, но нямаше нито една снимка. Той можеше да се появи навсякъде и никой не би го познал, защото никой не го познаваше по лице, освен тези, които бяха на негова страна.

Посрещнах Дейв Елрой на нюаркското летище, помолих Мейсън Армстронг да ни охранява отстрани, разходих се с Дейв и го въведох в курса на събитията до ден-дневен. Елрой — високо слабо момче, със загоряло не за сезона лице, изглеждаше малко по-голям за своите трийсет и две години. Той беше доста мълчалив, предпочиташе да слуша и гледа, но всеки негов въпрос беше кратък и точен. Познаваше повечето от хората, които бяха в международния картел на търговците на наркотици и живееха недостижими за закона. Но Елрой беше напълно доволен от работата си в Детройт, където отношението му към работата и способностите му носеха определена изгода за

организацията на Грейди. Нямаше защо да поглеждам личното му досие — знаех, че той прекрасно борава с пистолет, че е бърз и точен в решенията си. Някак си завиждах на тези десет години, които ни разделяха. Именно с толкова той беше по-далеч от възрастта, когато на човек вече му се иска да остави всичко и спокойно да доживее годините си някъде на село.

Дейв нищо не записваше, разчитайки изцяло на паметта си, после каза:

— Голямата покупка на хероин, която е направил Салви, трябва да е печеливша. Нито един от посредниците не се е занимавал с тази пратка, затова е възможно тя да бъде получена непосредствено от тези, които доставят наркотиците.

— Познаваш ли някого, с когото може да се влезе в контакт?

— За парите, които ми е позволено да похарча, мога да намеря мнозина.

— Тогава добре. Взимай парите и действай. Ще поддържаме връзка чрез нюаркския контролен център. Адамс ще ти даде списък на връзките, можеш да го използваш по свое усмотрение.

— Как мислиш да разплетеш случая?

— Мисля да започна от Хамилтън. Той продължава да е ключът към загадката.

Дадох на Дейв снимката на Аграунски и го наблюдавах как я изучава.

— Покажи я на тези, на които сметнеш за необходимо, и виж какво ще излезе от това. Ако Салви е преследвал Аграунски и е бил замесен в покупката на наркотици, то между тях може да има връзка. Нямаме право да изпускаме нито един шанс.

— Ако откриеш нещо, задължително се свържи с мен, преди да действаш.

— Да предположим, че нямам време?

— Какво мога да ти отговоря на това. Постарай се поне да се обадиш, ако работата вземе такъв обрат, както с Дон. По дяволите, ти си по-голям късметлия — каза Дейв, кривейки усмивката си.

— Така беше и преди — отговорих му аз.

— Добре, Тайгър. Надявам се пак да те видя. Жалко, че Дон загина, но всички ние знаем степента на риска в тази игра. Радвам се да работя отново с теб.

— Удоволствието е взаимно.

Стиснахме си ръцете и се разделихме пред касата. Тръгнах към колата, но пред самата врата размислих и отидох до телефонния автомат да се обадя на Чарли Корбинет. На полицията вече бяха съобщили за тялото в моята стая, но Службата за безопасност контролираше всички новини по нашата операция и Хал Рандолф беше излязъл от кожата си, че съм замесен в това убийство, и заплашваше всички босове, ако не се появя.

Аз казах:

— Отпусни се, Чарли. Ще се появя тогава, когато разполагам с информация, която да си струва. Слушай, забравих да те попитам за някои неща... Дъг Хамилтън е водел досие на всеки, когото е проверявал, включително и на тези, които не са удовлетворявали изискванията на компанията. Вашингтон е получавал копия от отчетите му. Знаеш ли кой отдел е работел по тези отчети?

— Мога да го изясня.

— Тогава ми дай имената на онези, които са отхвърлени като непригодни за работа поради съображения за безопасност. Трябват ми отчетите само за последните два месеца. Колко време ще ти трябва за това?

— Ако се обадя сега и всичко това е под ръка, то ще го изпратят утре сутринта и вдругиден ще получа цялата информация.

— Добре. Какво ще кажеш да се срещнем в Блу Рибон за обяд, да речем в 12 часа?

— Открито? Имам чувството, че Хал Рандолф възнамерява да ме постави под наблюдение.

— Ще ти кажа нещо, което малко ще те успокои. Знаеш ли какво оръжие е имал убиецът на Дон?

— „Магнум“ 22-ри калибър, вероятно със заглушител, никой не е чул изстрела.

— Трябва да търсим Найджър Хопс. Това е неговият почерк и оръжие, но този път той действа тук, в страната.

— Хопс!

— Помниш ли го?

— Разбира се. Подозираха го в убийството на няколко големи политици в Европа.

— Направи балистична експертиза. Интерпол може да предостави снимки от раните и ако съвпаднат, почти ще знаем кого да търсим.

— Никой никога не го е виждал.

— Дон Лавойс го е видял — казах аз. — А може би и някой друг. Предполагам, че аз също съм го виждал.

— Добре, Тайгър, ако е така, то поне един неприятен въпрос няма да ти бъде зададен. Направи ми една услуга.

— Каква?

— Предавай всяка информация, не крий нищо.

— Това е прекалено голяма услуга, полковник. Не забравяй, ме сега отново имам офицерско звание.

— Но моето е по-високо.

— Съгласен съм, отстъпвам — засмях се аз и затворих телефона.

Отново започна да вали. Ситен, мръсен дъжд сякаш се изсипваше от облаците и покриваше всичко. Настръхнах, но не знаех от какво: дали защото застудя, или от мислите си.

За какво мислех? Тревожеше ме възможната смъртна опасност. Иначе не можеше и да бъде, нали играех в игра без правила и ограничения, ако изобщо можеше да се говори за правила и граници на поведение в такава работа. Вероятно в Москва вече знаят как е умрял Вито Салви. Те си имат собствени канали за информация, както и ние, и без съмнение ще бъдат дадени съответни указания. Не е важно какво ще правя, къде ще се намирам, къде ще отида — за тях аз станах цел. Може би те и не знаят по какъв начин съм попаднал в играта и какво ми е казал Вито Салви, преди да умре, опитвайки се да спаси живота си. Но не е и важно, достатъчно бе и това, че застанах на пътя на Вито Салви към Луи Аграунски и продължавам да стоя, затова трябваше да бъде премахнат.

За разлика от Найджър Хопс, те имаха моя снимка в досието ми. Бях им достатъчно добре известен и можеха да ме намерят без особени трудности. Само едно можеше да забави изпълнението на плана по моето унищожение — те прекрасно знаеха, че зад мен стои целият мощен апарат на Мартин Грейди. Това определено представляваше трудност за тях, тъй като би се наложило да изтеглят от други операции множество хора, като ги вкарат в игра, където залогът беше десет срещу едно.

Но така стояха нещата преди. Сега високият залог в играта си струваше риска. О, те добре знаеха работата си. Можеха просто да ме убият, да инсценират нещастен случай, но резултатът трябваше да е един. Ако не ме пипнеха непосредствено, то щяха да се доберат по някакъв друг начин до мен и в този случай трябваше да очаквам опасност отвсякъде. Опасност... притаила се в тъмнината змия, готова неочаквано да те ухапе. Трудно се живее с такава мисъл.

Качих се в таксито, дадох адреса на Рондин и удобно се наместих на седалката, докато се промъквахме през потока коли към тунела Линкълн. Шофьорът тръгна надясно по 42-ра улица, зави на север към Осмо авеню, включи фаровете и спря пред дома на Рондин.

Якият портиер ме позна и кимна с глава. Голямото му сплескано ирландско лице, на което се забелязваха следи от много сбивания, веднага промени израза си, защото той вече беше имал работа с мен и знаеше резултата. Аз го попитах:

— Едит Кейн въкъщи ли е?

— Да, сър — кимна той. — Дойде преди час.

— Сама ли е?

— Достави я служебна кола на ООН. Някой беше в колата с нея, но не излезе — каза ми той. — Всичко ли е наред?

Знаех какво има предвид и попитах:

— Някой наблюдава ли мястото?

Той повдигна огромните си рамене под униформата, лицето му стана замислено.

— Не мога да кажа със сигурност.

— Защо?

— Познавам всички, които живеят тук...

— И какво?

— Познавам всички, които обикновено минават по тази улица. Хора от другите къщи, търговци, служители, работници — и така нататък. Знаете ли, когато стоиш до вратата на улицата на едно място в течение на много години, то започваш да различаваш подобни неща. Например днес забелязах такси, минаващо по улицата, пътникът сякаш търсеше определен номер на къща.

— Е, и какво ти се стори странно в това?

— Слушайте, това винаги се прави от шофьора, а не от пътника, защото именно шофьорът познава реда, в който са разположени

къщите. А аз видях, че човекът в колата се оглеждаше, а шофьорът гледаше право пред себе си, сякаш му бяха заповядали да постъпва по този начин, и това беше странно. По-късно те се появиха още веднъж, отстрани, без да се приближават до дома. Никакви полицейски агенти не работят в този район. После видях лицето на този мъж, но вече в друга кола, синя на цвят.

— Можеш ли да го разпознаеш?

— Не. Това беше просто лице. Видях какво прави. Но той гледаше прикрито, не искаше лицето му да бъде видяно.

— Кога се появи за последен път?

— Може би преди половин час.

Пъхнах ръка в джоба си, извадих десет долара, сгънах ги и му ги предадох.

— Гледай внимателно. Ако има нещо, горе съм. Не пускай вътре непознати, ако се появи някой и търси някого от наемателите, виж на кой етаж ще спре асансьорът и веднага ми се обади.

— Разбрано — портиерът сложи парите в джоба си и се усмихна.

— Мога да задържа всички тук, за да ги погледнете, ако искате.

— Не се тревожи. Постарай се да ги запомниш, за да ги разпознаеш после.

— Неприятности ли очаквате?

— През цялото време, приятел.

— Аз съм на ваша страна — каза той. — Ако ви трябва помощ, винаги мога да повикам Бърт от отсрещната къща или Хърман от съседния вход. И двамата бяха тежкоатлети преди няколко години и са ми задължени.

— Добре, ще имам това предвид — отговорих аз, после влязох и натиснах копчето на звънеца с табелка „Кейн“ и зачаках нетърпеливо да се раздаде бръмченето на автоматичния звънец, отварящ външната врата.

Стигнах до апартамента на Рондин, почуках, видях как в шпионката се появи светлина и чух ниското ѝ покашляне зад вратата. Тя отвори, лицето ѝ светна радостно и се хвърли в обятията ми.

— Привет, скъпи — каза тя и притисна устните си до моите, преди да успее да я притисна до себе си с чувството на желание, което ме преизпълваше.

Затворих вратата с крак, отстраних я леко от себе си и изръмжах усмихнато от удоволствие.

— Вие, американците, имате диви реакции, например ръмженето.

Тя хвана ръката ми, стисна я и несъзнателно я сложи върху надигналата ѝ се от възбуда гръд.

— Не те очаквах днес.

— Аз също не мислех да идвам.

— Тогава какво има?

— Не исках да те оставям сега сама — казах ѝ аз.

Тя се обърна и ме погледна сериозно:

— Разбирам. Сигурно е свързано със случая Хамилтън?

— Направи ми нещо за пиене, седни и ще ти разкажа всичко.

— Както обикновено?

— Да.

Докато тя приготвяше питиетата, аз огледах всички стаи, като исках да се убедя, че сме сами, и проверих бравите на прозорците и вратите. Разбира се, те не можеха да бъдат препятствие за тези, които проникваха със сила на всяко място, но поне разбиването на ключалка или прозорец щеше да ги разкрие и да даде малък аванс от време.

Когато се върнах в хола, тя ми подаде чаша и седна на облегалката на креслото, притисна се до мен и зарови пръсти в косата ми.

— Мислиш ли, че можеш да ми разкажеш всичко, без да нарушаваш секретността?

Опитах уискито, настанах се по-удобно в креслото и я погледнах.

— На своето ниво аз сам определям какво може да се прави. Ти беше добре обучена в Британското разузнаване и имаш богат опит в работата с мен. Да вървят по дяволите всички. Сега ни трябва много опитни хора.

— Но не точно това искаше да ми кажеш?

— Да.

— Предполагаш, че мога да се окажа пречка за теб, така ли? — попита тя.

— В известна степен, да. Не искам да бъда изправен до стената заради теб. Не и сега.

— О?!

— Разбираш ли, всичко е много сериозно. Това е повече, отколкото ти и аз. Виждаш ли, като те хванат, така те могат да ме изнудят да се открия или да ме вкарат в капан. Не мога да си го позволя.

Пръстите ѝ нежно ме погалиха по темето, спуснаха се към тила и леко започнаха да разтриват врата ми.

— Не мисля, че ще стане така, Тайгър. Аз наистина не искам да стане така.

Големите ѝ очи светеха влюбено, но с разумна любов, осъзнаваща всички трудности на предстоящата работа. Преди да мога да ѝ отговоря, тя притисна ръка до устата ми.

— Не казвай нищо. И двамата приемаме правилата на играта, които не могат да бъдат променени, и не е важно кой ще трябва да загине. Това може да е всеки от нас.

— Забавляваш ме, кукло.

Взех ръката ѝ и я целунах.

— Ако искаш да ми кажеш нещо, готова съм да слушам.

Разказах ѝ всичко от самото начало. Ако тя възнамеряваше да влезе в играта, то имаше право да знае всичко. Познаващият обстановката агент може да донесе много повече полза, отколкото този, който работи сляпо. Ако очаквате нападение, може да се подготвите за него и да настигнете врага, преди той да ви е настигнал, а аз не исках тя да рискува главата си повече, отколкото беше необходимо. Когато свърших да говоря, тя взе празната чаша от ръцете ми, пригответи още една порция и седна в краката ми.

— И какво, според теб, трябва да правя аз? — попита Рондин накрая.

— Бъди с мен. Ако Хал Рандолф започне да пречи на работата ти с мен, това може да навреди на цялата операция. Ако руснаците те притиснат в ъгъла, това също ще разстрои работата, защото ще отнеме време и ще отвлече вниманието ни. Ти ще се намираш наблизо, където никой няма да ни попречи.

— Времето работи за мен — каза Рондин. — Във връзка с последната криза в Кремъл посолството ни изчаква, докато не се изясни новата политика, затова имам възможност да се заема с нещо друго.

Тя сложи глава на коленете ми и ме погледна.

— И така, чакам заповедите ти, господарю. — Тя се засмя и добави: — Само не ми крещи отново.

— Само ако е за твое добро, рожбо.

— Окей.

— Тогава се приготви, обади се на шефа си и да се махаме оттук.

Рондин стана от пода с гъвкаво движение и ми подаде празната чаша.

— Направи си един за из път, моля те. Аз ще съм готова след десет минути. Да оставя ли адрес за препращане на кореспонденцията?

— Не.

Тя отново ми се усмихна с една от своите странни усмивки.

— В твоята страна има един документ, известен като акта на Мен, помниш ли?

— Това е друг Мен, сладур. Ако те прекарам през границата на щата, това няма да е за неморални цели.

— Имаш предвид, ме можеш дори да се ожениш за мен?

— Никой не е застрахован от това.

Тя се разсмя и подметна през рамо, насочвайки се към спалнята:

— И двамата Мен звучат интересно. Но повече ми харесват твоите думи.

В спалнята тя се зае с приготвянето на куфара си, запълвайки го със съдържанието на чекмеджетата, докато аз приготвих леки коктейли за двама ни. Часовникът ми показваше почти седем и слънцето вече гаснеше в леката мъгла, подобна на ситен дъжд. Отидох до прозореца, гледащ към улицата, и леко отместих пердето, като хвърлих поглед към улицата. Портиерът се разхождаше отпред като на пост и не оставяше без внимание нито една преминаваща кола. Честно отработваше десетте долара, които му дадох.

Дръпнах обратно пердето, взех чашите, тръгнах към спалнята и отворих вратата. Спрях неочаквано, обзет от чувството, което вероятно изпитва ловец, когато вижда на поляната кошута, още не почувствала приближаването на човека.

Така изглеждаше и Рондин, красива, полугола, с блестяща на светлината кожа. Високомерно вдигнатите нагоре и настрани гърди усилваха атлетичната грация на тялото ѝ. Рубинените им връхчета бяха

готови като малки бойни главички да разрушат мъжа при съприкосновение, ако не ги обезоръжи с нежна ласка.

Тя стоеше, стъпила с единия крак на леглото, и оправяше чорапа си, после отиде до огледалото, за да се убеди, че по чорапите ѝ няма гънки. В този момент ме видя в огледалото, мълчаливо смеещ се, обърна се рязко, хвана блузата си, притисна я до гърдите, после като съобрази колко глупаво изглежда отстриани, нетърпеливо тропна с крак и каза:

— Отдавна ли си тук?

— Достатъчно.

— Това не е съвсем учтиво.

— А учтиво ли е да събличаш мъж и да го слагаш в леглото? — напомних ѝ аз.

— Това е съвсем друго.

— Надявам се. — Отидох до нея и ѝ подадох чашата. — Всеки път изглеждаш все по-добре, рожбо.

Тя взе чашата, тръсна глава с престорено раздражение и посегна към сутиена.

— Изразходваш се и няма да остане нищо за времето, когато ще сме женени.

Погледнах я с дълъг оценяващ поглед и казах:

— Ти, мила, имаш толкова много от всичко, което може да се хареса. Мисля, че ще стигне за дълго.

После, преди тя да може да хвърли нещо по мен, излязох от стаята.

Като свърши да се облича, Рондин се обади в посолството и се уговори за кратка отпускат, после излезе от спалнята с кожен куфар и бяло топло манто в ръка. Позволи ми да взема куфара ѝ, провери прозорците, загаси светлината и заключи вратата, след като излязохме. Долу си спомни, че е забравила да се обади на още едно място и спря до автомата на входа, а аз я почаках до вратата.

Точно в това време отвън влезе портиерът. Като ме видя, той махна с ръка и ме повика.

— Той отново мина. Същата кола. Точно идвах да ви се обадя.

— Забеляза ли номера?

— Разбира се. — Той ми подаде парче хартия с номера, написан по диагонал. — Шевролет, модел от миналата година, тъмносин седан

с вдлъбнатина на левия заден калник.

— Благодаря, приятел. Мога ли да използвам телефона в портиерната?

— Естествено.

Заварих Чарли Корбинет вкъщи, прочетох му номера и затворих телефона, докато той провери. Чарли имаше дяволски добри връзки. След десет минути той ми се обади и събщи, че колата е взета под наем и е собственост на Сърфлийт Корпорейшън, разположена на 51-ва улица. Проверката на фирмата установила, че е била взета под наем преди два дни от човек на име Джон Кларк, предявил в качеството на документ, потвърждаващ личността му, шофьорска книжка. Същата тази книжка е била обявена за открадната преди един месец и възобновена на Джон Кларк от Бъфало, Ню Йорк.

Чарли ми даде време да запиша всичко, после попита:

— Какво значи всичко това, Тайгър?

— Трябва да бързам. Имаш ли нещо ново от Интерпол относно 22-ри калибър?

— Аха. Беше прав. От този пистолет са извършени и другите убийства. Хал Рандолф се занимава със случая, той вдигна всички на крак.

— А относно двойния контрол?

— Нищо. — Чарли помълча. — Тайгър...

— Какво?

— Не можем да си позволим да го изпуснем.

— Знам това, приятел.

— Не можем да допуснем да изтече някаква информация за това — каза той. — Една дума, и ще се вдигне такава паника, каквато никога досега не сме виждали.

— По дяволите. Вестниците трябва да мълчат. Вашингтон има достатъчно влияние, за да го поиска, ако някой се опита да намекне за историята.

— Не е съвсем това, което имам предвид. Да предположим, че Съветите разкрият всичко сами. Стига ни либералната и с леви разбирания преса, която ще разнесе московската новина. Достатъчно е на някой въшлив добродетел или радетел за световното единство да проговори за това и всяка измет ще започне да крещи по улиците.

— Да, знам. Всичко, което имаме, е малък аванс от време. Ако те са сигурни, че Аграунски е изиграл този номер с двойния контрол, то може да опитат да го използват. Но преди това трябва да се убедят в резултатността му, за да не се подложат на ракетен удар, а на този стадий от играта не могат да си позволят враждебни нападки.

— И колко време имаме според теб? — спокойно попита Чарли.

— Едва ли е много — отговорих аз и затворих телефона.

Рондин ме наблюдаваше, опитвайки се да задържи портиера подалеч от телефона, за да не разбере разговора ни. Оставих апарата на мястото му, излязох при тях и взех куфара й.

— Къде води задната врата?

— Към двора — отговори портиерът.

— Там има ли входна алея за коли, която да върви успоредно на улицата зад къщите?

— Е, трябва само да прескочите оградата. — Той помисли малко и добави: — Там има контейнери за боклука. Можете да стъпите на тях. Оградата не е по-висока от осем фута.

Хванах Рондин за ръка.

— Покажи ни пътя — казах аз на ирландеца.

Завихме наляво след портиера в края на коридора, влязохме през пожарната врата в проход с голи циментени стени, където излизаха вратите на служебните стаи. В другия край имаше още една пожарна метална врата с червена лампа над нея и три хоризонтални резета. Както всички пожарни врати, тя се отваряше навън, но имаше и допълнителна ключалка.

Портиерът завъртя лоста доста леко, закрепил го в крайна позиция, отвори вратата и пристъпи напред, като я придържаше, и ни направи път. Той се зарадва, че вратата се отвори толкова лесно и обърна към мен доволното си лице. В този момент, когато вече посягах към куфара, лоста отскочи назад, сякаш някой го бутна, и удари портиера по челото. Той падна като покосен, вратата започна да се затваря, докато не се опря в краката му. Отстраних Рондин и погледнах големия оток, започващ да се появява над окото му. Фуражката беше спасила главата му, в противен случай тя щеше да бъде пробита, а така можеше да се надява, че ще се отърве само с белег. Нищо страшно, скоро щеше да дойде на себе си.

Рондин стоеше неподвижно до мен, после тихо попита:

— Какво беше това, Тайгър?

Показах ѝ малката вдлъбнатина на вратата и блестящото петно, не по-голямо от петцентова монета на повърхността на лоста. Бяха следи от куршум.

— Почти ни хванаха, дете. Те са измислили цялата тази игра с разхождащата се кола, за да ни накарат да се възползваме от задния изход. Някой е седял в засада, очаквайки появата ни. Страхувал се е да открие стрелба на улицата. Едва не се хванахме на въдицата.

— Сигурен ли си?

— Да, рожбо. Не бих го казал, ако не беше така. Който и да е това, той е искал да убие мен. При това не прилича на тези, които не улучват целта. При такова осветление е могъл да види само падналото тяло и стърчащи крака. Този портиер е висок колкото мен и с моята конструкция, стрелящият е мислел, че аз излизам пръв през вратата. Когато приятелят ни дойде на себе си, ще трябва да се върне на пост, наистина с по-голяма фуражка, за да скрие цицината, и с джобове, пълни с пари, за да успокои малко болката. А ние просто ще изчезнем оттук. Ако някой се мотае наоколо, за да наблюдава, ще изиграем за него една съвсем достоверна сцена.

Рондин достатъчно бързо оцени ситуацията. Тя се усмихваше, стоейки до стената срещу мен, и промърмори нещо, което изобщо не съответстваше на общоизвестната британска култура на речта. Усмихнах ѝ се в отговор, защото разбрах какво каза и какво имаше предвид.

Минаха около петнайсет минути, преди портиерът да нададе първия си стон, внимателно хванал главата си с ръце, опипвайки я, очите му се отвориха за миг, после отново ги затвори.

— Виждаш ли ме, приятел?

— Да, но не много ясно. Какво, по дяволите, се случи?

— Пази се. Ще ти обясня всичко по-късно. Не мърдай оттук и ще получиш за това куп пари.

— Някой иска да му откъснат главата за такива шеги.

— Това не е случай, когато можеш да си върнеш. Готов ли си?

— Добре, добре, но не толкова силно. По дяволите, кой ме подреди?

— Смятай, че ти е провървяло. Можеха да те убият.

— Тогава съм късметлия. Е, а някой скоро ще се почувства нещастен. Я почакайте!

— Съсредоточи се върху хилядата долара в джоба си и ще се почувстваш много по-добре.

Той опули очи и ме зяпна в тъмнината.

— На мен вече ми е много по-добре, само продължавайте...

— По-късно. — Аз погледнах Рондин: — Готова ли си?

— Хайде, действай.

Обадих се по телефона в коридора на Уоли Гибънс. Той още работеше в офиса и без много въпроси пристъпи към работа. Уоли извика частна кола за бърза помощ на нужния адрес и съобщи за обаждането ми на Чарли Корбинет, така че всичко да е фиксирано и да имаше подсигурано прикритие от Службата за безопасност. Това никак нямаше да им хареса, но нямаха друг изход. Всичко, което можеха да направят, бе да се движат напред и да оставят нещата да си текат по каналния ред.

Имахме малко време на разположение, но се справихме добре. Санитарната кола дойде първа и не успя да паркира, когато портиерът изпълзя от мястото, където лежеше. Отстрани, ако ни наблюдаваше някой, можеше да види само издърпваните навътре през вратата крака и това трябваше да ги удовлетвори. Портиерът се опитваше да стои с гръб към любопитните, избутвайки ги настрани, а през това време санитарите ме изкараха от сградата на носилка с покрито с чаршаф лице, пъхнаха ме в колата на бърза помощ, където седна и отчаяната от мъка жена, изпрацаща близкия си в последния му път. Завивахме зад ъгъла, когато първата от придружаващите коли замина с писък нагоре по улицата, а аз седнах в носилката, зяпнал абсолютно безучастното лице на облечения целия в бяло придружител, който каза:

— Какъв е номерът, приятел?

Нямаше какво да се прави, бръкнах в джоба си и напъхах в ръката му няколко банкноти:

— Има ли някакво значение?

Той взе парите, извади кочан с квитанции и ме помоли да се подпиша. След като го направих, каза:

— Абсолютно никакво, приятел. Сметката е платена. Какво да правя с рестото?

— Раздели си го с шофьора.

— Викайте ни по всяко време. Ето ви визитна картичка. Къде да караме? Плаща се на километър.

Казах мястото и помолих да спрат на ъгъла, два квартала преди новото ми убежище. Той предаде думите ми през прозореца на шофьора. Мъжът на волана не каза нищо. Изключи светлината отпред, запали цигара и се настани удобно в седалката, наслаждавайки се на карането. Винаги съм мислел, че нюйоркските таксиметраджии са асове, но нито един от тях не можеше да се сравни с това момче.

Рондин и аз излязохме, без да привличаме вниманието на околните върху себе си, спряхме до една будка да си вземем сандвичи, само за да се убедим, че нямаме опашка след нас, после тръгнахме надолу по улицата към дома с фирмата *Шигли* и се качихме в апартамента, така предвидливо предоставен от Мартин Грейди.

След няколко часа във вечерните вестници ще публикуват трагичен разказ за убийството на мъж в един от респектиращите райони. По документите, намерени в него, е установено, че това е Т. Мен, служител в организацията на Мартин Грейди, причината за убийството му не е ясна, но се предполага, че тайно се е опитвал да проникне в сградата. На Службата за безопасност не ѝ оставаше нищо друго, освен да работи по-нататък без мен. Ама че веселба ще падне, когато Хал Рандолф и аз се срещнем лице в лице.

Отново започна да вали. Струите удряха по прозореца и изглеждаше сякаш някакво животно, опитвайки се да влезе в жилището, тропа с лапи по стъклото, драска и удря, като от време на време затихва преди поредния опит. Под святканията на мълниите и трясъка на гръмотевиците, идващи от Хъдзън, всичко се изпълваше с чукането на безброй чукчета, неудържима бясна атака на природата срещу човека.

В бурята имаше някаква детска ярост, шумна и разгулна, настойчива и дразнеща, но без разрушителното могъщество на тези сили, които се трупат над Карибско море, смесвайки се и готвейки се за нападение след месец или по-малко, лъжливо наричани с безобидни женски имена, които се дават на ураганите в тази ранна степен на зрялост.

Преди половин час късните вестници съобщиха за предполагаемото убийство в дома на Рондин. Някъде в града Найджър Хопс седеше, като удовлетворено мислеше за това, че задачата му е изпълнена и гадаеше каква награда ще получи, когато отчетът му стигне където трябва. Той, разбира се, бе доволен, че е спечелил и че останалата част от мисията вече е свършен факт, *fait accompli*, защото най-главното препятствие вече бе отстранено.

Някъде навън имаше едно момче, което щеше да преживее най-голямата изненада в живота си.

В тишината телефонът звънна пронизително. Вдигнах слушалката и мълчаливо чаках, после чух кода на Мартин Грейди. В отговор назовах своя и той каза:

— Нюаркският контролен център току-що ми предаде информацията, Тайгър. Имаш ли нещо да добавиш?

— Още не. Хората ни бяха вече ли в апартамента на Рондин?

— Да, двама. Между посещенията на полицията и Службата за безопасност те успяха да свършат добра работа, но скоро предвиждам голямо обяснение. Твоят стар полковник здравата ги е притиснал. Той случайно предал информацията, че куршумът е бил скоростен, 22-ри калибър, и цялата картина се изясни.

— Но нито един признак за появата на Найджър Хопс? — попитах го аз.

— Засега не. Опитваме се да приложим тактиката на изоставеното бойно поле, за да го идентифицираме. Някой от хората на Хопс би трябвало да го познава по лице и ако ги наблюдаваме внимателно, все някой ще ни заведе при Хопс. Веднага ще ти съобщят за това.

— Има ли нещо ново от Вашингтон?

Грейди се покашля.

— Говорят за реорганизация в определени департаменти. Това означава, че незабелязано ще пробутват напред „яйцеглави“, вместо да ги потъпкват. Ако Държавният департамент вземе инициативата в свои ръце, ще им подреже крилата. Когато всичко свърши, възнамеряваме да се концентрираме върху определени ключови личности горе и да измъкнем мръсните им дела на бял свят.

— Време му е.

— Окей, Тайгър, поддържай връзка. Не се притеснявай да молиш за нещо, ако трябва.

— Добре, Мартин. За всички аз съм мъртъв, доколкото разбирам, затова дай малко приятна информация на нашите „приятели“.

— Вече е направено.

— И за Европа също?

— Дезинформацията пристигна там, преди да излязат вестниците. Не се съмнявам, че на Червения площад ще организират радостна манифестация.

— Великолепно — казах аз сдържано. — Да се надяваме, че това ще ни даде малко допълнително време.

Затворих телефона и седнах на дивана, като сложих крака на перваза, така че да мога да гледам дъжда. Някъде там в тъмнината беше Скрит отговорът. Някъде там Луи Аграунски се опитваше да стигне до някакво решение.

Почувствах, че Рондин седна зад мен, пръстите ѝ погалиха раменете ми и започнаха да разтриват врата ми.

— Това не може ли да почака?

— Не.

Устните ѝ докоснаха бузата ми и тя нежно обърна главата ми към себе си. Докато наблюдавах нощта, тя се беше преоблякла в лека, практически прозрачна дреха.

— Но ще трябва — казах аз.

ГЛАВА 6

Върджил Адамс ме събуди в шест сутринта по телефона с кратко съобщение да се срещна с Дейв Елрой в къща с апартаменти под наем до реката в търговската част на града. Каза ми, че е доста спешно, и не даде повече никакви подробности. Както разбрах, Дейв се е обаждал от оживено място и не е искал да обяснява каквото и да било по телефона.

Рондин отвори очи, все още замъглени от съня, видя ме да седя на края на леглото, усмихна се с довольната усмивка, с която се усмихва жена след прекрасно прекарана нощ, и се завъртя под одеялото така, че то очерта мекия овал на закръглените ѝ бедра и изящно ленивата извивка на краката.

— Кой беше, скъпи?

— По работа, рожбо.

Сънливостта веднага изчезна, очите ѝ заблестяха неспокойно.

— Случило ли се е нещо?

— Не знам. — Облякох се бързо, погледнах се в огледалото и реших, че мога да изчакам засега с бръсненето, после пяхнах пистолета в кобура и облякох шлифера си.

— За дълго ли?

Наведох се и я целунах нежно. Още малко и ще ми е много трудно да се откъсвам от нея.

— Ще се постарая да е по-бързо. Ти остани тук, рожбо. Не отваряй вратата, докато не чуеш уговореното почукване. Ако се обаждам по телефона, първо ще звънна и веднага ще затворя, после отново ще се обадя. На всички други позвънявания не вдигай. Разбра ли?

Тя се надигна в леглото, като придърпа одеялото към брадичката си.

— Бъди внимателен, Тайгър!

— Познаваш ме.

— Точно това имам предвид.

Долу градът беше започнал да се връща към живот след нощния сън. Сутрешните миризми от ресторантите плъзваха по каньоните между сградите, съблазнявайки бързащите за работа хора. Два камиона на кметството недалеч от ъгъла вече бяха докарали дузина мъже да завършат огромен строителен изкоп. „Ню Йорк — мислех аз — е самонавиваща се машина, която никога не спира. Независимо дали гледате металните скелети на сградите, издигащи се в небето, или гигантските строителни изкопи, направени в каменната основа. Изглежда сякаш няма повече място за строителство и все пак строят и строят. Интересно какво биха направили, ако научеха, че всичко това може да се разруши само за секунда.“

Реших да използвам метрото, а не такси, слязох в подземната утроба и се качих на влака до спирката в района на търговската част на града. Когато излязох от метрото, проверих номерата на къщите и тръгнах на изток покрай две сгради, спрях до трета, последната на улицата. После се качих по стълбите, водещи към вестибюла, и бутнах вратата. Задушавашата миризма на кухня, смесена с дъх на застояло, с който беше просмукана цялата сграда, излизаше от апартамента в другия край на фойето. На пода се търкаляха половин дузина празни бутилки от уиски и перилата на стълбите бяха затрупани от едната страна с празни картонени кутии и различни отломки, видът на които би накарал да позеленее всеки пожарен инспектор.

Когато очите ми свикнаха с полумрака, извадих пистолета си и тръгнах напред, като се придържах към стената и стъпвах така, че дъските да не скърцат. Почуках на вратата по уговорения начин и продължавах да съм под напрежение, готов всеки момент да вляза в схватка, ако нещо не е наред.

Дейв също не беше променил маниерите си. Той отговори с определено почукване, отвори вратата на широчината на веригата, за да провери аз ли съм, и едва когато се убеди, че съм аз, отвори широко вратата.

— Приветствам те, Тайгър.

— Здравсти.

— Влизай. Имаме малък пир.

Влязох, като все още държах пистолета си в ръка, огледах бързо стаята, убедих се, че всичко е наред, и прибрах пистолета. В стаята,

освен Дейв, имаше още една личност — малък мъж с изплашено лице, който непрекъснато ядеше нещо, макар да бе слаб като корабно въже.

— Не можа ли да подбереш по-добър хотел?

Дейв ми се ухили и заключи докрай вратата.

— Неговата бърлога. Това е Ърл Моски. Наричат го още и Влечугото. Така ли е, Ърл?

Главата на младежа се поклати и с неочаквано дълбок глас той отговори:

— Да, аз съм.

Дейв ме посочи.

— Това е този, за когото ти говорех, Ърл. Тайгър Мен.

Очите на Моски се присвиха, той преглътна и каза:

— Знам за него.

— Откъде? — попитах аз.

— Слуховете не стоят на едно място. — Той нервно се размърда в креслото, взе един фас и запуши, като през цялото време ме зяпаше в очите.

— Каква е тази история, Дейв?

— Ърл припечелва малко с наркотици. Тук е от съвсем скоро, но се занимава с това вече много години.

— И никога не съм се друсал — добави Ърл.

— Търгува изключително с хероин — каза Дейв. Главно в билиардните, но така припечелва за храна и няма желание да разширява бизнеса си.

— Вредно е за здравето — изръмжа Ърл.

— Има какво да разкаже.

— Бих искал първо да изслушам теб — казах аз на Дейв.

Той седна на стола.

— Ще пропусна подробностите и ще ти кажа веднага за покупката, която е направил Вито Салви. Пакетът, намерен от Дон Лавойс в тоалетната му, е бил само част от партида. Нали така, Ърл?

— По дяволите, той искаше да купи цяло кило. Това прави два фунта и нещо, и то по цени на едро. Плащаше по петстотин долара за унция, с доставка от кораба.

Вгледах се в младежа.

— Как разбра за това?

Малкият издуха струя гъст дим, извади цигарата от устата си и хвърли фасата под краката си.

— Ако си отдавна в бизнеса, ти става известно всичко. Момчетата, които докарват наркотиците, са мои приятели, нали разбираш? Те възнамеряваха да продадат партидата една нощ недалеч от заведението на Пеки и ме помолиха да отида с тях за компания. Получиха по два бона на човек за донесените наркотици, докато аз стоях настрана.

Дейв уточни:

— Чист хероин. След окончателната преработка килограм хероин струва няколко милиона.

— А човекът, който е купил партидата? — попитах аз.

Ърл повдигна рамене.

— Не съм любопитен, но исках да го видя, защото не е местен. Изглежда, сделката беше предварително уговорена и организирана. И така, беше същият мъж, чиято снимка ми показахте.

— Салви — допълни Дейв.

— Продължавай.

— Това е всичко. Взе стоката и изчезна. Нямах намерение да го търся.

— Как плати за стоката?

— В брой. Деветстотин хиляди, нямаше пазарлък.

— Къде ли е отишъл?

Ърл Моски отново повдигна рамене и се размърда на стола.

— Не питах за това. Момчетата вече отплуваха за стока в Персийския залив и ако искаш, можеш да ги попиташ. Макар че едва ли ще научиш нещо. Големите хора не оставят следи. Те просто предават парите, получават стоката и изчезват.

— Още един въпрос, Ърл — не спирах аз.

— Давай, нали партито е твое.

— Какъв е твой интерес?

— Чух, не някой плаща големи пари за кратък тих разговор без лоши последствия. Искам да замина за Маями да се полекувам малко.

Дейв каза:

— Ако си удовлетворен, Грейди е съгласен да му се платят няколко хиляди.

— Можеш да платиш — отговорих му аз.

— Смяташ ли, че има смисъл?

Станах и си взех шапката.

— Ще има. В картината се появи и едно ново измерение. Мога да си представя само две причини, поради които са искали да купят толкова много хероин и толкова спешно, че за закупили стоката директно от вносителя.

Дейв ме погледна любопитно.

— Ще се сетиш сам за тях — казах аз и тръгнах към вратата.

След мен Ърл Моски попита:

— Ами моят хонорар?

Дейв извади ключ от джоба си и го подаде на Ърл Моски.

— В багажното отделение на автогарата. Съветът ми е да не дрънкаш за това, ако някой започне да пита. Разбра ли?

— Приятел — усмихна се Ърл, въртейки ключа в ръце с алчен поглед. — Живях достатъчно дълго и искам да живея още толкова. Знам отговорите.

Стигнахме до Таймс Скуеър, после се обадохме в нюаркския контролен център, за да се отчетем. Върджил Адамс се свърза с друга група и нареди да проверят района и да изяснят дали Салви е купувал наркотици от разпространителите и защо е купил стоката направо от доставчика. Дейв Елрой трябваше да работи вместо Дон — да научи всички връзки на Салви и, ако е възможно, да изясни финансовите му източници. Съветската шпионска мрежа беше достатъчно силна и щеше да му бъде трудно да свърши тази работа, но винаги можеше да намери начин, ако се постараете.

В десет се върнах при Ърни Бентли в лабораторията и се качих горе, където той яко се беше заровил в отчетите.

Разказах му накратко всичко. Той поклати глава с такъв вид, сякаш слушаше резултатите от последните футболни мачове. Преди да ми отговори, Ърни престана да прехвърля документите си и каза:

— Получават се много накъсани фрагменти, нали?

— Да, дяволски много.

— И нито един не води към Луи Аграунски?

— Да, прав си.

— Може би ще мога да ти помогна — той отново прерови купчината листа на бюрото си, измъкна изцапан с боя плик и извади оттам някакво писмо.

— Пише един от доставчиците на субминикомпоненти, с когото Аграунски е кореспондирал. Преди няколко години Аграунски му е направил образци и производителят на компонентите се заинтересувал от него. Аграунски предложил тогава прогресивни идеи за разработка, много перспективни. Той много пъти писал, но не получавал отговор. Сега производителят сам е заинтересуван да възобнови контакта, тъй като идеите на Аграунски са станали актуални във връзка с развитието на космическия проект.

— Има ли адреси? — попитах аз.

— Само адресът му в О Гали.

— По дяволите.

— Но има една нишка. Работата е в това, че последното си писмо Аграунски е написал от дома на свой приятел. Този човек се казва Винсънт Смол, адресът му е 37, Медоу Лейн, О Гали, Флорида.

— Отново се връщаме към това място.

— Всичко е започнало там, нали? — просто каза Ърни.

— Но там всичко е проверено, Ърни. Службата за безопасност, нашите хора, други служби. Трябва да търсим на друго място.

— Но ти не си бил там, Тайгър — напомни ми той.

Погледнах го и отпих от кафето.

— Добре, може би си струва да опитам. Но първо искам да се оправя с нещата тук, а после да видя какво мога да намеря там.

— Тогава дръж самолета в готовност. Ако ти потрябва специално оборудване, ще ти изпратя.

— Запази играчките си за себе си — казах аз.

— Те няколко пъти те измъкваха.

— Не обичам да разчитам в работата си на несигурни неща.

— Е, понякога и ние правим засечки. Освен това оборудването е проверено. Имам и нещо ново...

— Запази всичко това — ухилих се аз в отговор. — Ще работя постарому, с проверени методи.

— Ти и този дяволски пистолет — констатира той.

На обяд срещнах Чарли Корбинет в *Блу Рибон*, седнахме на една маса горе и докато чакахме да изпълнят поръчката, му разказах всички

последни събития. Чарли ме изслуша и каза:

— Ще се свържа с държавната съкровищница по повод на тази покупка на хероин още днес следобед.

— Проверяваш източника ми?

— Що за шеги? Познаваш ме.

— Получи ли нещо от Вашингтон?

Чарли извади голям плик и го сложи на масата.

— Това са всички отчети за наетите на работа от Службата за безопасност. Дъг Хамилтън е представил само трийсет и четири отчета и половината от тях след проверката са с неудовлетворителни резултати. Част от кандидатите са били известни или най-малкото са били подозирани като комунистически агенти, с останалите още работим.

— Сред тях няма такива, които да отговарят на описанието на Аграунски?

— Не, но още не сме проверили всички. Отчасти това са временни работници, наети за прости работи. Във всеки случай всичките тези материали са минали през *Белт-Еър Електроникс Корпорейшън*, преди да бъдат изпратени във Вашингтон.

— Кеми Хънт ми каза за това.

Приближи се келнерът, донесе поръчката, сервира я и се върна за кафе.

Чарли ме погледна над чиниите с лукав поглед.

— Добре сте се сработили, нали?

— Защо пък не?

— Хал Рандолф много щателно се занимава с *Белт-Еър*.

— Е, и?

— Знаеш ли, че те имат приоритет в новия космически проект?

— Значителен?

— С това се занимава Мартин Грейди.

— Тогава позволи ми да кажа... Това, което те предлагат, може да промени баланса на силите не в наша полза. Само спомени Белт-Еър във Вашингтон и веднага ще започне да те проверява Службата за безопасност, независимо кой си. Те не искат някой да се мотае около тях. Това се усеща веднага. Дори ние не знаем всички подробности около цялата операция. Това е много тънко място и ако някой стъпи

неправилно, ще се наложи да плати дяволски скъпо. По-лошо от сега не може да стане — казах аз.

— Да, но сега всеки е изплашен. Ние нямаме време. Имам чувството, че червените са по-близо до целта от нас и ако те пуснат котката от чувала, това ще е огромно сътресение за цялата страна.

— Не трябва да ми се напомня, Чарли. Запомни, аз съм в тази игра от самото начало.

— Тогава и ти не забравяй. Какво мислиш да правиш с отчетите по проверката?

— Същото, което и ти — да проверявам стъпка по стъпка, само че в друга насока. Може ли да получа имената?

— Това е за теб... копия от всички оригинали.

Взех плика и го сложих на стола зад гърба си.

— Как се хареса на Хал Рандолф идеята за това, че съм мъртъв?

— Повече би му харесало, ако наистина беше мъртъв. Съветвам те, Тайгър, поддържай връзка. Ежедневни отчети. Той се страхува от това, че ще допуснеш някоя грешка, която ще провали цялата работа, и не мога да го упрекна в нищо. Сега нямаме право да рискуваме.

— Те са рискували, когато са взели Аграунски — възразих аз. — Ако той реши да използва двойния контрол, тогава всички ще си получим заслуженото.

— А нима няма да пострадат всички? — меко каза Чарли.

Първо си тръгна Чарли, а после, след пет минути, излязох и аз. На Шесто авеню хванах такси, от което на ъгъла на улицата слизаше пътник, и стигнах с него до мястото, като предвидливо спрях таксито един квартал преди нужния адрес.

Звъннах по уговорения начин, а после почуках на вратата по същия начин. Рондин отключи и отвори. Дори след условните сигнали тя беше нащрек и държеше в ръката си малък пистолет, докато не се убеди, че съм аз.

Затвори вратата след мен, заключи старателно и после влезе в стаята.

— Започнах да се тревожа.

Усмихнах се и придърпах стол за нея към масата.

— Не си губи времето — казах аз, — това отвлича от някои други работи.

— По телевизията отново предадоха съобщение за случая в дома ми. Полицията все още води разследване.

— Така трябва. Ще пошумят още няколко дни, а после ще потулят случая.

— Не се ли страхуваш да се разхождаш из града през деня?

Поклатих глава.

— Не и в този град, рожбо. Хората са като мравките. Не можеш да ги различиш един от друг. Спокоен съм.

— А своята... среща?

Разказах ѝ накратко и изсипах съдържанието на плика на масата.

— Искам да направиш нещо за мен. Ти можеш свободно да се придвижваш и тъй като не те познават, може нещата да потръгнат.

— Какво имаш предвид.

Погледнах я, като съзнавах, че на лицето ми отново се е появило студено изражение.

— Ти беше добре обучена за тази работа, бейби. Имаш подготовка и опит, трябва ми своята помощ.

Тя не се колеба, макар да знаеше толкова добре, колкото и аз, какво можеше да означава участието ѝ в тази работа. Нейното бъдеще ставаше тясно свързано с моето.

— Само кажи, Тайгър.

— Ето списък на някои хора. Искам да ги провериш. Службата за безопасност вече ги е проверявала, но безрезултатно. Има разлика, когато те задават въпроси и когато пита дама. Дори тези хора и да ги няма, искам да имам материал за миналото им, връзките им, особено с комунистите. Вие имате хора, сътрудничащи с британското посолство, които можеш да включиш, ако ти трябва помощ. Ще държа с теб постоянна връзка.

— А ти къде ще бъдеш?

— В О Гали, Флорида. Ще се поровя там.

Записах ѝ два телефона. Единият на Ърни Бентли, а другият на нюаркския контролен център с условния код, който означаваше, че тя може да използва нашата линия за връзка и може да ѝ се дава ограничена информация. Дадох ѝ време да запомни номерата и после изгорих хартиятката.

— Дейв Елрой ще бъде тук и ако стане напечено, ти трябва да се скриеш и да му прехвърлиш по-нататъшното разследване. Увери се, че

не си слагаш главата в торбата. Това, че си жена, няма да те спаси. Разбра ли?

— Да.

Дадох ѝ пачка банкноти и казах:

— Това трябва да ти стигне за разходи, докато се върна. Ако трябва да се плаща за информация, свържи се с Нюарк и те ще организират всичко. И, моля те, плащай без колебание, щом продават. В нашата работа парите са най-евтиното нещо.

— Тайгър...

— Да?

Нещо се промени в лицето ѝ. Появи се сериозност, каквато не бях виждал преди. Очите ѝ приличаха на очите на тези, които седяха в бомбоубежището и гледаха в тавана така, сякаш през него можеха да видят в нощното небе виражите на носещите смърт бомбардировачи.

— Ти наистина ли мислиш, че трябва да играеш именно такава роля в случая? Не е ли по-добре да оставиш това за тези, които са съответно оторизирани да се занимават с работа от такъв род?

Скръцнах със зъби.

— Как така, рожбо?

— Правителството. Те...

— Те се правят на велики хора — почти изсъсках аз. — Но предават простите хора заради явна глупост или алчност, защото са захапали кокала и си траят. А публичното разобличение идва едва след някакъв шантаж или изнудване. Не, мила, такива момчета като мен трябва да бъдат тук. Ние съществуваме отдавна и не възнамеряваме да предаваме позициите си. Ако един си отива, то мястото му се заема от друг, но винаги има някой, който прави истинската политика, прикривайки мазните мутри на маскиращите се с привлекателни титли правителствени чиновници. Те са прозрачни за хората. Те не са избрани, а назначени на ключови постове, в резултат на което ние за пореден път имаме ново псевдоправителство, функциониращо на основата на колегиална политическа философия или теорията на някой тъп политик с „червен оттенък“ и диктаторски залитания, надяващ се някога да управлява света. Искаш да назова имена? По дяволите. Мога да ти изредя не по-малко от петдесет на твои и мои съотечественици. Косите ти ще се изправят от това, което знам и което трябва да знаят хората. Но с цел самосъхранение, силните на този свят държат тези

дечица под крилото си, с малък натиск, с обещанията ту за едно, ту за друго. Така че обмисли всичко. Ти знаеше за това и по-рано. Поне ние сме дяволски надарени и правим неща, които никой не може да направи. Ние не страдаме от излишна изтънченост, не се страхуваме да изгубим работата си... и не ни тревожи много това, което мислят за нас другите.

Рондин ме изслуша с все същото изражение на лицето си.

„Възрастта — помислих аз. — Трябваше да бъде там по време на войната. Била е прекалено млада по това време, за да разбере какво значи в действителност убийство и работа на агент, а ако не си го изпитал сам, не можеш да го разбереш истински. Трябва да оцениш значението на смъртта и да се срещаш с нея от време на време, докато не станеш безсърдечен. Трябва да държиш смъртта в ръцете си и да умъртвиш противника си, за да останеш жив... Всеки път става все по-лесно и започваш да се ориентираш в лабиринта на този побъркан свят. Превръщаш се в опасен противник и можеш да действаш в екстремални ситуации, независимо какво ти струва това.“

Не казах нищо от това на глас, но Рондин почувства и разбра всичко без думи. Очите ѝ като че ли търсеха нещо в моите и намереното я удовлетвори. Постепенно лицето ѝ се отпусна и отново стана класически красиво. Усетих топлата вълна, надигнала се в стомаха ми.

— Извинявай — каза тя просто.

— Забрави го — аз се усмихнах. — За теб това е нова игра, а аз съм стар войник.

Тя се усмихна и белоснежните ѝ зъби блеснаха.

— Ти забравяш, Тайгър. Аз също имам опит. Два пъти преди това...

Да, помнех ослепителния взрив... израза на лицето ѝ... Последния път тя участваше заедно с мен в смъртоносната игра.

— Забрави и това.

— Трябва ли?

Внимателно я погледнах в лицето, присвих очи и казах:

— Не... в края на краищата може би е по-добре, че помниш. Това ще ти помогне да бъдеш стегната.

Мейсън ме чакаше на летището в Нюарк със самолет Ф-51, зареден и с работещи двигатели. Докато рулираше на полосата, аз се настаних по-удобно на задната седалка, а чантата сложих на мястото, предназначено за 50-калибровата картечница. Десет минути по-късно се издигнахме в небето и поехме курс на юг на височина осем хиляди фута над Ню Джърси. Кацнахме за зареждане в Южна Каролина и след дваайсет минути отново бяхме в небето. След час и десет минути самолетът ни се приземи малко по-южно от О Гали и беше откаран в транзитния хангар.

Предварително поръчаната кола ме чакаше. Качих се в нея, като казах на Мейсън да има постоянна готовност. Той се ухили, кимна с глава и тръгна да търси студена бира. Не питах за пътя до мотела, където ми бяха запазили стая, стигнах града, намерих го недалеч от плажа и се регистрирах като Т. Мартин от Ню Йорк. Освен нюаркския контролен център и Ърни Бентли никой не знаеше къде съм отседнал и ми се искаше така да продължи колкото може повече.

В осем и петнайсет взех душ и се преоблякох, хапнах набързо в ресторанта и тръгнах с колата към Медоу Лейн. На номер 37 имаше къща от червени тухли, подобна на ранчо. Тя се намираше встрани от пътя, обкръжена от храсти с огромни червени цветя, излъчващи сладък аромат, над тях се виеха сини пеперуди. Влязох през портала, паркирах зад нов един шевролет и изключих мотора.

Не се наложи да чукам. Вратата се отвори още щом стъпих на каменната веранда и пълен, нисък човек с широка доброжелателна усмивка ме приветства.

— Хелоу, хелоу! Аз съм Винсънт Смол. Мога ли да ви помогна с нещо?

Стиснахме си ръцете, неговата почти изчезна в дланта ми.

— Името ми е Мен, мистър Смол. Търся един свой приятел и ако мога да ви обезпокоя за няколко минути, вероятно бихте ми помогнали.

— Разбира се, разбира се. Влезте. Ще се радвам да ви помогна.

Той ме пусна в къщата, затвори вратата и ме заведе в гостната. На двете стени имаше рафтове, пълни с книги.

— Да ви приготвя ли нещо за пиене?

— С удоволствие. Нещо по ваш вкус.

— Аз предпочитам бирата.

— Напълно ме устройва.

Той отвори две кутии бира, подаде ми едната и седна на люлеещия се стол срещу мен.

— И така — каза той, — какъв е вашият проблем?

— Вие познавахте Луи Аграунски, нали?

— Лу? Разбира се. Той е този, когото търсите?

Отпих голяма глътка и сложих кутията на пода зад себе си.

— Да.

Той се усмихна озадачено.

— Това е много интересно.

— Какво?

— Бедният Лу... на всички им трябва сега, а когато живя тук, беше най-самотният човек. Никога не съм виждал по-голям самотник от него. Дори след нещастния случай, когато не можеше повече да работи, никой, освен мен и Клод Бостър, не го посещаваше.

— Той трудно общуваше с хората, мистър Смол. Работата му изискваше секретност и това се отрази на начина му на живот.

Смол кимна и се съгласи.

— Прав сте. Никога не можах да го накарам да заговори за работата си. Наистина не съм се и опитвал особено — допълни той. — Вие естествено разбирате. С Клод той винаги говореше за своето хоби — тези миниатюрни електронни играчки, които конструираше. Когато бяхме заедно, винаги говорехме за философия.

— Философията е вашето хоби? — попитах аз.

— Слава богу, не — засмя се той. — Това е професията ми. Учих в Бромюелския университет. Лу и аз сме негови випускници. Бях с два курса по-голям от него, но станахме добри приятели, когато живяхме в една стая. Лу никога не е изучавал философия... през цялото време се занимаваше с математика и други точни науки, но след нервната криза започна да се интересува от философия и я изучи толкова дълбоко, колкото и аз. Изглежда, това му помагаше да се отпусна.

— Не мисля, че тази криза е била толкова сериозна.

Смол повдигна рамене и отпи от бирата.

— Но това не беше и истинско нервно разстройство. Мисля, че се бе пренатоварил. Лу наистина работеше най-усърдно от всички. Той беше способен изцяло да потъва в заниманията си, но седенето над книгите до късно в края на краищата го пречупи. Недоспиването,

дългите часове занимания, почасовата работа... всичко това е прекалено много за един човек.

— А той наистина ли се е променил след това?

— Той се научи да не се претоварва много — каза Смол. — Промени режима си на работа, започна да почива повече — Смол сбърчи вежди замислено, после добави: — Той се подложи на самоанализ, бих казал. Стана социално активен... започнаха да го интересуват световните проблеми... е, от такъв род неща. Ние с часове обсъждахме тези въпроси от философска гледна точка.

— Каква беше неговата?

— Надявах се, че вие ще можете да ми кажете това. Лу нито веднъж не стигна до някакво определено заключение. Той можеше безкрайно да размишлява над предмета, но никога не намираше отговор.

— С което винаги се е и занимавала философията.

Той ме погледна, учуден от тона ми.

— О, мистър Мен, виждам, че сте реалист.

— Винаги съм бил такъв.

— А философията?...

— Тя е далеч от реалността — отговорих аз.

Очите му заблестяха радостно от възможността да поспори с мен.

— Например?

— Къде отиваме след смъртта? — попитах аз. Преди той да отговори, аз се усмихнах и добавих: — И го докажете.

После, като всички, които се стремят от простото да направят сложно, той прехвърли въпроса ми към мен, защото сам не знаеше какво да каже.

— Може би вие ще предложите своята версия?

— Разбира се — казах аз и допих бирата си. — Шест фута под земята.

— О, мистър Мен, това е толкова...

— Цинично?

— Но...

— Вие бил ли сте някога на погребение?

— Да, но тогава...

— И къде слагат тялото?

— С реалистите е невъзможно да се спори — усмихна се той.

— Някога налагало ли ви се е да убивате хора, Смол?

— Разбира се, че не.

— А аз съм убивал. Няколко. Това е факт, а не философска спекулация. Това е нещо реално и те кара да се замислиш върху проблеми, които тривиалните Платон и Аристотел никога и не са обсъждали.

Смол ме погледна с любопитство и сложи на масата празната бирена кутия.

— Мистър Мен... вие не сте човек, който може да общува с Лу. Може ли да попитам как сте успели да се запознаете с него?

— Още не го познавам — казах аз. — Макар да се надявам да го срещна, преди да го срещнат други.

— Това звучи някак мистично.

— Не е съвсем така. Не мога да ви обясня всичко, тъй като това е свързано с работата му, но нещата са дяволски сериозни и искам да го намеря.

— Да — неочаквано убедено каза той. — Мога да повярвам.

— Вие споменахте, че още някой се е интересувал от Луи Аграунски.

— Няколко човека.

— Те са се представили като полицаи или като служители на правителствено учреждение?

— Не съм имал работа с тях.

— Как така?

— Клод Бостър говореше за това. Два пъти са го питали хора, които са се представяли за приятели на Лу, а когато се сблъскал с един от колегите на Лу по проекта, той също казал, че са го разпитвали за Лу. Въпреки това никой не може да го намери. Сякаш е изчезнал от лицето на Земята.

— Абсолютно никакви връзки?

— Абсолютно никакви. Може ли да ви задам още един въпрос?

— Моля.

— Какъв е вашият личен интерес?

— Парите, мистър Смол — излъгах аз. — Този, при когото работя, много иска да купи едно от изобретенията на Аграунски и ако

успее да го намеря, преди да го намерят конкурентите, ще спечеля големи пари.

— Значи вие...

— Смятайте, че вода разследване.

— И сте убивал хора — заяви той.

— Само когато е било необходимо.

— Мислите ли, че такава необходимост ще възникне и в този случай?

— Не е изключено. Ние сме на война, мистър Смол. Сега се води студена война, но все пак война.

Той тържествено кимна.

— Разбирам, конкуренцията е възможна не само в търговията.

Нямах право да му отговоря.

Накрая той каза:

— Не бихте ли могли да ми кажете кой сте вие, сър?

— Любопитно ли ви е?

— Всички философи са любопитни.

— Тогава се обадете в нюйоркския отдел на Службата за безопасност и потърсете Чарлз Корбинет. Той ще се радва да ме представи.

— Може и да се обадя — каза той. — Вие ме заинтересувахте по странен начин. Всичко ми изглежда необичайно. Това подтиква към любопитни размишления.

— Не трябва да се философства по този повод, Смол. Ако можете да предположите къде е Аграунски, помислете, и когато измислите нещо, аз ще съм наблизко, не възразявате ли?

— Съвсем не. Изчезването на Лу ме разтревожи много. Привързан съм към него.

Станах, взех си шапката и подадох ръка на Винсънт Смол.

— Благодаря за разговора.

— Няма защо.

— Не знаете ли къде мога да намеря сега Клод Бостър?

— Без съмнение ще го намерите в работилницата му зад къщата, зает с изготвянето на микросхеми, които се опитва да направи колкото грахово зърно. Дори получи главобол от непрекъснатото гледане през микроскоп.

Смол беше прав. Двайсет минути след тръгването си от него вече гледах Клод Бостър през прозореца на малката му работилница. Той стоеше наведен над малък струг и майстореше нещо, гледайки през лупа. После спря, почеса се зад ухото с гримаса на недоволство.

Когато почуках, той изключи струга, отиде до вратата, отвори я и вглеждайки се в мен, попита:

— Да, какво има?

— Клод Бостър?

Той кимна.

— Точно така.

— Мен. Идвам при вас направо от Винсънт Смол, той ми предложи да поговоря с вас по един интересуващ ме въпрос.

Името на Смол му поддържа успокоително.

— Да, моля, влезте.

Влязох и огледах помещението, оценявайки размах на работата му и опитвайки се да запомня разположението му. Макар всичко да беше достатъчно компактно, оборудването беше на много високо равнище.

В единия ъгъл имаше маса и два метални стола. Бостър измъкна единия от тях и ми предложи да седна, а сам седна на другия.

— Е, мистър Мен?

— Луи Аграунски. Търся го.

Като че ли сянка премина през лицето му, а очите му приеха отсъстващ израз.

— Да, наистина... — каза само той.

— Разбирам, че са ви питали за него и преди мен.

— Да, така е. Разбирам, Луи Аграунски беше зает с работа над проект, което го поставяше в особена категория.

— Не става въпрос за сигурността, а за търговските аспекти на едно от изобретенията му, от което съм заинтересован. Имам пълномощия да го намеря, ако е възможно.

— От кого сте упълномощен, сър?

Понякога си принуден през цялото време да вървиш по избрания път и постъпих точно така, както с Винсънт Смол. Помолих го да се свърже със Службата за безопасност в Ню Йорк и да потърси Чарлз Корбинет. Той ме погледна изучаващо, после без да задава повече въпроси, се обади по телефона и съобщи на оператора необходимите

данни. Ответното позвъняване се раздаде след 30 секунди и Клод Бостър заговори с Чарли Корбинет, намиращ се на другия край на линията. Бостър даде описание на външността ми и името ми, а после ми предаде слушалката. Разговарях не повече от десет секунди, точно толкова, колкото беше необходимо на Чарли да се убеди, че това съм именно аз, и върнах слушалката на Бостър. Казаното от Корбинет удовлетвори Бостър и той затвори телефона.

— Майстор на плаща и кинжала, а?

Повдигнах рамене, наблюдавайки как той се успокоява, и казах:

— Можем ли сега да поговорим за Аграунски?

Той безпомощно разтвори ръце.

— Какво мога да кажа? Луи просто изчезна.

— Хора като него не изчезват просто така.

— Но той направи именно това — настояваше Бостър.

— Добре ли го познавахте?

— Бяхме добри приятели, мистър Мен. Имахме общи интереси, по-скоро технически, отколкото социални. Сигурен съм, че знаете за хобито му.

— Малко. Вие, изглежда, и двамата сте увлечени от него — кимнах с глава към другата част на стаята.

— При мен това не е хоби. Оттам започна, но сега работя сериозно. Миниатюризацията е жизненоважен аспект на много инженерни разработки в наши дни и ми носи прекрасна печалба. Само съжалявам, че Луи не е сега с мен. Не ми се иска да говоря за това, но той е много по-напред от мен в тази работа.

— Запознат ли сте с неговите разработки?

Бостър поклати глава.

— За съжаление не. Иначе бих опитал да повторя експериментите му. Много жалко, ако работата му е изгубена за хората — той въздъхна и се отпусна на облегалката на стола. — Луи беше гений — каза той просто.

— Колко велик?

— Може би един от най-великите. Той разработи източник на енергия, който можеше да бъде задействан от разстояние и способен да осветява цяла къща. Този източник е толкова малък, че се помещава в длан. Неговите свръхминиатюрни схеми дори тогава бяха няколко пъти

по-малки от моите най-последни разработки, а сега аз се смятам за един от водещите в тази област. Да, ще е много жалко.

Той ме погледна сериозно и добави:

— Имате ли някакви предположения къде може да е той?

— Не.

Клод Бостър отново кимна.

— Вярвам ви.

Той замислено прехапа устни, после каза:

— Но това е странно. Той винаги проявяваше такъв интерес към работата си. Разбирате ли... Вярваше, че миниатюризацията е отговор на най-сложните технически проблеми, които задържат космическите проекти. Търсеше решения и ги намираше. После... всичко се промени. Стана нещастният случай.

— Автомобилната катастрофа ли имате предвид?

— Да, именно — съгласи се Бостър. — Отначало, след изписването от болницата, като че ли всичко беше нормално, после Лу започна да се променя.

— И как?

Бостър направи неспокоен жест.

— Нищо определено. Той... той изглеждаше отчужден, отсъстващ. Повече не бяхме близки. За мен беше толкова чудно, когато той продаде всичко и замина. Повече никога не чух дори дума за него.

— Нямах ли някакви оплаквания след катастрофата... някакви органични увреждания?

— Той никога не споменава за нещо такова и изглеждаше напълно здрав, с изключение на периодите, когато ставаше извънредно нервен. В такива дни той заминаваше за малко и се връщаше в много по-добро разположение на духа. Мисля, че просто почиваше някъде. Ние никога не обсъждахме това. — Бостър млъкна, помисли малко, после продължи: — Тези случаи започнаха да зачестяват. Честно казано, нищо не можех да разбера и тъй като той не желаше да говори на тази тема, аз никога не я засягах. Колко жалко.

— И не е оставил никакви бележки? — заинтересувах се аз.

Бостър замислено се усмихна.

— Не. Лично проверих. В един от дните, когато се чувстваше особено зле... Лу спомена мимоходом, че след като завърши специалния проект, ще унищожи всичките си бележки по него. Честно

казано, не мислех, че ще го направи. Учените не постъпват така и приписах тази фраза на лошото му състояние. Но сега съм склонен да мисля, че именно това е имал предвид.

Извадих цигара от пакета, предложих на Бостър и запалихме.

— Той обсъждал ли е някога с вас политиката?

— Никога. Тази тема не го интересуваше. За него беше важна само работата му.

— Обаче е обсъждал философски проблеми с Винсънт Смол — казах аз.

— Политиката и философията са напълно различни неща. Понякога той можеше да прави заявления, които изглеждаха свързани с работата му — трябва или не трябва да съществува светът, разполагащ с такова оръжие в ръцете си... и от този род. Мисля, че е малко абстрактно. Състоянието на нещата в света винаги го тревожеше, но нима то не вълнува всекиго?

— Всеки разумен човек — съгласих се аз.

— Няколко пъти той заминава и не се връща в продължение на три дни.

— Разбирам — казах аз разсеяно.

— Жалко, че аз не разбирам, мистър Мен.

— Благодаря ви за разговора.

— Помогнах ли ви?

— Всеки помага с нещо. Мога ли да намина пак? Ако нещо ви дойде на ум, запазете го за себе си.

— Разбира се. Жалко, че не мога да ви помогна с повече. Той имаше само няколко приятели и се съмнявам, че някой от нас може да ви даде пълна представа за него. Въпреки това можете да поговорите с доктора, който лекуваше Лу след катастрофата. През това време той беше много близък с Лу. Най-малкото го виждаше по няколко пъти на ден.

— Помните ли името му?

— Карлсън. Доктор Джордж Карлсън. Има частна клиника до търговския център.

Станах и му подадох ръка.

— Ще се възползвам от съвета ви. Благодаря. Надявам се, че не ви уморих.

— Съвсем не.

Бостър отиде до вратата и я отвори. Сложих шапката си и хвърлих неугасения фас в нощта, наблюдавайки как той очерта светеща дъга и този полет на цигарата спаси кожата ми, защото беше прекъснат от нещо тъмно, което тръгна към нас. Блъснах Бостър назад с една ръка и се хвърлих на пода, докато в това време два изстрела изгърмяха над главата ми и куршумите заседнаха в стаята зад нас.

Нямах време да извадя пистолета, успях само да блъсна вратата и да извикам: „Светлината!“ Бостър удари ключа до вратата и стаята потъна в мрак. Казах: „Останете тук“ — после открях вратата, извадих пистолета, свалих предпазителя и изскочих в тъмнината, надявайки се, че не съм попаднал в капан.

Претърсих храстите, изчаках, наблюдавайки дали някой не се движи из поляната, но който и да е бил, не е дочакал да види резултата от опита си да ме убие. Когато се убедих, че наоколо няма никого, се върнах в къщата и включих светлината, като почти ослепих Бостър.

— Мистър Мен — каза той задъхано, — какво означава всичко това?

— Не знам, приятел — отговорих аз. — Сега ме занимава само едно.

— Какво?

— В кого стрелях — в мен или във вас?

ГЛАВА 7

На полицията беше разказана проста история. След като в едно техническо списание публикували статия за последните разработки на Клод Бостър, три пъти се опитвали да нахълтат с взлом в къщата му. Този път са били взети по-твърди мерки. Куршумът, който успяха да намерят, се оказа 38-ми калибър и беше изпратен във Вашингтон за балистична експертиза. Беше назначен полицаи за охрана на Бостър, докато полицията не изясни ситуацията. Аз фигурирах просто като приятел, наминал да го навести точно по време на произшествието.

След заминаването на полицията се качих в колата и като се правех, че не се тревожа от евентуално преследване, се разходих из града. Ако тези изстрели бяха предназначени за мен, то стрелящият щеше да разбере, че не е улучил, и ще се постарее да предприеме нов опит за покушение. Аз само се опитвах да облекча задачата му.

О Гали не беше толкова голям град, че да можеш да се скриеш в него. Но не и толкова голям, че да те следят, без да разбереш. Ако този куршум беше предназначен за Бостър, никой нямаше да се интересува от мен. Щом знаеха името ми, убиецът можеше да ме очаква на друго място и по друго време.

Исках да се уверя, затова се обадох в Нюарк от добре осветената телефонна кабина до бензиностанцията. При това поставих колата си така, че да ме защитава от страна на неосветената част на сградата. Убиецът непременно трябваше да се покаже от видимата за мен страна, а пистолетът ми винаги беше готов да заговори пръв.

Върджил Адамс записа разговора ни, после каза, че по указания на Мартин Грейди ми изпраща Дейв Елрой. Дейв трябваше да се установи на определено място и да бъде готов, в случай на необходимост, да се включи в играта.

— Няма нужда. Мога да се оправя тук и сам. Прекалено много народ може само да усложни работата. Още повече, че Дейв участва в операцията по наркотиците в Хонконг и руснаците го познават добре.

— Няма значение — каза Върджил. — Грейди иска да си подсигурен.

— Е, тогава нека дойде. Има ли нещо ново от Лондон за Найджър Хопс?

— Един любопитен материал за него, не чак толкова важен наистина. Джонсън се опита навсякъде да събере някаква нова информация за него и изясни, че той страда от хронична хрема.

— От какво?

— Когато Хопс се възбужда, му се запушва носът и е принуден да вдишва някакво лекарство. Съществува инхалатор, прочистващ кухината на носа. Много ефикасно средство против синусит. Съединение на бензедрина.

— Слушай, приятел, според теб трябва да проверявам всички аптеки и супермаркети в Щатите, за да разбера кой си купува такъв инхалатор? Знаеш ли колко от тях се продават ежедневно?

— Вече проверих — засмя се той, — около пет хиляди.

— Благодаря — казах аз саркастично.

— Няма нужда от благодарности — отговори той и затвори телефона.

Излязох от кабината, запалих цигара, като специално се открих и превърнах себе си в мишена, но готов да отреагирам моментално, ако нещо ми се стори подозрително. Освен няколкото коли, носещи се по шосето в различни посоки, и двойки, разхождащи се хванати за ръце, нямаше никой друг. Работниците от Кейп Кенеди вече бяха свършили втората смяна, сезонното преместване на почиващите бе приключило, така че движението на колите по магистралата не беше интензивно. Спокойно се качих в колата, запалих мотора и тръгнах нагоре по улицата. Намерих отворено кафене, влязох, изпих едно кафе, като през цялото време наблюдавах улицата през прозореца. Убедих се, че няма опашка, платих сметката и тръгнах към мотела.

Оставих колата срещу офиса, после влязох и пернах звънеца на масата. Същият човек, който ме бе регистрирал преди, каза:

— Какво желаете, сър? С какво мога да ви бъда полезен?

— Бъдете така любезен, бих искал да наема стая.

— Но...

— Да, искам още една, друга.

— О, разбирам... Посетители ли очаквате?

— Е, не съвсем. Бих искал да я използвам за един разговор малко по-късно. По-добре това да не става в моята стая.

— Да-да, разбира се — бързо се съгласи той. — При нас рядко отседат бизнесмени и почти съм забравил навиците им.

Той ми подаде бланката и ме помоли да подпиша. Регистрирах се, както и в първия случай, и платих предварително. Когато му връщах писалката, казах:

— Моля ви, всички телефонни обаждания прехвърляйте в личната ми стая, но ако някой пита къде съм отседнал, давайте им новата стая. Ще сложа колата си точно до другата стая, става ли?

— Разбира се, сър. Радвам се да услужа.

— Прекрасно. Лека нощ.

Оставих колата на пътеката встрани от новата стая, влязох в нея, включих светлината, подържах я така няколко минути, после угасих, излязох, опитвайки се да бъда незабележим, и се промъкнах в своята стая. Съблякох се на тъмно и си легнах, като сложих пистолета под възглавницата. Изстрелът можеше да дойде отвсякъде, всичко това не беше просто съвпадение.

Прехвърлях из главата си всеки детайл от заминаването ми от Ню Йорк и все повече се убеждавах, че не може да е допусната грешка или пък да има изтичане на информация. Никой, освен нашата група, не знаеше за заминаването ми, и никой, освен мен, не знаеше къде съм се настанил. Следователно... който и да беше стрелял по вратата на работилницата на Клод Бостър, той е искал да улучи него. Но защо? Какво знаеше той? Или, какво според тях може да знае? Или това беше предупреждение? Смачках фасата и го хвърлих в пепелника зад леглото.

В такъв случай трябваше да изхождам от предположението, че местонахождението на Луи Аграунски засега не е известно на Съветите. Те също така се опитваха да го намерят по различни начини. Промяната в поведението му е станала тук и те също се опитваха да решат проблема с неговото намиране от различни краища.

Очите ми започнаха да се затварят, гледах тъпо малките процепи в тъмната стена. Изведнъж широко отворих очи от неочаквано дошлата ми на ум мисъл. „По дяволите“ — казах си аз и тръснах глава, учудвайки се на глупостта си.

По какъв начин са научили за двойния контрол на Аграунски? Или той им е казал сам, или те са работели заедно с него. Или... са

подозирали замисъла му и след като изучили изследванията му, са потвърдили предположението си. Известно е, че всичките ни свръхсекретни и особено важни проекти са наводнени от вражески агенти. Ние винаги използваме собствени изобретения. И практически винаги може да се купят за пари. Може би Бостър и Винсънт Смол съвсем несъзнателно са позволили изтичане на информация за дейността на Аграунски и тя е станала достъпна на този, който разбира от това, а той на свой ред я е предал по-нататък. По дяволите!

Заспах, опитвайки се да приведа мислите си в ред, но когато се събудих, в главата ми продължаваше да цари безпорядък. Станах около седем, избърснах се, взех душ, облякох се и излязох да проверя наетата вечерта стая.

Нищо не беше докоснато. Опънатата напреки на вратата тънка корда, която оставих предишната вечер, беше на мястото си. Свих рамене, помислих, че напразно съм се тревожил и съм си създал толкова много грижи, после отворих вратата на колата и седнах на седалката. В живота много неща се правят автоматично. Имате работа с ежедневни неща, те стават за вас толкова познати, ме преставате да се замисляте за тях. Хващате вилицата и ножа съвсем отвлечено, натискате лоста на казанчето в тоалетната... това са същите неща, с чиято помощ могат да ви убият.

Веднага щом пъхнах ключа в ключалката на стартера, си спомних за Касуел, който загина в Трентън само защото не си бе направил труд да провери колата. Чувствайки се малко глупаво, слязох от колата и вдигнах капака на двигателя. И бях щастлив, че не допуснах трагичната грешка, не измених на навика си. Късметът ми помогна и този път, водейки ме с тънките си златни пръсти и ме накара да си спомня, че трябва да внимавам.

Пакетът беше малък, но достатъчно тежък, за да разкъса и колата, и пътниците на парчета, щом ключът на стартера се завърти в ключалката. Динамитните шашки, вързани с лента и с големина шест инча, много изкусно бяха скрити под корпуса на съединителя, където и след щателна проверка можеше да не се забележат. Но аз видях жиците и отрязвах централната.

Умни копелета, направили са всичко много старателно. Но защо? Някой се оказва по-хитър, отколкото предполагах. Никой не ме следеше, тогава как... Имаше само един начин и бях почти сигурен, че го знам.

Не минаха и пет минути, когато открих миниатюрен осцилатор, издаващ постоянен сигнал. Той беше залепен за дъното на резервоара. Те винаги са могли да ме намерят по предаваните сигнали, по всяко време, когато се чувствах в пълна безопасност, и са имали възможност да ми подготвят клопката.

Следващият въпрос. Беше ли това двойно предупреждение? Ако искаха да притиснат Бостър, то трябваше да не уцелят. Но всеки, който се интересува от Бостър, също представлява интерес за тях и без значение кой е, ще поискат и него да премахнат от пътя си. И така... кого все пак преследвах?

Ухилих се, съзнавайки, че някъде някой се е залепил за приемника, внимателно се вслушва в сигналите на датчика и очаква момента, когато сигналите ще спрат, което ще означава, че динамитът си е свършил работата. Сложих внимателно осцилатора на земята, където той продължаваше да работи, изпращайки обичайните сигнали, изкарах колата на заден ход от паркинга и поех към клиниката на доктор Джордж Карлсън, намираща се на около миля от мотела.

Сградата беше едноетажна, построена под формата на буквата Т от бели тухли, с червен керемиден покрив. Когато влязох, в приемната имаше само едно младо момиче с уморена усмивка, което слагаше печати на голяма купчина листове.

— Да?

— Бих искал да видя доктор Карлсън.

— Пациент ли сте?

— Не, по личен въпрос, но не по повод на разпродажбите.

— Ще ми кажете ли името си?

— Мен, от Ню Йорк съм. Той зает ли е?

— Не, сигурна съм, че докторът ще може да ви приеме.

Тя се усмихна и набра номера по селектора. Преговорите отнеха съвсем малко време и преди да затвори слушалката, тя каза:

— Доктор Карлсън сега ще излезе.

— Благодаря.

Доктор Джордж Карлсън се оказа висок, строен мъж на малко повече от трийсет години, облечен с типичните за медик дрехи, с професионален поглед на лекар, преглеждащ пациент. Той излезе, приветства ме с кимване на глава и ми предложи да вляза през врата с

надпис „Вход забранен“. Той също влезе, седна на бюрото си и уморено потри лицето си с ръце.

— Дълга нощ. Две спешни повиквания. Големи смелчаци. — Той ме погледна и като се наведе напред, каза: — Слушам ви.

— Докторе, бих искал да пропусна подробностите, за да спечеля време. Търся Луи Аграунски, който по-рано работеше в космическия проект...

— Познавам го — прекъсна ме той.

— Той е изчезнал, но задължително трябва да бъде намерен.

Карлсън направи недоволна физиономия.

— Той беше мой пациент. Това е всичко, което мога да ви кажа.

— Добре, нека направим следното. Можете ли да оставите настрана етичната страна на отношенията между лекаря и пациента.

— Не, мистър Мен, не мога.

— Тогава ме чуйте. — Дадох му същите обяснения като на Клод Бостър и почаках, докато той предприе същите действия. После затвори телефона и бавно поклати глава.

— Всичко е наред — каза той. — Можете да задавате въпросите си.

— Първо... неговата катастрофа.

— Нищо сериозно... както и за повечето хора. Нормалният период на оздравяване е доста кратък, но с Аграунски беше малко по-различно.

— Защо?

— Знаете ли нещо за прага на чувствителност на болката?

— Доста неща — казах аз.

— Аграунски имаше много ниско ниво. Този човек можеше да издържа на различни умствени натоварвания — по-големи, отколкото всеки от нас, — но способността му да понася физическа болка беше по-ниска, отколкото при болшинството хора.

— Раните сериозни ли бяха?

— Не бих казал. Вие или аз лесно бихме ги понесли и щяхме да бъдем изписани вкъщи след няколко дни. Но неговото възприемане на болката не е като нашето.

— Затова е останал тук толкова дълго?

— Не заради лечението, а заради невъзможността да бъде излекуван. Неговото физическо състояние беше прекрасно, но когато

го лекувахме, използвахме морфин за анестезиране. Невероятно рядък случай, той стана наркоман почти незабавно. По-голямата част от времето, през което той се намираше тук, изгубихме да го лекуваме от склонността към наркотици.

След тези думи почувствах, че всичко застава на мястото си.

— Той говорил ли е някога с вас за работата си.

— Никога, ако имате предвид това. Той изобщо не говореше за космическия проект.

— Нямах предвид това.

Карлсън разтвори ръце.

— О, понякога накъсано и объркано говореше за неща, които ми се е случвало да чувам и преди. Вижте, колко много от учените, взели участие в Манхатънския проект, изведнъж станаха хуманисти, след като видяха разрушенията, причинени в Нагасаки и Хирошима. Не можете да се занимавате с такава работа и да не получите комплекс за вина на някой от етапите в работата.

— И какво имаше при него?

— Тревога за света. Той се страхуваше, че светът ще разруши сам себе си, а той е един от тези, които способстват за това. Глупости. Опитах се да го отвлека от тези мисли и ми се струва, че успях.

— Не, не сте успял — казах му аз.

Той стисна устните си и те се сляха в тънка линия.

— Аграунски е готов сам да свърши цялата работа — казах аз.

Няколко секунди той ме гледа, после измърмори: „Кучи син.“

— Той е способен на това, знаете.

Карлсън кимна утвърдително.

— Да, знам. Той беше един от великите. Какво е станало.

— Не знам, но вие можете да ми подскажете правилния път. Неговата склонност към наркотиците... доколко сериозно е била?

— Забелязахме я навреме. Той се намираше под контрол и лечението му беше обичайното за такива случаи.

— А когато си тръгна от вас... той окончателно ли беше излекуван?

Карлсън отново стисна устни и като подбираше думите, каза:

— Бях сигурен в това.

— Не можеше да има рецидив?

— Знаете ли, такава възможност има винаги. Това е като с трезвеник, който опитва уиски, без да разбира, че е начинаещ алкохолик. Винаги присъства спомен за вкуса. Никога не съм мислел...

— Вината не е ваша.

— Не, моя е. Трябваше да настоявам за по-нататъшни проверки.

— Слушайте... вие сте лекар... вие знаете и чувате някои неща. Какво можете да кажете за положението с пазара на наркотици в този район?

— О, по дяволите, това се случва във всеки град на света.

— Но аз говоря за този град.

— Лекувах неколцина — каза той.

— Младежи... до двайсет години?

— Не. Само възрастни. Те попаднаха при мен чрез полицията.

— Откъде са взимали наркотиците?

Карлсън поклати отрицателно глава.

— Нямате ли някои предположения?

— Внасят ги — отговори той. — Няма нито един случай на кражба. Интересувах се няколко пъти. Слушайте... ще можете да намерите нещо със сигурност само там, където има големи пари.

— Знам това.

— И знаете, че поради някои причини специалистите имат склонност към наркотици? Те взимат една доза, за да се поддържат, да компенсират недоспиването, недояждането, душевното разстройство. Знаете ли това?

— Да, това също го знам — казах аз и добавих: — Вие случайно да не сте един от тях?

— Не. Аз — не.

— Как мислите, може ли Аграунски да е станал наркоман?

— Шансовете му бяха прекалено големи. Ако не е взимал наркотици след лечението, всичко ще е наред, но ако е опитал отново, сигурно е станал прогресиращ наркоман. Все пак мисля, че ще му стигне ума да не го прави.

— Това е болест, докторе — казах аз със симпатия. — Още не е намерено радикално средство срещу обикновената простуда, така че не се самобичувайте. Не сте го направил вие. Тя е била в него през цялото време, без дори да подозира за нея.

— Сложен човек.

— Мога да ви назова няколко известни имена. Ще се учудите, но всички тези хора се друсат.

— Няма смисъл да го правите.

— Благодаря ви за информацията — казах аз.

Той не ми отговори нищо.

Полицията получи заключението относно 38-калибровия пистолет, с който бяха стреляли миналата нощ. Балистичната експертиза не даде нищо, нищо не бяха намерили и на земята около работилницата. Предполагаше се, че е револвер, тъй като не откриха гилзи. Съобщението за случилото се беше на първа страница в местния вестник. Смяташе се, че е предприет още един опит за грабеж, прекъснат този път от самия Бостър и неговия приятел, появили се на вратата и изплашили крадеца. Кратко съобщение за това произшествие попадна също в пресата на Маями, за него споменаха и в телевизионните новини.

Влязох на територията на мотела, паркирах колата на предишното ѝ място, точно над предавателя, който продължаваше да лежи на земята, и прикрепих устройството на дъното на резервоара, после сложих обратно взрива и влязох в офиса.

Управителят ме посрещна с усмивка.

— Обаждали ли са се за мен?

— Не, сър.

— Някой да ме е търсил?

— Не, сър, никой. Добър ден ли имахте?

— Удачен — отговорих аз.

— Ще задържите ли втората стая за тази нощ?

Аз сложих парите на масата.

— Да, бих искал.

Той взе парите и ми подаде рестото и квитанцията.

Излязох на въздух, постоях в здрача и огледах колата. „Трябва вече да започнат да се интересуват — помислих си аз. — Мръсни копелета!“ Опитах се да си представя какво мислят. Този предавател беше прикрепен с тиксо и спокойно можеше да се е отлепил. Освен това винаги съществуваше вероятност детонаторът да не задейства

поради лош контакт. Аз освободих преподавателя и го сложих на пясъка под колата, после размених жиците на детонатора така, както исках.

През това време през портала влезе кола с млада двойка, седяща на предната седалка. На калниците на колата беше написано с тебешир с големи букви „Току-що оженени“. Проверих стаята от другата страна на колата си, после влязох в офиса и я регистрирах на свое име, като платих необходимата сума. Ставах най-изгодният клиент за този мотел. Младоженците взеха стая в другия край, като през цялото време хихикаха. Управителят недвусмислено ми намигна и се разсмя, когато излизах.

Може би ще имат нощ, която ще запомнят. Поне тук нямаше да има никой, който да им причини вреда. Само светът не беше защитен от разрушение.

Телефонът звънна в момента, когато влизах в стаята си. Познах гласа, но все пак попитах за паролата и Дейв Елрой ми даде правилен отговор.

— Пристигнах преди един час, Тайгър. Аз съм в *Морската скала*, стая номер десет. Трябва ли да се направи нещо?

— Да, поразходи се из града и виж дали не можеш да намериш наркотик, по-точно хероин. Постарай се да изясниш дали Аграунски е бил клиент.

— Има ли някакви предпоставки за това?

— Повече от достатъчно — казах му аз, — той е станал наркоман в болницата. Макар и да е минал курс на лечение, но се е намирал под нервно напрежение и вероятно отново е започнал да взима наркотици. Правил го е редовно и вероятно ще успееш да намериш доставчика му. Искам да бъда сигурен. Провери дали е купувал големи количества.

— Преди да замине?

— Правилно. Постарай се да установиш датите.

— Добре, ще го направя.

— Имаш ли информация за този район? — попитах аз.

— Още не, но знам кой може да ми помогне. Тайгър...

— Какво?

— Става напечено. Хал Рандолф излиза от кожата си в Ню Йорк. Искат да се отчиташ пред тях.

— Да ги вземат дяволите!

— Специалистите практически са разглобили цялата система за контрол и досега не са намерили нищо. Някои настояват, че това не може да е направено и призовават да се прекъснат търсенията.

— Идиоти.

— Те, разбира се, няма да престанат да търсят — каза той. — Рискът е прекалено голям.

— Какво се чува за Найджър Хопс?

— Нищо. Грейди се обади на всички места и натисна всички копчета. Продължаваме да не го познаваме по лице. Джонсън предаде от Лондон още една информация за него. Възможно е Хопс да накуцва, но това е само предположение. Засега помни, че има хронична хрема и подсмърча.

— Добре, ще помня.

— Накрая чуй последното. Джонсън каза, че той използва като лекарство разновидност на *болатрин*, която не се продава в Щатите. У нас се продават неговите аналози, което практически е едно и също. Проверих при Ърни Бентли и той ми каза, че всички инхалатори съответстват на изискванията, предявявани от закона за екологически чиста храна и лекарства... В аптеките не се продават фалшификати. Разликата в заместителите е само в опаковката. Само една фирма произвежда различни по форма и цвят опаковки с този инхалатор.

— Добре. Обади ми се, ако изровите още нещо.

— Ще бъде направено. Засега приключваме. Дръж се.

Затворих телефона и се залепих за телевизора. Лежах на леглото в тъмното, изгледах докрай някакъв уестърн, после смених програмата на новините, където съобщиха, че стрелящият в работилницата на Клод Бостър още не е намерен. След това затворих очи и лежах, почивайки си. Никой не ме обезпокои. Нощта покри всичко с мъртва тишина. Тя настъпва, когато малкият град потъва в сън и движението на колите замира и само рядко се нарушава от шума на преминаващ по магистралата камион.

Но не бях прав.

Някой е чакал прекалено дълго и не е могъл да разбере защо очакваното не е станало. Не е искал да се черви за лошо свършена работа и да носи отговорност. Решил да провери: намерил предавателя на земята и мислейки, че се е отлепил от топлината и вибрациите, го е сложил на мястото му. После се убедил, че динамитните шашки също

са на място, там, където трябва да бъдат. След това проверил жиците и разклатил всяка, проверявайки контакта. Толкова акуратно ги беше монтирал предишната нощ и всички кабели му се сторили сигурно закрепени, докато не докоснал последната жица, която бях прикрепил така, че от леко докосване зарядът да се взриви. Колата и човекът щяха да се превърнат на каша и щяха да покрият пространството, което бях резервирал от двете страни на колата.

Грохотът от взрива беше ужасен. Мощен звук обхвана веднага цялото пространство на мотела, навън проблесна ярка светлина, след това замря, без да остави ехо. Чу се шум от падащи на земята предмети. Напрегнатата тишина се разкъса от женски вик, който нарастваше, докато на жената не ѝ секна дъхът.

Изскочих навън и изтичах до мястото пръв, оглеждайки димящите отломки. Появи се управителят с израз на недоумение и обърканост на лицето си.

— Какво... Какво се случи?

— Идете и се обадете в полицията. Кажете им да побързат. После се върнете и не пускайте никого тук.

Той ме погледна с отсъстващ поглед, преглътна тежко и побърза назад, като нервно оглеждаше мястото на взрива. Но някой вече го беше изпреварил. От източната страна на града се раздаде нарастващ вой на сирени, после и от другата страна към него се присъедини още един. От всички страни започнаха да се появяват любопитни, макар във въздуха още да стоеше малък облак прах и дим от взрива.

От колата не беше останало нищо на практика и много малко от сградата, която беше поела върху себе си удара на взривната вълна и не беше позволила на взрива да се разпространи по-нататък. Окървавени парчета блестяха по металните части на колата, а големи части от тяло лежаха от лявата страна на каменните отломки.

Една част от тялото можеше да се определи като ръка. Тя лежеше с дланта нагоре и изглеждаше още жива. До нея се търкаляха парчета стъкло. Взах едно от тях, малко по-голямо, изтрих го внимателно с носната си кърпичка, взех ръката и притиснах пръстите ѝ до стъклото. После я хвърлих по-надалеч в храстите, а стъклото сложих в джоба си. Когато влязох в офиса, управителят все още беше невменяем и изобщо не можеше да се оправи с телефона. Той дори не забеляза как минах зад преградата, порових се из бюрото, намерих плик с картички от

Кейп Кенеди, извадих стъклото, написах адреса на Ърни Бентли и сложих печат за сутрешната поща от мотела. Ърни трябваше да разбере какво значи това.

Оставах ми още няколко минути, за да свърша още едно важно дело. Бързо влязох в първата си стая, свалих пистолета, извадих от куфара си кутията с патрони и пъхнах всичко това зад решетката на вентилационния кондиционер на тавана. Каквото и да станеше, не исках да конфискуват оръжието ми.

Капитан Хардекър лично пристигна на мястото с колата си, следваха го две полицейски патрулни коли и две пожарни. Събра се не чак толкова много народ, за да възникнат трудности с контрола над тълпата и след няколко минути полицията успя да разчисти мястото, като отдалечи всички, които нямаха отношение към мотела.

Пожарният екип беше оперативен в действията си, те моментално се ориентираха в обстановката, провериха местността, търсейки за всеки случай невзривил се динамит, готови всеки миг да вземат необходимите мерки. Но както винаги, при такъв силен взрив всичко беше изгоряло и отломки метал, димящи парчета дърво и тапицерия, части от тяло бяха разхвърляни на различни страни. Пожарникарите събраха всичко, като при това се опитваха да отделят частите на човешкото тяло.

Ние с Хардекър седяхме в офиса, като освободихме по този повод управителя и му дадохме за успокоение машина уиски. Хардекър се беше изтегнал на креслото и ме разглеждаше внимателно през синия цигарен дим, докато му разказвах, че съм наел две стаи и място от двете страни на колата си, тъй като някой ме преследваше, но не знаех защо искат да се избавят от мен. Когато спрях да говоря, той каза:

— Добре, тази история звучи повече или по-малко правдоподобно, но, между нас казано, тя няма смисъл. Знаете ли как изглежда тя от моя гледна точка?

— Кажете.

— Примерно така. Вие лично сте паркирал колата си и сте взел допълнително още две места от двете ѝ страни, за да не пострада никой друг, когато колата се взриви.

Съгласих се с изказването му, но забелязах:

— Това е така, но има едно съображение.

— Да? Какво?

— Когато някой слага мина в кола, той разчита, че тя ще задейства, когато се включи запалването. Аз не съм завъртал ключа, следователно е възможно едно от двете. Колата е била минирана, а са искали да я откраднат, или този, който е слагал взрива, се е взривил по време на монтирането.

— Мога да измисля още един вариант — произнесе Хардекър.

Сега вече аз казах:

— О?!

— Вие сте минирал колата и сте чакал, докато някой не седне в нея.

— Щеше да е прекалено умно, нали? Аз съм все още тук, а ако беше така, както вие казвате, отдавна да съм изчезнал.

— Да, с всички тези неща се занимават като правило не много находчиви момчета. Не, не ми харесва вашата история. Освен това има и нещо друго.

— И какво е то?

— Не изглеждате изплашен. Би трябвало целият да се тресете, а вие дори не сте потен. Действате така, сякаш това се случва около вас всеки ден.

— Просто имам здрави нерви.

Той се ухили и погледна влизания пощальон, който взе няколкото писма, в това число и моя плик, и ги сложи в чантата си. Почувствах се по-добре.

— Отново ли е станало нещо? — попита пощальонът.

— Да, всеки ден — каза капитанът, — ако не е едно, ще е друго.

Като излизаше, пощальонът се сблъска на вратата с полицаи, разговарящ с пожарникар и разглеждащ съдържанието на целофановия пакет, който другият държеше в ръка. Полицаят влезе с думите:

— Капитане, тук има няколко части, които биха могли да се идентифицират, най-малко зъбите... Още не са намерени остатъци от дрехи или някакви документи.

Хардекър кимна мълчаливо, димейки с цигарата си.

— Изпратете зъбите в лабораторията, нека ги огледат. Ще изясним кой е бил. — Той ме погледна, загаси цигарата си и пхна фаса в джоба на ризата си. — Що се отнася до вас, то ще вземем

отпечатъци от пръстите ви и ще се опитаме да изясним всичко, не възразявате ли?

— Съвсем не.

— Разбира се, ако не ни изложите всичко докрай.

— Нямам какво да добавя, капитане.

— Тогава да тръгваме — той стана, тръгна към вратата и се обърна, чакайки ме.

Преди да успея да седна на задната седалка на колата на капитана, към нас се приближи шофьорът на една от патрулните коли, наведе се към капитана и ме потупа по рамото.

— Мистър, вие бяхте заедно с Бостър, когато стреляха по него, нали? Познах ви.

Нямаше никакъв смисъл да отричам.

— Да, така е.

Хардекър се обърна и се вгледа в мен.

— Вярно ли е това, мистър?

— Да, бях там.

— В такъв случай има за какво да си поговорим, не ви ли се струва и на вас така?

— Не особено.

Капитанът ме погледна и заповяда на полицая:

— Следвайте ни, Пийт, след това идете за Бостър. Може би заедно ще ни кажат нещо. Какво намерихте в стаята му?

— Нищо. Само дрехи. Чист е.

Хардекър ме възнагради с една от ехидните си усмивчици.

— Нямате оръжие в себе, така ли?

— Точно навреме питате за това. Не, нямам оръжие.

Той се смути малко, изкашля се и каза:

— Не се тревожете, веднага щях да се сетя, ако го имахте. Просто имам нюх за оръжието.

Тъй като ми се стори, че той се чувстваше не съвсем уверено, аз също се изкашлях и казах:

— Всъщност аз и нямам нужда от него.

— Хо-хо! — Хардекър ме погледна с любопитство, сякаш ме виждаше за първи път, и усмивката изчезна от лицето му. Той запали мотора, смени скоростите и колата тръгна.

Позволих им да ме прекарат през всички обичайни процедури: внасяне на данните ми в картотеката, отпечатьци от пръстите и т.н. После ме заведоха в стаята, където се провеждаха разпитите, предложиха ми цигара и ме настаниха на бюрото срещу Хардекър. Същият този полицаи, Пийт, влезе в стаята и доложи, че Клод Бостър не бил вкъщи и на никого не казал къде е заминал и кога ще се върне. Хардекър го помоли да проверява периодично кога ще се появи Бостър и да го доведе в участъка.

Като се настани удобно и сложи ръце на коленете си, той ме погледна право в очите и каза:

— Сега знам, че тук всичко не е толкова просто, мистър Ъ...

— Мен, това е истинското ми име — усмихнах се аз.

— Знаете ли, в повечето случаи хората започват да крещат, че им трябва адвокат или се опитват да се обадят на някого и да ни обвинят, че нарушаваме правата им. Е, неща от този род, нали знаете?

— Знам.

— Тогава защо не го правите?

— Защо да го правя?

— Може би криете нещо?

— А може би и не.

— Мисля, че всичко е много по-сериозно.

— Възможно е.

— Знаете ли — каза той, — ако възразявахте, ние не бихме имали право да ви вземем отпечатьци от пръстите. — Той сложи лактите си на бюрото и опря брадичката си с длани. — Това е някак странно, не ви ли се струва?

— И преди са ми взимали отпечатьци от пръстите.

— Без съмнение. И така, ви е печелите време. Бих искал да знам — защо?

— По-просто е да се държа така, отколкото да се впускам в пространни обяснения.

— А най-просто ще е, ако ви затворя до изясняване на всички обстоятелства по случилото се?

— Няма значение — казах аз леко, — правете каквото искате.

— Тогава да опитаме — предложи той.

Затворът беше чист и съвременен. Прозорецът на прибраната килия излизаше на юг и слънчевите лъчи я разсичаха с ярки ивици.

— По всяко време, ако поискате да говорите — напомни ми Хардекър, — ще съм горе. Предчувствам много интересен разговор, мистър Мен. Репортерите също. В нашия град отдавна не е имало нищо подобно. Вече плъзнаха слухове и различни предположения.

— Ще ви дам знак — казах аз, седнах на пейката и запалих фасата.

Вратата се затвори, тръгнах си. Трябваше да чакам. Това беше всичко, което можех да направя. Добре, че не успяха да намерят Клод Бостър. Ако го бяха довели в участъка и той им разкажеше за Луи Аграунски, всичко веднага би отишло по дяволите. Погледнах часовника си. Беше около два часа и бях гладен.

Може би Аграунски също чувстваше глад, но не поради липсата на храна, а на нещо по-важно за него, което трябваше да вкарва във вените си, за да получи това, от което той толкова силно се нуждаеше. Всички събития сега започнаха да получават смисъл. Доктор Карлсън го е открил, без да знае причините, отнасяйки случилото се за сметка на особеността на натурата на Аграунски. Всъщност Аграунски вече отдавна е бил наркоман. Той не е можел да изкара без доза, дори след лечението, и си е намерил източник за получаване на наркотици.

Да, всичко беше точно така. Под влиянието на големи дози хероин всичките му страхове и провалени надежди са излезли навън, но той е предполагал, че ще му стигнат силите да се отърве сам от тях. Очевидно е проговорил на някого за своя недъг или някой е познал в него наркоман, този факт е бил фиксиран от съветското разузнаване, което е дочакало своя час. Аграунски напълно изчерпал финансите си, за да купува наркотик, продал всичко и стигнал дотам, че не му е останало нищо за продаване... освен едно. И Съветите му предложили цена. Един килограм старателно приготвен хероин би му стигнал за дълго време, много дълго. Това беше доста съблазнително предложение. Но възниква въпрос — било ли е планирано това решение, или е възникнало спонтанно?

Заедно с вечерята ми донесоха и вечерните вестници, получих възможност да видя снимки от разрушенията в мотела и името на мистър Т. Мартин, името, под което се бях регистрирал там. Разсмях се, защото Хардекър се оказа прекалено внимателен с това, в което не беше сигурен. Винаги може по-нататък да се поправи грешка, подобна на тази... ако само някой прекалено любознателен репортер не провери и поиска лично да погледне полицейския отчет. Съобщението

носеше повече описателен, отколкото информационен характер и даваше само няколко отнасящи се към случая подробности. Личността на убития от взрива още не беше установена, също така не бяха посочени мотивите, а аз бях споменат като задържан за разпит.

В десет часа вечерта един полицаи слезе долу и отвори вратата.

— Имате посетител, мистър Мен.

— Кой?

— Казва, че е ваш приятел, Дейв Елрой.

— Добре. — Станах и последвах полицаия по коридора, а после нагоре, в главното здание.

Въведоха ме в стая, където седеше Дейв с широка усмивка на лицето. Полицаят задържа вратата отворена и остана да стои с разсеян вид, но стараяйки се да чуе и разбере всичко.

— Здравсти, Дейв.

— Почакай момчетата в завода да чуят за това. Как си?

— Великолепно. Прекрасна стая с изглед към морето.

Огледах помещението, открих без особен труд два миниатюрни микрофона и ги посочих с поглед. Дейв ги беше видял още преди мен, кимна и ми предложи цигара. Попитах:

— Защо си дошъл?

— Защо може да дойде приятел? Искаш ли да излезеш оттук?

— Не. Мога да внеса гаранцията и сам.

— Ти както винаги си несговорчив. Кой е взривил колата?

— Искаха да ме пречукат. Някой психопат.

— Само за това се говори. Трябва ли ти нещо?

— Нищо.

— Тогава няма защо да съм до теб.

— Как вървят твоите работи, Дейв? — попитах аз сякаш между другото.

— Прекрасно. Старите ми клиенти са се запазили и се появиха нови връзки, добре плащат. Това е девствена територия за търговеца. Дори не трябва да се притесняваш за продажбата, клиентите сами те намират, за да купят стоката. Едно момче беше толкова добър клиент, че продадох голяма партия от стоката почти мигновено. Но трябваше да замине, тъй като не можа да намери повече стока. Попритиснах го. Една голяма компания е започнала да притиска момчетата, той се оказал отрязан и трябвало да си има работа само с нея, а на момчетата

се наложило да си прережат гърлата. Бизнесът понякога е жесток. Въпреки антитръстовите и антимонополните закони всички те още продават стоката.

Кимнах.

— Наистина не си струва да се разрастваш много.

Дейв стана и се протегна.

— Ще стърча наоколо, ако ти потрябва нещо. Обади се някога. Ще поговоря с капитана на тръгване. Струва ми се добро момче.

— Не е лош. Много е търпелив.

— Той може да си го позволи — каза Дейв.

— Аз също.

Когато Дейв си тръгна, полицаят ме отведе обратно в килията, заключи я, а след десет минути автоматично се запали осветлението.

Час по-късно двама пияници бяха настанени в килията вдясно от мен, а преди изгрев прибраха двама парцаливи младоци, устроили нещо подобно на демонстрация покрай военен обект. Би трябвало да ги изпратят за няколко седмици да повоюват в джунглата.

Закуската я поднесоха в шест сутринта, а в осем се яви Хардекър. Той слезе сам, отвори килията и ми кимна да изляза. Взех палтото и шапката си, после получих личните си вещи, лежащи в един голям плик, и се разписах за получаването им.

Хардекър ми даде време да прибера всичко по джобовете си и каза:

— Да тръгваме.

Той затвори вратата и седна, лицето му беше мрачно, а очите гледаха подозрително.

— Можехте и да ми кажете, Мен.

— Да кажа какво?

— Кой сте всъщност. Можех просто да проверя, вместо да си пъхам главата в тази дяволска примка.

— Е, и?

— Имаше малка задръжка с проверката на отпечатъците от пръстите ви. После заработи телексът и ме поканиха да поговоря по телефона с Вашингтон. Хората се тълпяха зад гърба ми, опитвайки се да изяснят какво става, защо се обаждат от Вашингтон, затова можах да съобщя само подробности от събитията и това беше достатъчно. Получих указания да ви пусна, да си държа езика зад зъбите и да ви

дам възможност да действате така, както сметнете за необходимо, независимо от обстоятелствата. — Той направи пауза и стисна устни. — Кой сте вие, дявол да го вземе?

— Просто човек, капитане.

— Голям човек?

— Да, именно.

— А по-подробно? — попита той сериозно.

— Ако ви кажа, няма да ми повярвате.

— А ако предположим, че повярвам?

— Тогава ще съжалявате за това, което съм ви казал. Вече няма да можете да спите спокойно и да не мислите за края.

— За какъв край?

Погледнах слънчевата светлина, промъкваща се в стаята през прозореца, и казах:

— За края на ето този свят.

Той помълча няколко секунди, около очите му се появиха бръчки.

— Безумие — въздъхна той. — Готов съм да ви помагам за всичко.

— Забравете тази история. За пресата ще дадете информация, че човекът, който се е взривил, е бил психически ненормален и преди вече също е устройвал подобни номера. Не са му били нужни мотиви... ще измислите нещо от рода на пиромания.

Хардекър погледна ръцете си.

— Окей, това ще мине, докато не се установи личността на загиналия и някой репортер не научи за резултатите от идентификацията. Вие знаете ли кой е бил?

— Не.

— Още нещо?

— Забравете Клод Бостър. Не ни свързвайте. Това бяха съвсем различни случаи.

— Лично за мен ми кажете, бяха ли свързани помежду си.

— Не знам. Предполагам, че да, но не съм сигурен.

— Майната му — подхвърли той. — Каква е истинската причина за тази история?

— Международна, капитане. Не се опитваме да орязваме пълномощията ви. Просто имаме нужда от помощ. Затова предпочетох

да прекарам нощта в килията, а да не се разкривам. Както казах, това е по-просто.

— Не и за моите нерви, Мен. Къде ще се настаните?... Докато сте тук... мисля, че тези хора няма да ви оставят на мира. Предполагам, че няма да се задържите при нас.

— Ще остана на същото място — отговорих му аз, — то с нищо не е по-лошо от другите.

ГЛАВА 8

Управителят на мотела едва ли щеше да бъде щастлив да ме види, ако не беше телеграфният превод, който получи от Грейди. Прехвърлената сума не само напълно покриваше всички разрушения от взрива, но с остатъка можеше и значително да се разшири мотелът, като се построи ново крило. Дейв Елрой също се бе постарал да уреди всичко за освобождаването ми и почти не беше спал цяла нощ. Дори беше наел за мен от същата фирма нова кола, като бе изгладил всичко с нея. Сега тя стоеше пред офиса на администрацията на мотела.

Бригада работници завършваха почистването на територията след взрива. Заяпах се към тях с отсъстващ вид и като се дръпнах малко настрана, тръгнах към храстите, където захвърлих ръката. Тя продължаваше да си лежи там, с малко стиснати, сякаш искащи да задържат въздуха, пръсти. Интересно, много ли хора е убила тази ръка, преди да стане просто чукан, търкалящ се тук в тревата. Погледнах я още веднъж и отидох в стаята си.

Пистолетът беше на мястото си, леко покрит с прах, донасян от вентилацията. Извадих го, разглобих го, старателно почистих всяка част, после го сглобих и сложих на обичайното му място. След това полегнах на леглото и се протегнах към телефона. Клод Бостър още не се беше прибрал, макар да се бе обаждал на икономката си, че може би ще се върне привечер. От клиниката на Винсънт Смол никой не се обаждаше. Реших да остана на място и да чакам. След около час се обади Дейв Елрой и каза, че иска да ме види, като предложи да се срещнем в бар Роза след петнайсет минути.

Това беше малко заведение, построено за обслужване на работниците от бригадите, заети с космическия проект. Някакво подобие на съчетание от бар и ресторант. Барът няколко пъти е бил престрояван, оставайки на достатъчно примитивно ниво, но с голямо количество спиртни напитки, пресметнати за способностите на временните работници.

Дейв беше заел една маса в дъното, откъдето можеше да наблюдава какво става в бара. Освен това масата се намираше до прозореца и можеше да се вижда какво става и навън. Приблизих се, седнах срещу него и поръчах, както и той, бира.

— Привет, затворническа птицо — заяде се той.

— Я млъквай.

Дейв се разсмя и отпи от бирата.

— Кажи, Тайгър, защо преди не пречука този, който искаше да те взриви.

— Той се оказа доста ловък и не се мяркаше пред очите ми. Освен това ако го бях очистил, щеше да се включи още някой. Поне този път се справихме с един убиец и получихме възможност да определим кой е той.

Дейв въпросително повдигна вежди.

— Намерих откъсната му ръка и взех отпечатыци от пръстите. Никой друг не го е направил. Днес очаквам новини по този повод от Ърни.

— Логично, Тайгър, логично. Извини ме за тъпите въпроси.

— А ти? Разкажи ми по-подробно за това, което намекна в затвора.

Дейв изпи цялата бира и даде знак на келнера да донесе още една.

— Открих, че наркотици се разпространяват тук, с това всичко е наред. Не толкова много, но достатъчно, за да се снабдяват две дузини клиенти. Едно тукашно момче се занимавало с това, получавайки стоката от търговец на едро в Маями. После предало работата си на друг... този юнак се казва Фиш. Нищо повече. Просто Фиш. Той поразширил работата: намерил нови клиенти и увеличил дозите на предишните. Сега ще ти разкажа най-интересното. Този момък снабдявал с наркотици и Аграунски. Това потвърдиха двама други негови клиенти, които познаха Аграунски по снимка. Няколко пъти виждали как се срещали, а единият от тях призна, че е продал малко стока на Аграунски, когато той казал, че не може да намери повече никъде. Мисля, че Фиш специално е обработвал Аграунски, продавал му е извънредно чист наркотик и с малки дози той не е могъл да постигне желаното. Бил е поставен на силни дози и през цялото време е трябвало да ги получава. И изведнъж съвсем неочаквано Фиш

изчезва. Аграунски бил вън от себе си. Той използвал всичките си запаси, всичко докрай, и нищо не могъл да намери тук.

Вдигнах чашата и отпих малко от бирата, вкусът ѝ ми се стори странен. Погледнах чашата си и видях следи от червило по края ѝ. Помолих келнера да я вземе и да донесе прясна бира в чиста чаша.

— Изпуснали са времето — казах аз.

— Какво?

— Аграунски не е могъл да чака. Той е имал нужда от дозите много повече, отколкото те са предполагали, а е възможно той да е отстъпил на някого част от запасите си, затова наркотиците му са свършили по-рано, отколкото те са мислели.

— Точно така — потвърди Дейв. — Затова и в Ню Йорк е бил приготвен килограм хероин. Те са мислели, че Аграунски е тръгнал натам и са възнамерявали да му го предадат на място.

— Мисля, че не е било проблем да намери наркотици в града — забелязах аз.

— Разбира се, не. Тези момчета винаги намират откъде да си го доставят. Въпросът е в това, с какво е възнамерявал да плати. Такава порция струва сума пари.

— Точно това ме интересува. Знаеш ли нещо за областта около Миртъл Бийч?

Дейв извади бележника си, прелисти няколко страници и отговори:

— Мъртво място. Там няма нищо. Ако е продал там колата си, то е за да замине от това място някъде другаде. Там няма и намек за търговия с наркотици. Ако сметнем, че Аграунски е употребявал нормални дози, то е трябвало да притежава още достатъчно хероин. Възможно е не всичко да е било наред с колата и той просто да я е продал, за да не закъса по пътя.

— Възможно е.

— И какво да правя?

— Опитай се да намериш Фиш — посъветвах го аз. — Той сега е ключова фигура, от него може да продължим нататък.

— По дяволите, той отдавна е слязъл от сцената.

— Тогава се постарай да го върнеш.

— Добре, ти си шефът.

— Мисля сега да отседна в мотел Пясъчни дюни. Става горещо и трябва да сменя мястото. Ще се регистрирам под името Герити, Т. Герити от Маями.

— Разбрах.

— Ако ме няма там, ще предадеш къде мога да те намеря. Паролата остава същата.

— Мислиш ли, че може да има неприятности?

— Колкото искаш.

Станах, оставих един долар на масата, сбогувах се с Дейв и излязох. Ако Фиш е наблизо, то Дейв скоро щеше да го намери. Но може Фиш да го няма повече.

Излязох и погледнах небето. Един от знаменитите флоридски урагани се носеше към града и оловни облаци летяха по небето, гонени от вятър, носещ миризмата на скорошен дъжд.

Пресяхох улицата, отидох до колата и помислих, че природата е готова да измие всички следи от кръв. После се качих в колата, запалих я и се насочих към дома на Клод Бостър. Пред къщата му стоеше полицейска кола и шофьорът мирно беседваше с мъж в униформа, на когото беше възложено да наблюдава дома. Вратата на гаража беше отворена и видях, че двете пространства вътре са празни.

Не спрях, завих зад ъгъла и се насочих към дома на Винсънт Смол. Там също нямаше никого. Не ми оставаше нищо друго, освен да се върна в мотела. Дъждът започна, когато излязох от колата. Едва успях да претичам до стаята и той се изсипа като из ведро.

Телефонът звънна в момента, когато затварях вратата. Само вдигнах слушалката и веднага чух гласа на Ърни Бентли, назоваващ кода си.

— Чиста ли е линията?

— Давай, Ърни.

— Получих заключение за отпечатъците от пръстите на стъклото. Това е Хенри Франк, възраст петдесет и две години, натурализиран австриец, ръст пет фута и единайсет инча, кестеняв, с татуировка на гърдите...

— Има ли някакви снимки? — прекъснах го аз.

— Обикновена снимка за паспорт.

— Изпрати я по фото телеграфа в местното отделение на полицията веднага. Предай, че става дума за търсене на безследно

изчезнал.

Ърни се закашля и каза:

— Момче, ти започваш да работиш като в полицията, легално. Може би вече имаш и значка?

Не обърнах внимание на сарказма му.

— Нещо друго?

— Подозира се, че има връзки с комунистите, данните за него дойдоха от нашата картотека. Трябва ли ти подробен материал?

— Не. — Погледнах се в огледалото над тоалетната масичка. Името Хенри Франк се отзова в паметта ми, някъде го бях срещал, но къде? Започнах напрегнато да си припомням. — Кой е проверявал следите?

— Имаш предвид отпечатъците ли? Не се тревожи... Чарли Корбинет сам се разпореди. Слушай, какво, дявол да го вземе, си намерил там?

— Сам бих искал да зная. — Помълчах малко, погледнах се отново в огледалото и попитах: — Особена подробност, Ърни. Колко сериозни производители на микрокомпоненти имаме?

— Пет. Всичките много солидни.

— Слушай, за тях работата на Аграунски би ли представлявала интерес?

— И още как.

— Свържи се веднага с тях и разузнай дали той не е продал нещо на някого от тях. Те може да не поискат да говорят, страхувайки се от лицензионен контрол и прочее, но ти ги притисни както си знаеш. Кажи, че нищо няма да им се случи, че ще останат чисти. Направи всичко, но изясни въпроса.

— Ще се постарая, Тайгър. Мисля, че лесно ще проговорят.

— Ако е необходимо, включи Мартин Грейди. Той ще може да измъкне от тях всичко, което трябва.

— Смятам, че ще се справя и сам — каза ми той. — Между другото, преди десет минути пристигна нова информация от Лондон за Найджър Хопс. Той използва един сух инхалатор, който се нарича Безекс. Изготвя се в Западна Германия и се внася от нас. Струва един долар и деветдесет и осем цента и бързо се разпродава. Малка част от него се продава чрез държавната мрежа, а болшинството се реализира от частните магазини в районите, където е разпространена тази болест.

Мартин Грейди провери всички места, където може да се продава това лекарство, най-близкото до теб е Маями. Изпратих ти опаковка от дванайсет бройки, можеш да я използваш като примамка за Хопс.

— Ърни, чуй...

— Ще получиш и две бройки в отделни кутийки — продължи той, — не мисли да ги използваш. Те много приличат на истинските и са опаковани по същия начин, но трябва само да отвинтиш капачето и да вдъхнеш и ще ти останат само две секунди живот. Бъди внимателен. А снимката ще изпратя веднага.

— Побързай.

— Добре. Пази се.

Затворих телефона и се замислих. Хенри Франк. Това име ми се струваше познато. Опитвах се да си спомня къде съм го срещал. Накрая се сетих. Хенри Франк беше един от тези, за които Дъг Хамилтън беше дал неудовлетворително заключение във Вашингтон. На времето се е опитал да получи работа в *Белт-Еър Електроникс Корпорейшън*, а след проверката Хамилтън дал заключение за неблагонадеждност.

Хванах телефона и набрах номера на Рондин при Шигли в Ню Йорк. След цяла дузина дълги сигнала затворих, след това се обадох в нюаркския контролен център.

Върджил изслуша паролата ми и каза:

— Говори, Тайгър.

— Опитай да се свържеш с Рондин. Кажй й да не се занимава с никой друг повече, освен с Хенри Франк. В ръцете й са всички отрицателни заключения на Хамилтън и тя знае какво да прави. Ако успее да научи нещо, нека се свърже с мен на този телефон. В противен случай да си остане на място, докато сам не й се обадя.

— Ясно.

— Ърни е намерил снимка на Франк и ми я изпраща. Трябва да се направят копия и да се разпространят из целия град. Той се е занимавал с разпространението на наркотици тук, но това е било задача, а не бизнес. Трябва да се провери, може да успеем да разкрием връзките му.

— Какво да правя с него?

— Нищо. Той е мъртъв. Искам да знам кои са партньорите му. Той е само част от машината, която работи срещу нас, но

единственият, чрез когото можем да излезем на пряк контакт, ако открием връзките му. Отпечатъците му са картотекирани в централната картотека във Вашингтон, но не и в полицията, в това отношение е бил чист. Това ми съобщи Ърни.

— Добре, Тайгър, следващият контакт е утре. Ще ти стигне ли времето?

— Не. Искам да се опитам да проверя още някои възможности.

— Информирай ни.

— Добре.

Затворих телефона, за да прекъсна линията, после вдигнах отново и помолих оператора да ме свърже с *Белт-Еър Електроникс*, като дадох номера на фирмата. Момичето на номератора попита за името ми и ме свърза със секретарката на Кеми Хънт, а след няколко секунди чух гласа на Кеми:

— Привет, муха.

— Привет, рожбо.

— Караш ме да чакам.

— Само не и теб, мила. Ти никого не чакаш.

Тя се разсмя с приятен нисък глас.

— По абсолютно непонятна причина те очаквах. Смятай това за признание, не обичам особено да ги правя.

— Мухата не е чак такъв деликатес — забелязах аз.

— Да, но ти каза, че си риеща оса. Те са по-вкусни.

— Зарежи го...

Тя отново се разсмя.

— Слушай... обаждаш ми се по работа или... за удоволствие?

— По работа.

— По дяволите.

Сега аз се ухилих в слушалката.

— Моля, сладост моя. Направи ми услуга. Провери бързичко в документите си какво имаш за Хенри Франк. Той се е обръщал към вас за работа, но не е бил приет по заключението на Хамилтън.

— Франк, Франк — повтори тя. — Почакай малко. Не мисля, че имам нещо тук. — Чух звук от изваждане на чекмедже и шумолене на прехвърляни листа, после тя каза: — Помниш ли, говорих ти, че си правя бележки, когато разговарям с хората?

— Да, разбира се.

— Така, той беше един от тези, с които говорих. Запазила съм бележки за него, почакай един миг.

Аз почаках, слушайки как тя си мърмори нещо под носа, опитвайки се да се ориентира в бележките си. После отново чух в слушалката гласа ѝ:

— Странен, незначителен човек. Впечатлението ми за него беше негативно. Той претендираше за обикновена работа и назова около дузина места, където е работил преди във Флорида.

— Какви места?

— Почакай, ще видя. Струва ми се, че съм ги отбелязала, по дяволите, не, не съм ги записала. Това все пак не са официални бланки, а мои записки. Слушай по-нататък. Недостатъчно искрен, разказва неуверено, няма определени цели.

— А относно документите му?

— Ако е имало неудовлетворително заключение за него, то документите са единствено във Вашингтон.

— Тогава си спомни какво ти е говорил.

— Тайгър, слушай... това беше доста отдавна. Може би ще мога да си спомня нещо, но...

— Добре, тогава нека направим така... Качи се на самолета и ела тук. Намирам се в О Гали, Флорида. Съвсем близо до Кейп Кенеди. Ще те чакам с първия рейс. Не трябва да се приготвяш, просто се качи в самолета и излитай. Ще си спомниш всичко по време на полета и заедно ще го обсъдим, когато пристигнеш. И забрави за работата си... смятай, че е разпореждане на Мартин Грейди. — Разсмях се и добавих: — Освен това можеш да използваш отпуската си.

— Как пък не, без дрехи?

— Така е много по-добре, рожбо.

— Нямах предвид това — каза тя с весел глас. — Но в твоите уста звучи доста интересно. Скоро ще се видим, риеща оса.

Когато отворих вратата, капитан Хардекър се беше дръпнал с креслото си назад от бюрото, сложил крака на перваза на прозореца. Беше стиснал в зъбите си пура, а в ръцете си държеше снимка, предадена по фото телеграфа, и внимателно я разглеждаше. Той ми хвърли един доста суров, но не съвсем недружелюбен поглед.

— Очаквах, че ще се появите — каза той.

— Хенри Франк?

— Изчезналата личност. Мога ли да получа обяснения?

Той ми подаде лист хартия, на който имаше снимки в анфас и профил на човека, който щеше да бъде изчезнал завинаги.

— Вие получихте снимката — казах аз. — Той е изчезнал.

— Мога ли да направя предположение?

— Опитайте.

— Той е изчезнал, разкъсан на парчета?

Повдигнах рамене.

— Възможно е.

— Доколко възможно?

— Доста.

— Радвам се, че го потвърдихте.

— Защо?

— Защото едно момченце от мотела намерило пистолет, който бил отхвърлен от взрива на около петдесет ярда, а неговият татко го донесе при нас. Направихме експертиза и установихме, че куршумът, предназначен за вас в къщата на Бостър, е бил изстрелян от този пистолет.

— Прилича на истина — казах аз.

— Тогава защо е тази снимка? — попита той.

— Трябва да изясня някои неща за този човек. Интересуват ме определени подробности от биографията му.

— Тук никой не го е познавал.

— И повече няма да го познае.

— Тъй като тази снимка се появи на принтера ни като снимка на изчезнал безследно, аз си позволих да направя няколко копия. Двама мои хора вече разпитват хората. Може би знаете къде да се поразровят?

— Нямам ни най-малка представа.

— А ако открием нещо?...

— Само ще се радвам на нашето сътрудничество.

— Вие ме карате да съм нащрек — каза той рязко. — Вие и това ваше отношение към всичко, то направо се излива от вас. Не съм виждал нищо подобно преди. Отдавна работя в полицията и се научих бързо да класифицирам хората. Като на кино има добри, има и лоши. И ако трябваше да ви сложа някъде, щях да ви отнеса към категорията на

лошите момчета, само че работата е в това, че лошите момчета нямат такива връзки като вашите. И това ме плаши. Цялата тази дяволска ситуация е толкова нереална, че става прекалено реална за мен. Това градче — същото място, от което може всичко да започне, и някъде ракетите на Съветите вероятно са насочени срещу него, както и към други обекти от първостепенна важност. Не възнамерявам да си седя тихо, без да правя нищо, и да чакам кога ще ме пречукат. — Той изплю фаса на цигарата си в металното кошче, където той се плъосна на дъното със звука на падащ във вода камък. — Та доколко лошо е всичко?

— Много лошо — казах аз просто.

— Тогава защо се занимавате сам с този случай?

— Не съм сам. Вие просто не виждате другите.

— Обществеността би могла да се взриви с помощта на случайна информация в пресата.

— Това е една постоянна опасност.

— Добре, ще бъда с вас. И дявол да ме вземе, ако не изровя нещо за този тип.

Той улови израза на лицето ми.

— Не се безпокойте, ние също знаем как да задаваме въпроси. Ние си имаме свои методи и свои хора. Ще ви се обадя, ако открия нещо.

— Благодаря — посочих с пръст снимката на Хенри Франк. — Ще възразите ли, ако взема снимката със себе си?

— Ваша е.

Погледнах още веднъж болезненото, с близо разположени очи лице на плешив човек, когото вече го нямаше между живите. Устата му беше извита в гримаса, сякаш току-що е ял кисело, а изразът на лицето му свидетелстваше за отвращение към всичко обкръжаващо го. Може би по-рано е изглеждал обикновено, като всеки човек, който е имал определени проблеми със себе си, сражаващ се с всичко, защото е бил неспособен да оцелее, освен ако нещата от живота не му се поднасяха на поднос. Но сега, като знаех кой е той в действителност, можех да кажа, че снимката не лъжеше. Пъхнах я в джоба си, кимнах на Хардекър и излязох.

Навън дъждът бе загубил първоначалната си ярост и от небето се сипеха ситни капчици, които монотонно шумяха по листата и вдигаха солта от пясъка. Просмуканият от дъжда въздух миришеше на море. Тишината на малкия град беше сама по себе си странен шум. Сякаш някой чакаше, помислих си аз. Градът се беше притаил и измерваше времето в очакване на нещо, което трябваше скоро да стане, беше замрял в желанието си да остане невидим зрител.

Качих се в колата, обърнах почти на място и се понесох към къщата на Винсънт Смол. Сега времето ме прищипорваше. Цялата ситуация ми напомняше чаша, пълна догоре с горещо течено желе, а ти трябва да стоиш и безучастно да чакаш то да изстине, за да може да се използва. При това знаеш, че не разполагаш с толкова време. Необходимо е нещо, което може да го охлади веднага и да съкрати този период. Някъде в нощта стотици хора ловуваха. Хиляди инженери преглеждаха схемите, търсейки това, което е инсталирал Аграунски. В нощта пъплеха безлики хора, търсещи самотния човек, който сякаш се беше отделил от целия свят... Но сред тях имаше и друг самотен човек, който може би беше с няколко крачки по-напред в тази игра, промъкващ се все по-близо и по-близо към Аграунски, към човека, който държеше целия свят в ръцете си и решаваше какво да прави с него.

В дома на Винсънт Смол светеше, колата му беше в гаража. Подкарах по пътеката почти до самата къща, излязох от колата и се огледах, преди да тръгна към нея. До самата врата отстрани имаше малко прозорче, през което погледнах, преди да звънна. Видях Винсънт Смол да се разхожда енергично из стаята и да говори нещо горещо на човек, седящ в кресло с гръб към прозореца. Седящият се обърна леко и познах Клод Бостър. Устните му бяха плътно стиснати, на лицето му забелязах болезнено изражение.

Винсънт Смол отвори вратата и ме поздрави така, сякаш очакваше пристигането ми. Отстъпи настрани и ме пусна да вляза вътре.

— Мистър Мен. Моля, присъединете се към нас — тревожно чувство се отрази на лицето му и за миг ми се стори, че ръцете му леко треперят.

— Опитах се да се свържа с вас — казах аз.

— Да, знаете ли... аз бях заминал за известно време. — Той махна с ръка. — Моля, влезте.

Клод Бостър ме приветства с леко кимване на главата и с онзи странен разсеян поглед, с който обикновено професионалистите гледат този, който нищо не разбира от тяхната област, и взе чашата си.

Той нервно се наместваше в креслото си, често надигайки чашата.

— Мога ли да ви предложа нещо за пиене? — попита Смол.

— Не, благодаря.

— Мога ли да ви задам един въпрос?

— Да, моля.

— Този взрив в мотела... има ли някакво отношение — Смол се огледа наоколо и гласът му прозвуча безпомощно — ... към нас?

— Този взрив трябваше да унищожи мен — казах аз, — както и изстрелите пред дома на Бостър бяха предназначени за мен или него. Така че, приятели, ние много пречим на някого. Ключ към всичко е Луи Аграунски и докато не го намерим, трябва да свикнете с вида на мъртви тела.

— Мистър Мен... моля ви! — Винсънт Смол ме погледна с патетична безпомощност и седна на края на стола, като подви крака под себе си. — Ние... точно говорехме за това. — Той погледна Клод Бостър, който сякаш се беше слял с креслото. — Да... сега всичко става много по-ясно.

— Какво имате предвид?

— Луи... това, как се държеше в последно време. Нещо не беше наред.

— Вие знаехте ли, че той е наркоман?

Те отново размениха бързи погледи, в тях се отрази колебание и нервно напрежение. Сега вече Клод Бостър облиза устни и каза:

— Ние... предполагаме нещо от този род. Винс и аз... говорехме за това.

— Съвсем скоро?

— Не, още преди да изчезне Луи. В характера му започнаха да стават любопитни промени... После и двамата забелязахме колко бързо възстановяваше силите си след напрегната работа, стига само да наmine за малко към банята. Имаше още и други моменти.

— Например? — попитах аз.

Отговори Смол:

— Веднъж сложих сакото му на леглото и от него изпадна кутийка. В нея имаше инжекция и няколко ампули. В това време помислих, че инжекциите са свързани с лечението му след нещастния случай и са му предписани от лекаря. Нямах основание да мисля друго, докато... както каза Клод... той от време на време не започна да се държи много странно.

— Ще ви разкажа защо е бил такъв — казах аз. — Аграунски е имал особена склонност към наркотиците. Той случайно е станал наркоман, но мигновено, и това много е променило характера му.

Лицето на Винсънт Смол пребледня, устните му се свиха:

— Колко сериозно е това, мистър Мен?

— Ще ви кажа... но преди това бих искал да ви напомня, че ако тази информация отиде по-далеч от вас, няма да успеете дори да мигнете, и ще се окажете в затвора. Длъжен съм да ви предупредя, че ще трябва да смятате това за късмет, тъй като могат просто да ви очистят. — Дадох им възможност да асимилират казаното, после продължих: — Аграунски има нещо, което може да преобърне целия свят. Той е инсталирал в системата за контрол и управление на изстрелването на балистичните ракети устройство за двоен контрол, което му позволява по собствена команда или да пусне в ход цялата система, или напълно да я изключи. Ако не го намерим, преди да вземе решение, то всичко може да загине. Ние просто ще се превърнем в прах.

Винсънт Смол се закашля, опитвайки се да каже нещо. Бостър просто седеше, загледан в ръцете си. Накрая Смол бавно каза:

— Луи споменаваше... едно място, където често ходел. Макар да беше... доста потаен в това отношение.

Най-после. Ето го. Почувствах как вътре в мен всичко се напрегна.

— Къде е то?

Винсънт Смол сякаш се колебаеше, погледна Бостър, чиито рамена се отпуснаха, той беше съгласен с всичко.

— Понякога говорехме за това. Той споменаваше някои подробности... рибен магазин, собственикът се казва Уакс... Луи обича риба. Казваше, че там е идеалното място, което му трябва...

място, където може да мисли или работи над това, което той наричаше... свои проблеми.

— И вие намерихте това място?

— Не. Разпитахме всички, които биха могли да знаят с кого се е срещал Луи, но безрезултатно. Дори се опитахме да открием този рибен магазин и човека на име Уакс, но и това не успяхме.

Пред очите ми всичко се разплу като в мъгла. Преди миг ми се струваше, че вече съм намерил отговора, и изведнъж той отново се отдалечи на милиони мили. Но нищо. Ако Аграунски е говорел за това, той може да е казал и още нещо, на което те не са обърнали внимание.

— Колко често е споменавал това място?

— Няколко пъти пред мен, когато се чувстваше... е, не съвсем здрав — каза Клод Бостър.

— Сякаш е имал нужда от подкрепа — предположих аз.

— Да.

Погледнах Смол.

— А на вас?

— Няколко пъти. Случайни изказвания. Но много странни за него.

— Защо?

— Защото той беше свикнал на прекрасно оборудване. Освен това в работата му трябваха помощници за решаването на прости задачи и в този смисъл търсенето на усамотение беше странно за него.

— Въпреки това е бил саможив, нали?

— Точно така. Но това по отношение на хората в личния си живот, а що се отнася до работата, другите хора бяха просто необходими за него.

— И вие не можете да си спомните повече нищо, което той да е казал или правил и което би ни помогнало да намерим това място?

С мек глас Бостър каза:

— Той не е могъл да отиде на север.

— Защо?

— Луи страдаше от ревматизъм. Не можеше да понася студеното време.

— И така, това означава, че ни остава само половин континент на юг — пошегувах се аз.

— Ние се опитаме да го намерим, мистър Мен — каза с извиняващ се тон Смол.

— Следващият път не го правете сами. Заедно с мен с това се занимава цяла група. Ще видим какво може да се предприеме тук. Съветвам ви и двамата да си стоите по домовете и да не се показвате. Има още някой, знаещ за връзките ви с Аграунски. Само ако им се стори, че разполагате със сведения за местонахождението му, веднага ще започнат да ви преследват. Вие вече имяхте възможност да се убедите на какво са способни, така че седете мирно...

— Но...

— Ще уредя полицията да ви охранява. Сега вие се явявате обществено достояние и напълно заслужавате такава защита. Единственото, което бих искал от вас — опитайте се още веднъж да си спомните разговорите си с Аграунски, някакви подробности, всякакви дреболии, свързани с това. Ако си спомните, обадете ми се. — Записах телефона на мотела *Пясъчни дюни* на две листчета и дадох на всеки по едно. — Ако ме няма, свържете се със Службата за безопасност в Ню Йорк или с местното отделение на ФБР и те веднага ще изпратят човек при вас.

Двамата кимнаха мълчаливо.

— Разбирате ли колко сериозна е ситуацията?

Те отново кимнаха.

— Някой от вас може би държи в ръцете си ключовете за собственото си спасение. И вие нямате чак толкова много време. Може и изобщо да нямате.

В Службата за безопасност се провеждаше спешно съвещание, когато се раздаде моето позвъняване. Първо ме изслуша Чарли Корбинет, после предаде слушалката на Хал Рандолф. Гласът му беше изгубил обичайната си твърдост, той само уморено каза:

— Рандолф слуша.

— Тайгър Мен. Има нещо. — Разказах му подробно за наркотичното състояние на Аграунски, за това, че той може би се крие в малък рибен магазин, който държи човек на име Уакс, и че това сигурно е недалеч от местата, богати на риба. — Ще ви потрябват доста много хора, за да намерите всичко това — казах аз. — Магазинът

може да се намира покрай река, езеро или океан. Това означава, че трябва да претърсите една прилична част от страната, но това е единствената нишка, която имам.

— Окей, Тайгър. Нищо повече ли нямате?

— Опитайте също варианта с наркотиците, може би ще успеете да откриете нещо и от тази страна.

— Не се безпокойте, ще проверим. — Той помълча, после добави: — А сега приключвайте с това.

— Друг път ще приключа.

— Това е заповед, Мен.

— Зарежете я. Успях да направя повече от вас и държа на позицията си.

— Предупредиха ви, че можете да се изправите пред военния трибунал — напомни ми той.

— Плашите ме, татенце. Сега ви трябва всеки, който би могъл да ви помогне.

— Всеки, освен теб — отрязва той. — Това е въпрос от национално значение. Тук не трябва да има никакви дестабилизиращи фактори.

Затворих телефона и се усмихнах на мислите си. Друг път се тревожеха за мен. Те не искаха да рискуват и да дадат възможност на Мартин Грейди да получи прекалено голямо влияние, ако успеем да се откъснем напред в разследването. Продължаваха да желаят нашия крах и ако успееш да попречат на засилването ни, шансовете все още щяха да бъдат на тяхна страна.

Часовникът ми показваше девет и десет. Още час и хората на Хал Рандолф щяха да наводнят града и някои от тях щяха да имат заповед да ме задържат. Добре, щяха само да си загубят времето, ако се опитаха да ме притиснат.

Върнах се в мотела, платих за два дни напред, взех някои неща от стаята си, отидох в мотел *Пясъчни дюни* и се регистрирах под името Т. Герити, взех ъглова стая в североизточното крило на сградата.

Настаних се в стаята си, обадох се в мотела на Дейв и оставих бележка за него с молба да се срещнем пред полицейския участък след около двацет минути. После отново се качих в колата, излязох под дъжда на магистралата, поех към участъка и попитах за Хардекър.

Капитанът отвори вратата сам, огледа ме, сякаш бях някаква странна буболечка, и с жест ми предложи да вляза.

— Слушайте, вие сте като трън в задника, Мен.

— Винаги са ми го казвали.

— Какво искате този път?

— Постоянна охрана около домовете на Бостър и Смол.

— Защо?

— Може да се повторят събитията от миналата нощ. Сложете охрана пред всички врати и дръжте готова кола.

— Само това ли?

— Именно това.

Слаба усмивка се появи на лицето му.

— Не знам защо ми харесвате — каза той. — Вие ме карате да съм непрекъснато нащрек, но с вас ми е по-весело да живея. Добре. Ще изпратя някого там. И даже не искам обяснения.

— Това е правилно.

— И никой не трябва да знае за това, нали?

Кимнах.

— Кучи син — почти прошепна той. — Имам чувството, че ме правят на идиот.

— Нищо подобно.

— Знам, но все пак не мога да се отърва от това чувство — той се строполи в креслото, облегна се назад, измъкна чекмеджето на бюрото си и извади оттам някакви листа. — Ние тук не сме чак толкова глупави, мистър Мен. Имам новини за вас.

— Да?

Пръстите му забарабаниха по листата:

— Нещо за Аграунски. Ние доста тясно работим с персонала по космическия проект, непрекъснато наблюдаваме определени хора, заети със специални работи... всъщност осигуряваме им защита, е и, разбира се, поради съображения за сигурност.

Когато не казах нищо, той отново погледна документите и продължи:

— Това е строго секретно. Копия от тези отчети не са предавани никъде, ние сами щателно проверявахме всеки детайл.

— Продължавайте.

— Луи Аграунски беше ерген с доста спокоен нрав и умерени навици. Той не пиеше и не се увличаше от жени. Само понякога прибягваше до услугите на две професионални проститутки. Такива случаи имаше шест за около тринайсет месеца. Ние не одобряваме и не защитаваме проституцията, просто гледаме фактите в лицето и знаем, че тя съществува. Тези две жени бяха наши информатори, освен това инсталирахме подслушвателно устройство, за да сме сигурни, че Аграунски няма да каже нещо излишно.

— Говорил ли е нещо за работата си?

— Нищо. Той просто идваше да удовлетворява физиологичните си потребности. И това е разбираемо — добави той. — Получавал е удовлетворение и си е тръгвал. Това е обичайно, случвало се е преди, ще се случва...

— Не трябва да продължавате, прекрасно разбирам всичко — прекъснах го аз. — В това няма нищо ново.

— Ние продължавахме да го наблюдаваме и няколко пъти получавахме сведения, че Аграунски е виждан с непозната жена. Два пъти са вечеряли заедно, ходили са веднъж на кино. Не е имало повече никакви контакти.

— Не се ли опитайте да установите личността ѝ?

— Нямаше нужда. Той е свободен да води свой личен живот. Тя беше просто непозната и техните срещи имаха случаен характер. Не прекарваха нощите заедно. Полицаят, седял на една от срещите им до тях, доложи, че разговорът бил безпредметен.

— Имате ли описанието ѝ?

Хардекър повдигна рамене.

— Жена на малко повече от трийсет години, с хубава фигура, но простовата. Отношенията им, изглежда, бяха чисто приятелски, нищо повече.

— Това като че ли не е характерно за него.

— Приятел, на мъжа рано или късно му трябва жена. В случая с Аграунски тази потребност и възниквала много рядко, но му е било достатъчно усещането за жена, дори ако общуването с нея се е ограничавало само с разговори.

— Все пак какво успяхте да научите за нея?

— Отсядаше в *Синдбад* под името Хелън Люис, посочвайки адрес в Сарасота. Позвънихме там и данните се потвърдиха.

Управителят на хотела каза, че тя е отсядала в тази стая през последните две години.

Протегнах ръка и той ми предаде документите. Прочетох ги бързо, но внимателно, запомних адреса и номера на телефона, и върнах отчета обратно.

— Като че ли всичко е наред — казах аз.

— Продължаваме да разпитваме, ако открием нещо подозрително, ще го разровим.

— Ще възразите ли, ако ви се обадя пак?

— С вашите връзки! Нямам нищо против.

— Връзките може да се окажат доста солени — казах му аз.

— Аз отговарям за собствения си департамент — отговори Хардекър.

Огледах се, търсейки Дейв, но не го видях никъде. Дъждът образуваше ореол около уличните лампи и чукаше по лицето ми, докато вървах към колата си.

Отворих вратата и бързо седнах на седалката. Зад мен се раздаде гласът на Дейв:

— Ставаш безгрижен, приятел.

Ухилих се на отражението му в огледалото.

— Е, не съвсем. Следващият път сядай в средата на седалката, защото колата се е навела на една страна под тежестта ти.

— Да забравим това — той се покатери през седалката и седна до мен. — Нещо ново?

— Що се отнася до твоя департамент, нищо.

— Добре, аз имам новини. Бях принуден да се подмажа на тоя-оня, за да получа информация. На Мартин Грейди това му струваше два бона. Слушай, доста едра сделка е минала през разпространител в Савана. Той е пробутал голяма партида наркотик с ниско качество на някакъв новак за прилична сума. Посредник е бил мъж на име Сони Киптън, който има солидна репутация в уреждането на подобен род сделки. Купувачът на първата партида се е обадил на приятеля си тук да му организира пряк контакт с търговците и са го насочили към човек в Чарлстън.

— Изследваме района на север към Миртъл Бийч.

— Проверявай, Тайгър. Помниш ли, говорих ти за момчето, на когото Аграунски е помогнал, продавайки част от запасите си?

— Да.

— Той ни каза още нещо. Обикалял по тези места и осигурил на Аграунски връзка с тези двамата.

— А какво е получил?

— Същото заплащане — доза хероин. Опитвах се да ги намеря, но Киптън са го очистили преди седмица самите наркомани, а другия човек не можах да открия. Те не седят дълго на едно място. Ако трябва, ще го намеря.

— Не, трябва ми Фиш.

Дейв поклати глава.

— Никакви следи и, повярвай ми, търсех много старателно.

— Продължавай да търсиш — казах аз, извадих от джоба си снимката на Хенри Франк и я показах на Дейв.

— Ето още един, който трябва да се разследва. Той е мъртъв, но може да е имал добри връзки.

Дейв взе снимката, погледна я внимателно, после ми я върна намръщено.

— По дяволите, Тайгър — каза той, — това е Фиш. Описанието напълно съвпада, до най-малките подробности.

ГЛАВА 9

Улицата, която стигаше до плажа, беше пуста. От двете ѝ страни в края имаше две летни вили с прозорци, затворени с кепенци. Видът им и безлюдността на мястото навяваше усещането за изоставеност. Вятърът завърташе прахта и дребния пясък в миниатюрни смърчове и ги носеше покрай бетонния бордюр на тротоара. Угасих двигателя и се загледах в далечината, където от оловно черните облаци над океана като мъглива мрежа се сипеше дъжд. Цигарата бавно догаряше в ръката ми.

— Тайгър, не мълчи — произнесе Дейв, — кажи какво мислиш.

— Знаеш, ме те отдавна вече са планирали това. На практика Съветите имат свои хора във всички важни проекти и чакат удобен момент, търсейки слабото място. В дадения случай някой им е посочил Аграунски.

— Когато отново се върнал към иглата?

— Да. Те са му пробутали свой доставчик на наркотици, който е намирал хубава стока, а после са затворили кранчето, за да го притиснат. Когато наркоманът се намира под действието на наркотиците, той започва да говори разумни или неразумни неща. В някой момент Аграунски се е изпуснал за своя двоен контрол. Заинтересували се от него. Тъй като Аграунски имал нужда от силни дози хероин, те контролирали състоянието му и го подсигуравали с наркотици. Единственото, което не са взели предвид, когато затворили кранчето, е, че той може просто да изчезне. Аграунски е бил за тях достатъчно важен обект, затова с него се е заел един от най-добрите им професионалисти, Вито Салви.

— Да, но Салви работеше в Ню Йорк — напомни ми той.

— Те са знаели къде ще отиде Аграунски, подготвили са се и са го чакали. Аграунски е бил без пари, а най-сигурното място, където е можел да получи наркотици, е бил този град. Обзалагам се, че всичките му действия са били пресметнати от Салви. Малкото момче, на което Аграунски отстъпил част от запасите си, може би е било една

от точките в плана. Той свързал Аграунски с друг доставчик, който му пробутал лоша стока, а заедно с това съобщил на Фиш къде се намира Аграунски.

— Бързо мога да проверя това.

— Провери, моля те.

— Къде са се запънали?

— Ще знам със сигурност, когато се свържа с Ърни Бентли.

Завъртях ключа в стартера и запалих мотора. Дейв беше оставил колата си в центъра на града и ние се насочихме натам. Когато излизаше от колата, аз казах, като погледнах часовника си:

— Намери своя информатор и ми се обади в *Пясъчни дюни*. Ще съм там след час.

— Може би няма да успея да го намеря за толкова малко време.

— Тогава ще почакам. Може да се натъкнем на още някого чрез него.

— Окей, Тайгър. Ще се видим по-късно.

Рейс № 804 точно рулираше на пистата за спиране, когато паркирах колата пред летището. Към опашката приближиха подвижна стълба. Кеми Хънт слезе пета след четирима мъже. Беше облечена в шлифер с качулка. Изтичах до нея, взех малкото куфарче, което носеше в ръка, и казах:

— Привет, паяче.

— Измъкна ме тук, в този дъжд.

Аз се ухилих:

— Не си представяш колко лесно ще се уреди всичко. Колата те чака пред входа.

Тя се качи вътре, изтръска капките дъжд от шлифера си, свали от главата си малката шапчица и я сложи на задната седалка.

— За бога, Тайгър, толкова ли беше необходимо да съм тук?

— Да, беше.

Тя ме погледна и с раздразнение в гласа попита:

— Беше? Искаш да кажеш, че напразно съм долетяла тук?

— Затова пък аз съм тук.

— Това донякъде е утешение.

— Ще се постарая.

Кеми леко ме подбутна с лакът, лицето ѝ все още блестеше влажно след дъжда.

— Сериозно, какво значи всичко това?

Без да свалям поглед от пътя, казах:

— Искях да разпознаеш един тип. Сега вече не е необходимо. Хенри Франк е мъртъв.

— Мъртъв? Но...

— Той се взриви и се разлетя на парчета, макар тази участ да беше предназначена за мен. В дадения случай той не можа да разбере къде е сгрешил и се опитваше да изясни всичко. А аз вече бях там преди него.

— Тайгър... всички тези неща...

Ние помълчахме малко.

— Не се тревожи за това. Утре сутринта вече ще си в *Белт-Еър*.

Тя ме погледна с дълъг поглед.

— Ти какво, не знаеш ли прогнозата за времето? Моят рейс беше последният. Утре всички полети ще бъдат отменени. Ако не беше някаква малка техническа неизправност, щяхме да се приземим в Маями.

— Значи ще имаш непредвидена отпуската.

— Дрън-дрън — избухна Кеми, — при работата, с която съм затрупана, не мога да си го позволя. Знаеш ли, че тази сутрин дойде лично указание от Мартин Грейди да бъдем готови за разширение на работите над проекта? Проектът на *Белт-Еър* беше одобрен и сега ще започнат работи по пълната програма. Трябва да съм там.

— Ще се постарая пребиваването ти тук да ти достави колкото се може повече удоволствие.

— Превъзходно — каза тя саркастично. — Къде отиваме?

— Първо в публичния дом.

Тя ме погледна, за да се убеди дали се шегувам, или говоря сериозно. После реши, че не се шегувам, и каза с раздразнение:

— Не те разбирам.

— Това е и добре. Тогава никога няма да имаме проблеми.

Луи Аграунски беше наминавал към едно заведение, което външно имаше респектиращ вид, ако не знаете какво представлява в действителност. Двуетажната къща със своеобразна архитектура, различна от съседните, беше поддържана много добре. Тревата и

храстите бяха старателно подстригани, огражденията прясно боядисани, а в гаража стояха две коли, последен модел форд.

Жената, отворила на позвъняването, беше висока пълна блондинка с приятна външност. Тя ни посрещна със заучена усмивка и с питащ поглед на красивите сини очи. Започна да говори нещо, но като видя Кеми, ме погледна така, сякаш бяхме сбъркали къщата.

— Да.

— Лайза Макол?

Веждите ѝ въпросително литнаха нагоре.

— Да, аз съм мис Макол.

— Бих искал да поговоря с вас за един мой приятел. Ще ни позволите ли да влезем?

Блондинката кимна и отвори вратата по-широко. Тя почувства нещо и любопитството ѝ взе връх над страха. Затвори вратата зад нас и ни въведе в добре обзаведената гостна, която с целия си вид говореше, че тук живее жена. Единственото изключение беше доста големият бар, открояващ се сред останалите мебели.

Без никакви формалности тя мина зад плота на бара, като ни предложи да направим поръчки. Казах какво бихме искали да пием и тя бързо го приготви, като сложи чашите пред Кеми и мен.

— Аз ви познавам — каза тя спокойно.

— Наистина ли?

— От *Ла Плата*, бар в Рио де Жанейро. Преди четири години. Там имаше опит за преврат и вие убихте двама човека, които искаха да се разправят с вашия спътник, генерал Ортега Диас.

— Не си далеч от истината, рожбо. — В това време почувствах, че Кеми някак се напрегна цялата, вместо да се отпусне от алкохола. В огледалото на бара видях очите ѝ, които ме гледаха като звяр в зоологическата градина.

— Не знам името ви.

— Тайгър Мен.

— Да. Чувала съм някой да споменава това име. В Рио много се говореше за вас.

— Да, бяха тревожни времена. Но аз не знам защо не ви помня и това не ми харесва. Обикновено не забравям лица.

Тя тъжно разтвори ръце, усмихна се и каза:

— Тогава бях по-млада и по-красива. Времето и работата ми свършиха своето. Тежах двайсет фунта по-малко и имах черни коси. При това трябваше да си направя хирургична операция на носа, след като ме преби един пиян моряк. Всичко това силно промени външността ми. — Тя престана да се усмихва и ме погледна сериозно. — Но вие сте дошъл, за да питате за приятеля си.

— Луи Аграунски. Хардекър ми каза, че мога да ви питам за него. Той ми разказа някои неща, в това число и за подслушванията. Сега бих искал да чуя вашето мнение за Аграунски.

Тя като че ли не ме разбра напълно отначало, после лицето ѝ се намръщи.

— За какво има да говорим толкова?

— Вашето отношение. Интересува ме вашата оценка за действията му. Имала сте достатъчно много работа с мъже, за да ги разбирате добре.

Лайза Макол наведе за миг глава, сякаш събираше мислите си, после я вдигна и ме погледна в очите.

— Знаете ли, отношението му беше във висша степен потребителско. — Тя премести погледа си върху Кеми и ѝ се усмихна: — Шокирам ли ви?

— Не. Съвсем не.

Улових скованост в гласа ѝ. Кеми изцяло отдаваше дължимото на жената, която се занимаваше с това, с което тя се сблъскваше за първи път.

Лайза продължи:

— Ние говорехме много малко. Мистър Аграунски не беше приказлив, по всичко се виждаше, че изобщо не познава жените и е неопитен с тях. Когато се обаждаше тук, веднага съобщавах на капитан Хардекър, който беше инсталирал микрофон в стаята. Когато мистър Аграунски идваше, той просто даваше... парите, после отивахме в спалнята. Не искаше нищо необичайно, в сексуално отношение беше абсолютно некомпетентен, мисля, че просто нямаше опит. Той винаги благодареше, когато всичко свършваше, и изглеждаше леко потресен от станалото с него, учудвайки се на самия себе си.

— Той е бил тук шест пъти.

— Да, така е — охотно потвърди Лайза. — Два пъти, когато не съм била тук, го е обслужвала Марго. Всеки път капитан Хардекър

беше информиран, всичко ставаше както обикновено. Знам защо капитан Хардекър беше толкова заинтересуван... случвало се е и преди, мисля, че така ще бъде и занапред. Няколко пъти заведението ни... беше полезно за него.

— Да, разбирам. Не ви обвинявам, просто искам да разкажете повече за него.

— За... обслужването?

— Не. Само за Аграунски.

Лайза плъзна поглед по стената, после отново ме погледна, сякаш разбра какво чакам от нея.

— Въпреки всичко, което казах за него преди, той идваше тук доста възбуден физически и му беше необходимо да се избави от това. Мисля, че идваше при нас след срещите с другата жена, която го докарваше до такова състояние, а той не можеше да си позволи физическа близост с нея. И идваше тук като на последното място, където можеше да получи... физическо удовлетворение и да се освободи от гнета на желанието.

— Той споменава ли е някога за това?

— Не, но това състояние ни е добре познато. То съвсем не е мак толкова необичайно. — Тя помълча малко, облиза устните си и продължи: — Не казах за това на капитан Хардекър, някак ми излезе от ума. Веднъж друг клиент видя Аграунски да излиза и отбеляза нещо по негов адрес. Каза, че Аграунски напълно изключвал, когато в лабораторията се появявала една млада особа, и през цялото време я гледал. При това се изчервявал, когато виждал краката ѝ и не можел да отмести погледа си. Тогава възприех това като шега на един мъж над друг.

— Този клиент...

— Няма значение, мистър Мен. Казах ви всичко, за което ме попитахте.

— А жената?

— Той никога не споменаваше името ѝ. Можете да се поинтересувате от други.

— Непременно. Благодаря ви за разказа.

— Радвам се, мистър Мен. Повярвайте, доста неща съм виждала, за да оценя правилно всичко. Мисля, че не съм сгрешила в преценката си и всичко е точно така, както ви казах.

— Аз също мисля така — отговорих аз. — Ако си спомните още нещо, обадете се на капитан Хардекър или на мен в мотел Пясъчни дюни.

Лайза мина напред, за да ни отвори вратата, и приветливо се усмихна за довиждане. Когато излизах, тя ми каза: „Наминавайте.“ Но преди да мога да ѝ отговоря, Кеми ме сръга под ребрата и се намръщи от дъжда, чиито капки я удряха в лицето. Тя искаше да каже нещо, но кихна и до колата не произнесе нито дума.

Сядайки в колата, тя изруга.

— Ако настина, Тайгър, смятай, че си загинал, муха.

— Не муха, а риеша оса, помниш ли?

— Помня само това, че дойдох тук без никакви дрехи за смяна, а цялата съм вир-вода. Какво мислиш да правиш с мен?

— Да те откарам в мотела и да те подсуша.

— Това като че ли е единственото увлекателно предложение от теб през цялото време.

Възрастната дама, регистрираща наемателите в мотела *Пясъчни дюни*, ме позна и кимна приветливо, когато влязох с Кеми в офиса. Тя попита дали не желая да наема за Кеми преходна стая.

— Защо не — отговорих аз. — Вече не съм във възрастта, когато мога тичам за тези неща под дъжда.

Забелязах, че откровената ми забележка я шокира малко, и сложих парите на бюрото. Дамата искаше да каже нещо, но само стисна устни, като изрази сдържано негодувание, и мълчаливо ми подаде ключовете, след като направи регистрацията. Взех ключовете, качихме се в колата и се насочихме към нашата вила.

— Мъж и жена? — попита Кеми, като ме погледна лукаво.

— Би било скучно — отговорих ѝ аз. — Много по-интересно е, ако избия вратата и нахълтам при теб.

— Е, това вече е прекалено!

— Мога сръчно да отключвам и ключалки.

— Не се тревожи. Ще оставя вратата отворена. Знам как да се справям с такъв тип мъже като теб. — Тя кихна още веднъж, тръсна ядосано глава и излезе от колата.

Мина съвсем малко време и чух шум от течаща вода в банята, пуснатата с цяла сила, нейното възклицание, когато водата се оказа прекалено гореща, после я регулира.

Докато Кеми взимаше душ, аз реших да се обадя на Ърни Бентли. Вдигнах слушалката, набрах номера, назовах кода и казах:

— Тайгър. Направи ли каквото те помолих?

— Точно сега получих информацията, при това без никакви възражения. Луи Аграунски е продал две изобретения на едно предприятие, по хиляда долара бройката. Сделката е била извършена по телефона, потвърдена и платена телеграфично. Материалите са изпратени от Уилмингтън, Северна Каролина, със съпроводително писмо, подписано от Луи Аграунски, с което предавал на компанията всички права върху изобретенията. Те са предназначени за телекамери и струват стотици пъти по-скъпо, но той е искал да получи парите незабавно и в брой, без никакво протакане и официални формалности. Компанията така се радвала да получи изобретенията на толкова ниска цена, че дори рискувала.

— В пощата поискали ли са потвърждение на личността му?

— Да, и той представил документ. Платили му в брой с дребни. Служителят, който му връчил сумата, много добре запомнил Аграунски и даде точното му описание, така че няма място за съмнение. Предадох информацията в нюаркския контролен център. Те се опитаха бързо да го открият там, но напразно. Не е бил регистриран в нито един от местните хотели или мотели, на чиновника от пощата му се сторило, че той бил без кола.

— С две хиляди долара той може да измине значителен път.

— А може и веднага да ги похарчи — забеляза Ърни.

— Аз също мисля така и предполагам за какво са му потрябвали.

Уилмингтън е морско пристанище и вероятно място за проникване на наркотиците в страната, вследствие на което поведението на Аграунски става ясно. Ако той е използвал целия хероин в Миртъл Бийч, след като е продал колата си, то е могъл да продължи по-нататък на север с рейс, търсейки нов доставчик. Уилмингтън е бил точно такова място на пътя му към Ню Йорк. Ако източникът му е бил предварително организиран, той е знаел къде да отиде, но не възнамерявал да бъде отново излъган. Макар и да е бил неопитен в бизнеса, като наркоман е можел да бъде достатъчно хитър. Разбрал е, че по-добре да се заеме с работата направо и да се държи по-далеч от всякакви тъмни личности. Ето тук и Съветите са сгрешили. Те не са имали работа с такива хора като Аграунски.

Познавали са го като учен, рационален и логичен. Аграунски наркоманът е бил непредсказуем. Той повече не се свързвал с посредниците и намерил свой начин и източник да си доставя хероин.

Ърни прекъсна размишленията ми с думите:

— Пратката за теб ще бъде утре сутринта на пощата в отдела за доставки. Нашите все още проверяват продажбата на инхалатора *Безекс* и съобщиха, че един брой е бил купен вчера в Атланта, на летището. Ако Хопс е тръгнал на юг, то това е точно по пътя. Няколко случая на продажби са фиксирани в Маями. Но там продавачите са познавали клиентите.

— За колко време стига съдържанието на флакона? — попитах аз.

— За около два дни постоянно използване. Направен е по европейски образец, излизащ от употреба. Ефективен, но с непродължително действие. Добра стока. Вземи, опитай сам и виж реакцията.

— Задължително ще опитам, Ърни. — Помълчах, помислих малко и попитах: — Рондин свързвала ли се е?

— Още не. Но указанието ти ще ѝ бъде предадено веднага щом се обади. Върджил Адамс събщи, че тя и Талбот са заминали за Вашингтон, но още не са ги открили там. Може вече и да са тръгнали обратно.

— Добре.

— Слушай, има указание от главния офис. Грейди иска да действаш по-бързо. При това не излизаш достатъчно често на връзка и той започва да се сърди. Изтекла е информация за някакви спешни работи, водещи се над системата за контрол на пускането на ракетите, и вестниците искат официално заявление за това, което става. Един прелюбознателен кореспондент е разкопал историята на Вито Салви и приготвил материал за публикуване. Добре, ме момчетата от Службата за безопасност са го засекли навреме и от тази сутрин той е под домашен арест. Става неспокойно като в море, когато се надига буря, Тайгър. Никой не възнамерява да търпи дълго такова положение.

— Открили ли са нещо?

— Доколкото ни е известно, нищо. Напълно са изключили оборудването на първа станция и са премонтирали цялата система. Докато не бъде намерено устройството за двоен контрол, ще са

принудени да извършат същите работи навсякъде, а това ще отнеме повече от година и ще замрази всички останали работи. Бригади специалисти са изпратени в станциите Нордик и Веспър в Калифорния, но това е само капка в морето. Засега са проверили съоръженията по един проект, а Аграунски е участвал в девет. По дяволите, положението е такова, че дори мен ме втриса.

— Би трябвало.

Гласът на Ърни се промени и той попита почти спокойно:

— Как вървят работите ти, Тайгър?

— Зле — казах аз и затворих слушалката.

Зад съседната врата водата продължаваше да шуми и чувах как Кеми си пее нещо. Вдигнах отново слушалката и казах на оператора номера на Хелън Люис в Сарасота, който запомних, когато гледах отчета при Хардекър. След няколко минути на телефона дойде управителят на дома и с висок напевен глас ми се представи.

Аз попитах:

— Можете ли да ме свържете с Хелън Люис? Бих искал да поговоря с нея.

— Мис Хелън Люис? Не съм сигурен, че тя има телефон.

— Не бихте ли могли да я повикате на този?

Той захихика, после каза:

— Страхувам се, че не. Мис Люис е в отпуската и не я очакваме в близко време вкъщи. Може би ще поискате да оставите бележка за нея?

— А знаете ли къде мога да я намеря?

— Можете да опитате да я откриете в Рим. — Той отново захихика. — Каза, че възнамерява да замине за там. Тя много пътешества. Знаете ли, ако не беше платила за една година напред, бих дал квартирата ѝ на друг.

— Не трябва да го правите — казах аз.

— Не, разбира се, че не. Шегувам се. Жалко, че не мога да ви помогна.

— Кажете... апартаментът ѝ се дава мебелиран, нали?

— Разбира се, всичките ни апартаменти са мебелирани. Защо ви интересува това?

— Просто така. Благодаря ви за информацията.

— Разбира се, разбира се — и като се засмя, той приключи разговора.

И тази нишка се скъса. Остава тясната пътека и нищо друго. Всичко изчезва, превръщайки се в облаче прах. Целият свят, се намираше на границата на унищожението и не знаеше колко близо е до него. А всяка нишка, водеща към човека, от чийто каприз зависеше унищожението или по-нататъшното съществуване на света, се късаше.

Цялата трудност беше в това, че всичко беше изцяло дело на случая и преди да можем да установим нещо със сигурност, обстоятелствата отново ставаха случайни. От състоянието на Аграунски са се възползвали доста бързо. Стигнаха са до извода, че при него са налице определени отклонения от логичните принципи. Но работата е в това, че той не можеше да бъде управляван, изхождайки от общочовешките представи. Искаха да го ограничат с минимални дози наркотици, а той веднага се бе измъкнал от контрол, за да получи в необходимия му обем това, което му е трябвало. Най-сложният проблем за него си оставаше самият той.

Накрая шумът от водата спря и чух как се отвори и затвори вратата на банята, когато Кеми излезе. Измъкнах чекмеджето на скрина и извадих дълга синя оксфордска риза, разкопчах яката ѝ, после отидох до вратата на междинната стая и почуках. Кеми каза да бутна вратата, тъй като дори не е и мислела да я заключва. Електрическата камина, вградена в стената, беше включена на пълна мощност. Срещу камината имаше стол, на който бяха проснати за съхнене части от женския тоалет. Облачета пара все още проникваха през леко откренатата врата на банята. Влязох в стаята и спрях с ризата в протегнатите си ръце.

— Това е всичко, което можах да намеря.

— Великолепно, благодаря.

— Тя трябва да е достатъчно дълга, за да прикрие прелестите ти. Вържи краищата ѝ между краката си и се радвай, че съм толкова предвидлив.

Кеми измъкна ризата от ръцете ми със смях и затвори вратата на банята толкова стремително, че едва успях да си дръпна ръката. След миг вратата отново се отвори и тя излезе. Кеми не беше завързала краищата между краката, както я бях посъветвал, но ризата се оказа наистина достатъчно дълга. Кеми стоеше пред мен и се усмихваше.

— Дявол да те вземе, това е неприлично.

— Видях те на картината в офиса, помниш ли?

— Не е едно и също — отговори тя.

И беше права. Тъканта беше прилепнала към още влажното ѝ след душа тяло, зърната на високите ѝ, пълни гърди стърчаха предизвикателно, подчертани от ефирната тъкан, и тя нищо не можеше да направи. В талията ризата беше широка за нея, но краищата ѝ бяха опънати на пълните бедра. Тъканта плътно обгръщаше овала на корема ѝ, и гънките, плъзвайки се надолу, прозрачно намекваха за цялата прелест на линиите, намиращи се по-долу. Краят на ризата стигаше до средата на бедрата ѝ и Кеми изглеждаше така по-съблазнителна, отколкото ако беше съвсем гола. Осветена зад гърба със светлината, идваща от банята, цялата ѝ женска прелест, която бях видял на картината, беше по-жива и прекрасна.

— Ще отида да поръчам пиле.

— Не се тревожи. Помогни ми по-добре да изсуша дрехите си.

Черният сутиен и бикините висяха на гърба на стола. Те бяха почти сухи, но от копринената пола и жакета все още капеше вода на пода, а парата се издигаше като дим от мокрите дрехи. Стаята започна да прилича на турска баня.

— Дрехите могат да се повредят — забелязах аз.

— Тогава стойността им ще бъде заплатена от Мартин Грейди. Утре ще си купя нов костюм и ти ще го платиш.

Кеми започна да оправя полата си на облегалката на стола и изведнъж се изправи и се обърна към мен с усмивка — толкова близка, прекалено близка. Ръцете ми сами се протегнаха към нея и нежно я прегърнах през кръста. Почувствах как тялото ѝ се напругна, отговаряйки на докосването ми. Усмивката угасна на лицето ѝ, устните ѝ се разтвориха, готови да кажат нещо, но тя дишаше развълнувано и не можа да произнесе нито дума.

Кеми Хънт дълги години беше живяла само с разума си. Всъщност тя беше наблюдател, а не деятел — рефлексите ѝ бяха насочени към реакциите на другите хора и в определен етап от живота си тя беше забравила за самата себе си. Тя напълно се отдаваше на мъжа, като подчиняваше действията и желанията си на волята му, забравяйки се в стремежа си да му донесе колкото може повече удоволствия. Само като знаеше, че носи удоволствие, го изпитваше и сама. Тя се притисна до мен с този порив на инстинктивно влечение,

което се е изработвало в жените към мъжете от хиляди поколения, съзнавайки това и разбирайки цялата сила на желанието си. Не можеше и не искаше да се контролира за нищо. Очите ѝ, покрити със сладка отмала, молеха за това, на което можеше да попречи тренираното ѝ съзнание — животинско желание, удовлетворение на страстта, на която тя беше изцяло подчинена в този миг.

Тялото ѝ, притиснало се към мен, започна спонтанно да прави кръгови движения. Почувствах как бедрата и корема ѝ се сляха с моето тяло, тя поривисто ме прегърна и пълните ѝ гърди и корем се долепиха до мен. Всяко движение на тялото ѝ говореше за растящо желание. С горящи устни тя улови моите и силата на чувствата ни прерасна в един необуздан порив. Целувката като че ли я разкрепости окончателно. С рязко движение на ръката тя дръпна ризата, така че копчетата се посипаха по пода като дъждовни капки, давайки воля на гърдите си, които, измъкнали се на свобода, заживяха като че ли собствен живот. Без да е в състояние да се сдържа повече, тя с тих стон ме придърпа върху себе си, отпусайки се на пода.

Отразената топлина на рефлектора се губеше в жарта, която се излъчваше от нас. Ръцете ѝ ме галеха, възбуждаха и даваха сила за най-страстни пориви. Желанието ѝ да удовлетвори страстта беше неправдоподобно, любовната ѝ фантазия превъзхождаше всичко, което бях изпитвал преди. Много пъти поред ние насищаме себе си, докато физическото изтощение не сложи край на това. Лежахме напълно опустошени сред разхвърляните дрехи, изпитали истинската наслада.

Щяхме и да останем в такова състояние, ако не бях чул, че в моята стая телефонът звъни. Измъкнах се, въпреки лекия протест, от обятията ѝ, вдигнах слушалката и помолих оператора да прехвърли разговора в нейната стая.

Дейв Елрой назова кода си, изслуша моя и каза:

— Тайгър, какво, по дяволите, става наоколо? Неприятности ли си имаш?

— Всичко е наред — казах му аз. Според уговорката ни това означаваше, че той може да говори открито с мен. — Какво става горе?

— Този град гъмжи от хора на Службата за безопасност, Централното разузнавателно управление, Федералното бюро за разследване. Засякох тези, които познавам, и се постарях да остана извън полезрението им. Чарлз Корбинет също е заедно с тях, търсят те

навсякъде и вече преобърнаха стаята ти в първия мотел. Дадено им е указание да те намерят каквото и да става.

— С какво се занимава Корбинет?

— Той особено старателно проверява всичките ти минали дела и чака някъде наоколо. Доколкото мога да съдя сега е сам.

— Добре, тогава ще се опитам да се срещна с него.

— Почакай малко. Трябваш ми, старче.

— Защо?

— Намерих момчето, което ти поиска да открия. Трябва да отидеш при него веднага... и, моля те, тръгни незабавно. Аз съм на *Пино Лейн 124*... Побързай. — Това беше всичко, което Дейв каза. Затвори веднага телефона.

— Трябва да тръгваш ли? — попита ме Кеми през сън. Гола, осветена от червеникавата светлина от нагревателя на стената, тя се бе проснала на леглото и изглеждаше като прекрасна кукла. На лицето ѝ беше застинала усмивката на жена, получила всичко, което иска женската ѝ същност. Тя умиротворено и спокойно се отдаваше на спомени и усещания, които още живееха в нея.

— Трябва да тръгна.

— Не ме оставяй тук, Тайгър.

— Бизнес, рожбо.

— Какво ме интересува, просто искам да съм до теб малко повече.

— Добре, тогава се обличай — казах аз, закопчавайки ризата си. Кеми изкриви нос, сви се на кълбо и изведнъж застана на колене като задействана от пружина, после се изправи в цял ръст и величествена като статуя слезе от леглото и стъпи на пода.

— Обърни се — заповяда тя изведнъж.

— Станала си скромна — казах аз, смеейки се. — Великолепно!

Проверих пистолета си, пъгнах един патрон в цевта, дръпнах предпазителя и го пъгнах в кобура. Докато връзвах вратовръзката си и обличах шлифера, Кеми също беше почти готова.

Аз я гледах и мислех, че някои жени могат за няколко минути напълно да се преобразят, сякаш съвсем не е имало буйство на чувствата и сладостна отмала от върховни усещания, а други не могат да излязат от това състояние с часове. Само очите ѝ още не се бяха върнали докрай към реалния живот.

Очевидно тя се досети за мислите ми, защото ме погледна с пълни с нея очи и каза:

— Приеми признанието ми, Тайгър. Като жена намерих всичко, което търсех, и не искам да се разделям с това колкото се може повече. — Тя оправи с ръце гънките на блузата и полата си. — Скромно, но с вкус. Нищо, че съм малко измачкана?

— Нищо, ако не е игра.

— О?! — Тя ме погледна многозначително.

— Не хващаше ли точно в този момент паякът своята жертва? — казах аз. — Самецът удовлетворява самката, а после загива от смъртоносното ѝ ухапване.

— Но нали това е само сред паяците. Ти си оса, оса, при това риеща. В резултат на необичайния брачен съюз между осата и паяка може да се получи хибрид. Е, добре, има поне женски паяк, който знае какво е добре за него, независимо от основните биологични различия. Ти ми харесваш.

— Ти отново започваш да плетеш паяжината си.

Като се разсмя с приятния си нисък смях, тя каза:

— Е, позволи ми поне да опитам.

Бурята се беше разразила с нова сила. Гръмотевиците се разнасяха над океана, проблясъците на мълниите осветяваха огромните вълни и се разсейваха като брилянти в пръските на водата. Дъждът, подгонен от вятъра, падаше ту като прав поток, ту, подхващан от вятъра, биеше с коси струи.

Пино Лейн беше в самия край на един изоставен район на града. Започналото в това направление строителство изведнъж беше спряно поради променливия характер на прогреса и градът беше започнал да се разраства в друга посока. Номер 124 беше последният в редицата къщи, недовършени от строителите. Прост каменен куб, с разбити от лошото време стени и обелена боя. Пътеката, направена от малки дъски, водеше към вратата през мръсна, запусната трева.

В къщата нямаше светлини, но видях колата на Дейв на площадката в края на улицата спряна така, че да е готова в случай на необходимост да замине бързо. Бавно минах покрай къщата, огледах се внимателно наоколо и се опитах да забележа дали няма други пресни следи от кола по пътя. Като не забелязах нищо подозрително, обърнах зад колата на Дейв и бавно подкарах към къщата.

Обстановката не ми харесваше. Мястото беше прекалено открито и в тъмнината можеше да се скрие някой стрелец. Гръмотевиците щяха да заглушат шума от изстрела на пистолета, а през храстите лесно можеше да се избяга на съседната улица, където спокойно можеше да чака кола.

Седях в колата с приготвен пистолет и се опитвах по време на святканията на мълниите, осветяващи за миг всичко като ден, да разгледам пространството между пътя и къщата. Всички сенки бяха неподвижни, нищо не издаваше притаилия се убиец. Докоснах Кеми и тихо ѝ казах:

— Ще отскоча бързо до къщата. Когато стигна до вратата и махна с ръка, тичай към мен.

Тя кимна рязко, вълнувайки се и облизвайки устни. Кеми беше истински изплашена и не можеше да продума нито дума, но аз знаех, не тя ще направи всичко както казах. Отворих вратата, плъзнах се от седалката и изтичах по дъските към къщата, готов всеки момент да се хвърля в калта, ако се появи опасност. Изтичах до недостроената веранда, притиснах се до стената и ѝ махнах с ръка. Кеми излезе от колата и се затича, привела глава от дъжда и неловко премествайки крака поради тясната пола и високите токове. Тя стигна до къщата, без да спира, и се притисна до мен. Прегърнах я и като я заградих със себе си, почаках малко. Всичко беше тихо.

После вратата се отвори и аз вдигнах пистолета, готов да открия огън. На вратата стоеше Дейв.

— През цялото време ви наблюдавах и подсигурявах. Влизайте. Не палим лампата.

Отначало пуснах Кеми, после влязох и аз и затворих вратата.

— Всичко е чисто, Тайгър — каза Дейв спокойно. Той включи малко фенерче и насочи лъча му към противоположната стена. — Какво ще кажеш за това?

Лъчът светлина първо се опря в меко протрито кресло, стоящо в ъгъла на стаята, после тръгна надолу, докато не освети нещо безформено на пода. Беше мъртъв човек.

Има нещо особено в мъртвото човешко тяло. Някакво освобождение от вътрешното напрежение, безвъзвратност, умиротвореност и безразличие към всичко. Дори болката и ужасът от

смъртта изчезват от лицето. Но не може да се свикне с това, че човек не е жив повече.

— Бизо Маколи — каза Дейв. — Следи от инжекции на двете ръце и краката. Имал е четири ампули с хероин и нов комплект от две инжекции. Къщата му е дадена под наем преди три години, получавал е армейска пенсия като инвалид. Проверката на сметките показва постъпления само от пенсията, с изключение на близо хиляда долара, които идват от неизвестен източник. Талоните от чековата книжка свидетелстват за големи разходи.

— Какво още?

— Проверих връзките си, по една от тях попаднах на него и веднага пристигнах тук. Никой не отговори на почукването и влязох през прозореца. Той беше мъртъв вече от половин час.

— Причината?

— Стоманен куршум малък калибър с повишена скорост е пробил сърцето и е излязъл от другата страна. Професионален изстрел, и то от близко разстояние. Куршумът е пробил гръдния кош, оставяйки малък отвор на изхода, минал е през креслото и е заседнал в стената. Предполагам, че е изстрел от магнум.

— Найджър Хопс.

— Срещал ли се е с теб?

— Още не — казах аз, — но той е тук.

Кеми задиша шумно зад гърба ми и като закри устата си с ръка, се обърна настрани.

— Това е... ужасно.

Дейв отмести светлината към краката ни.

— Прерових цялото жилище, но не открих нищо. Вратата беше отворена и светлината падаше само покрай креслото, после аз я угасих. Изглежда, убиецът просто е дошъл, отворил е вратата и е стрелял в Маколи, седящ в креслото. Никакви следи от мокри обувки вътре в къщата... нищо. А отвън дъждът е размил всички следи. Бизо има прясна следа от инжекция на крака и една от иглите беше още влажна. Вероятно си е направил инжекция и е седял, очаквайки действието на наркотика, когато са го убили. Прекрасно отпътуване от живота.

— Къде са документите му?

Дейв бръкна в джоба си и извади наполовина използвана чекова книжка, пачка квитанции, завързани с ластик, няколко закрепени хартийки и ми ги предаде. Не започнах да ги преглеждам, щях да намеря по-късно време за това.

— Ще съобщим ли в полицията, или да оставим всичко както си е? — попита Дейв.

— Никой вече не може да му помогне. Хайде да го оставим тук. Ако съобщим за тази работа, ще трябва прекалено дълго да обясняваме. След като Хопс е тук, той е пристигнал, за да ни очисти, или пък му трябва Аграунски.

— Дявол да го вземе, Тайгър, с такова количество федерални агенти наоколо мисля, че лесно може да се открие ново лице. Не е чак толкова голям град. Хопс трябва все някъде да се появи.

— Нали е професионалист, Дейв — напомних му аз. — Той няма да отседне в хотел или мотел. Или през цялото време е в движение, или пък разполага място, където може да се скрие до необходимия момент.

— Мисля, че трябва все пак да се опитаме да го потърсим.

— Хайде да не го плашим. Ако види, че го преследват, просто ще стане по-внимателен. Бих му дал възможност свободно да се появи.

— Но тогава може да умре още някой.

— Както се казва, всички ние все някога трябва да умрем. Залогът е много по-голям от един човешки живот.

— Този депозит от хиляда долара... — започна Дейв.

— Очевидно това е заплата на Маколи за участието му в извеждането на Аграунски на север за контакт. Проверихме датите, съвпадат. Този юнак не е можел и да предположи, че в последна сметка ще трябва да плати много повече от това, което се е надявал да спечели. Съветите не обичат да оставят живи тези, които могат да попречат на играта.

— Е, щом не се доверяват на никого, не е трябвала да пускат и Хопс сам.

— Той съвсем не е сам. Съветите са предвидили всички варианти. Мога да се закълна, че момчетата от ЦРУ и Службата за сигурност разполагат тук с хора, които могат да определят всички известни съветски агенти, така че бъди сигурен... от страна на Съветите всички лица ще бъдат нови, ще видиш.

— Излиза, че никого не познаваме.

— Точно така.

В полумрака на стаята, осветявана от случайните проблясъци на мълните, Дейв ме погледна в очите и се ухили:

— И какво остава за теб, Тайгър?

— Няколко умници, чиято памет трябва да се освежи — казах аз.

— Тогава ще почакам.

— Ние всички ще чакаме.

Кеми ме дръпна за ръкава.

— Тайгър, моля те... можем ли да се тръгваме? На мен ми... е
зле.

— Разбира се, рожбо.

Почуках по рамото на Дейв с пръст.

— Съмнявам се, че там има някой, но все пак ни прикрий. Не си струва да поемаме излишни рискове. Ще изтичаме веднага след блясъка на мълнията. Ти иди в мотела и остани там, докато не ти се обади. Свържи се с контролния център в Нюарк и им дай пълен отчет. Кажи на Върджил да не изпраща никого тук, но да държи за всеки случай момчетата в готовност.

— Ще бъде направено.

Ние с Кеми отидохме до вратата и като изчакахме святкането на мълния, затичахме към колата. Дейв ни прикриваше. Отворих вратата на Кеми и я настаних вътре. Дейв щеше да тръгне след нас, като се убеди, че не са останали никакви следи от колата ни, по които да ни идентифицират. Кеми потъна в седалката, трепереше с цяло тяло и беше закрила лицето си с ръце. Запалих колата и подкарах към кръстовището, след това завих на север по шосето, което беше изцяло залято с вода.

Над главите ни светът сякаш се сгромолясваше под яростта на природните стихии.

Стигнахме до мотела. Там й стана малко по-добре, но все още трепереше. Отново беше станала вир-вода и не можеше да говори. Но постепенно започна да се успокоява след вида на насилствената смърт, с която се срещаше за първи път в живота си.

Кеми не искаше да я оставям сама, но знаеше, че по-добре да не ме моли за това. Тя ме хвана за ръката и я стисна:

— Ще отсъстваш ли дълго?

— Не.

— Ще бъдеш ли с мен през нощта?

— Да.

— Ще изплета още една паяжина. Ти разкъса първата.

Целунах я нежно, после я избутах от колата. Когато влезе в стаята, обърнах колата и поех към шосето.

Винсънт Смол се приближи до вратата, видя ме и отвори, без да каже нищо. Влизайки, обърнах внимание на измъченото му от безпокойство лице. В ръцете си държеше внушителна чаша със силен ликьор, чиято миризма чувствах отдалеч. Погледът му беше разсеян и замъглен и на Смол му потрябва известно време, за да го фокусира върху мен. Сякаш изглеждаше с десет години по-стар, философ, потънал в своите проблеми. Той най-после се съсредоточи, намръщи вежди и се опита да каже: „Полицията...“

— Седи в колата срещу къщата. Аз оставих своята зад ъгъла и минах през задната врата.

— Какво се е... случило? — Ръцете му затрепериха и парченцата лед зазвъняха в чашата.

— Намерихме човека, който е имал връзка с Аграунски. Той е бил част от разработения план. Може би искате да го видите?

— Не... моля ви, не трябва. Няма никакъв смисъл. — Той с мъка преглътна и се вгледа в мен, очаквайки какво ще кажа по-нататък.

— Неговата връзка с Аграунски е била кратка, но важна. Като вашата. И е мъртъв. Мисля, че е полезно да знаете това, защото вие можете да сте следващият.

Смол рязко отстъпи назад, натъкна се на стола и седна тежко, без да се грижи за това, ме може да разлее питието.

— Но защо аз... защо?

— Луи Аграунски е бил доста разговорлив с него. Наркоманите винаги говорят много, когато се намират под действието на наркотиците. Ако той е говорел на вас и Клод за своето потайно място, то е могъл да каже и много други неща. Наркоманите не са в състояние да пазят тайни, особено когато имат нужда от доза.

— Мистър Мен...

Аз го прекъснах.

— Обадете се на Бостър и му предайте думите ми. После седнете и помислете. Спомнете си отново всяка дума, която сте чули някога от Аграунски, и я анализирайте. Може би вие и вашият приятел държите всичко в ръцете си. Много грешите, ако смятате, че не сте заложили вратовете си в тази игра. Ако се съмнявате, предлагам ви да отидем в другия край на града и ще се убедите сам. Мъртвият е достатъчно убедителен аргумент.

— Никога не съм мислил...

— Това е бедата на всички... те никога не мислят — казах аз.

ГЛАВА 10

Почуках на вратата и Чарли Корбинет каза:

— Влизай, Тайгър.

Седеше в кресло пред телевизора и гледаше някакъв стар филм, яката на ризата му беше разкопчана, ръкавите навити.

— Доста бавно дойде. Не обичам да чакам. Трябва да помниш това.

— Всичко това беше в миналото, полковник. Сега чакаш, защото трябва да чакаш.

— Престани да се държиш грубо — каза той с чувство, — сега си в много сложно положение. Не ти се доверяват.

— Идиоти.

За миг усмивка озари суровото му лице.

— Жалко, че не те възпитах по-добре на времето.

— Всъщност, какво има?

— Хал Рандолф иска да излезеш от играта. Другите ведомства го притискат.

— Нека го притискат. Какво им влиза в работата?

— Те демонтират системата.

— Знам. Но нищо няма да постигнат.

— Разбира се. Но трябва да се опитат все пак нещо да направят.

— Естествено и отново ще ни оставят беззащитни.

— Имаш ли друго предложение? — попита той. — Тогава давай, ние точно това и чакаме от теб.

— Не сега, но скоро.

— Не може ли да побързаш?

— Тогава ми помогни с нещо.

Чарли Корбинет се облегна назад в креслото, скръсти с толкова познат жест ръце на гърдите си и ме погледна в упор.

— Хал Рандолф е притиснал секретарката на Дъг Хамилтън. Тя започнала да си спомня някои неща. Откриха се факти, които може би имат отношение към случая... а може и да нямат.

— И какво е то?

— Дори това, че той, работейки ефективно, невинаги е бил честен. Изглежда, че между другото се е занимавал и с шантаж. Не голям, но не и малък. Проверявайки миналото на кандидатите за работа, той се сблъскал със странни групи хора, може да се каже организации, включили в себе си и представители на висшите сфери, отнасящи се презрително към капиталистическата система и сътрудничащи на ултралевите. Хамилтън е използвал подобна, попаднала в ръцете му информация. Повечето хора от тези организации били от типа на студентите — дълги коси и бради, е, с две думи, познаваш това младо поколение. Отчасти го правят за забава, отчасти, за да покажат собствената си значимост и да се развихрят в оргията на самовъзвеличаването.

— Малки копелета. Да идат в армията и нека полежат под огъня, да забиват мутрите си в калта всеки път, когато тези, които те обожават, стрелят по тях. Всичко, на което са способни, е да се мъкнат с плакати по площадите и улиците и да си пускат дълги коси като момичета. Техните деди са победили индианците, създали са тази страна, издигайки я от първобитната кал, докато единствената кал, която те са виждали, е тази под ноктите им.

— Да, така е.

— Те няма да ме наследят, Чарли.

— Нито пък мен. Както ти каза, останали са и свестни момчета като нас с теб. Та така, Дъг е правел пари от това.

— Но по какъв начин това е свързано с работата ни?

— Не знам. Може и никак.

— А ако е свързано?

— Тогава помисли как. — Той ме погледна право в очите с изпитателен поглед, опитвайки се да разбере мислите ми, и раздражено се обърна настрани, като заключи, че не може да го направи. Неочаквано ярък блясък на светкавица озари стаята и ние неволно замряхме в очакване на гърма. След две секунди той се раздаде, стоварвайки се право над главите ни със сух, разкъсващ въздуха трясък.

— Ще чакам — каза ми той накрая.

— Добре, ще ти се обадя — отвърнах аз.

Той кимна и се обърна към екрана на телевизора с такъв вид, сякаш ме нямаше в стаята. Така правеше обикновено, когато искаше да се разбере, че разговорът е приключил.

Отворих вратата, убедих се, че няма нищо подозрително, и тръгнах към колата си. Дъждът едва започваше и се разрази в порой, когато вече седях вътре.

Когато наближих шосето, видях патрулна кола до канавката и полицаи, проверяващи всички коли наред. Забелязах ги навреме, завих в странична уличка и заобиколих поста. Някъде около миля от поста забелязах закусвалня, спрях колата и влязох да изпия едно кафе със сандвич.

Вътре седяха двама шофьори на камиони и обсъждаха причината за проверката. Били принудени да пререждат целия товар в тъмнината под дъжда. Изпих кафето си, издох сандвича, платих и излязох.

Щом се намерих на улицата, почувствах тревога. Нещо заплашително и необичайно се беше появило в града. Прекалено много коли имаше по пътищата за този късен час. Прекалено много хора там, където обикновено ги нямаше. Някои коли стояха паркирани и в тях седяха хора с такъв вид, сякаш чакаха нещо. Напрежението се подсилваше и от вида на тежкото черно небе и потискащата съзнанието мисъл за убития човек на няколко минути път от тук.

Скоро трябваше да стане нещо.

Почти усещах приближаването на този момент.

А може би той вече бе настъпил?

Влязох на територията на мотела и видях как семейство туристи шумно излизаше от претоварената кола. Две деца хленчеха, че са ги обезпокоили толкова късно, още две баща им буквално ги мъкнеше към вилата, а дребна жена стоеше до колата, държеше вратата и чакаше, докато на земята скочи бял пудел. Малко по-нататък, на местата за паркиране срещу вилите, чиито прозорци още светеха, се намираха бял ягуар и пикап.

Изгасих фаровете, тихо стигнах до вилата си и изключих мотора. Прозорците на стаята на Кеми бяха със спуснати щори, през малък процеп се промъкваше бледожълта светлина. Излязох от колата, приближих се до вратата и опитах да я отворя. Вратата леко поддаде. Кеми лежеше в леглото, нощната лампа до главата ѝ светеше с мека жълта светлина. Одејалото се вдигаше и спускаше в такт с

равномерното ѝ дълбоко дишане. Тя спеше. Мълчаливо я гледах известно време, тя се закашля в съня си, обърна се настрани, кихна, изтри носа си с длан и почти се събуди, но сякаш размисли да се събужда, обърна се отново по гръб и затихна.

Заклучих вратата и тръгнах към тази, която водеше към моята стая. И тук, до самата врата, в мен се появи усещането за опасност. Сам не забелязах как пистолетът се оказа в ръката ми. Късно беше да отстъпвам: този, който беше в стаята, вече знаеше, че съм зад вратата. Ако не вляза, това щеше да го разтревожи и той можеше да се измъкне през прозореца. Разбира се, ако това влизаше в плановете му.

Внимателно отключих вратата, бутнах я внезапно и веднага отскочих настрани, очаквайки изстрел, който би ми посочил местонахождението на противника.

Капитан Хардекър се разсмя в тъмнината и каза:

— Не бъдете толкова чувствителен, мистър Мен. Това съм само аз.

— Запалете лампата.

Щракна ключ и стаята се освети с някаква нереална червеникава светлина. Хардекър седеше на стола, опирайки се в стената, а краката му почиваха върху леглото.

— Така може да получите и куршум в челото — казах му аз.

— При такава работа като нашата този шанс винаги съществува.

— Как ме намерихте?

— Без проблем. Не забравяйте, че съм местен. Няколко телефонни обаждания, някои действия, не съвсем съответстващи на статута ми, и всичко е наред. Не се тревожете, заповядах на администрацията на хотела да не дава на никого повече сведения за вас.

— Защо го направихте?

— Казах ви, че ми харесвате. Вие ме интригувате. Бих искал да знам какво става в задния двор на стопанството ми. Градът е пълен с агенти на ФБР, а аз сякаш съм настрани и не знам нищо. Имам чувството, че нямат нужда от услугите ни. Просто ми е любопитно.

— За какво?

— Е, например, убит е човек с 22-калибров магнум и никой не съобщава за това.

— Все пак някой е съобщил?

— Порядъчни граждани забелязали, че в къщата със загасени светлини в покрайнините на града става нещо странно. Оттам излезли трима човека, качили се в колите си и се разотишли. Обадили се по телефона, пристигнала патрулна кола, после се появих и аз. Убитият е бил под въздействието на наркотик. Никакви отпечатыци от пръсти не са намерени по дръжката на вратата, ключа, стените и другите обичайни места. Следите на пода бяха идеално избърсани.

— Кой се е обадил?

— Един мъж, пожелал да остане неизвестен. Мнозина постъпват така, когато съобщават за действително сериозни неща.

— Прекрасно. И по-нататък?

— Не мислите достатъчно бързо, мистър Мен. Тук съм неофициално, не като полицаи, просто ми е любопитно.

— Не забелязах полицейска кола до вилата.

— Шофьорът ми ме остави навън. Колата ще дойде да ме вземе по-късно. Не искам да преча на плановете ви.

— Занасяте ме, капитане?

— Надявах се, че ще мога да го направя.

— Кажете ми истинската причина за посещението си.

Усмивката му с труд си проби път от ъгълчетата на устата му по цялото лице.

— Изпратих запитване за вас и получих много интересен отчет. Учудвам се как с вашето минало досега сте жив и работите открито.

— Може би сега не струвам и пукната пара.

— Не може да се каже. Вие се държите така нарочно, това ви е необходимо, нали?

— Възможно е.

— Това ме тревожи. Обикновено не се вълнувам за такива неща.

— Никога не им обръщайте внимание — посъветвах го аз.

Хардекър направи пауза, погледна ме и се усмихна широко. Беше дяволски трудно да се разбере какво му е на ума.

— Един от моите хора ми събщи нещо любопитно. Може би ще ви заинтересува — каза той.

Мълчаливо чаках какво ще каже по-нататък.

— Това момче притежава фотографска памет за лица.

— Забележително качество — отбелязах аз.

Очите на Хардекър потъмняха, той наблюдаваше реакцията ми.

— Той позна и си спомни Хелън Люис. Два пъти я е виждал с човека, който се разлетя на парчета, с Хенри Франк. По-късно я е виждал също заедно с Луи Аграунски. Мисля, разбирате, че между тези срещи има връзка.

— Разбирам.

— Е, и?

— Тя е съветски агент, наела е апартамент за камуфлаж в Сарасота, в случай на проверка на местожителството, и се появява там извънредно рядко, като представя нещата така, сякаш много пътешества.

Усмивката постепенно се скри от лицето на Хардекър.

— В такъв случай тя има прекрасна шпионска мрежа, нали?

Замълчах. Той сам свърза краищата.

— Няма да намерите тази жена. Тя е една от тези, които много трудно могат да се определят. Обикновена средна жена, никакви особени белези. Може да присъства или да отсъства и никой дори няма да го забележи. Тя е просто човек.

— Все някак ще се покаже на открито — казах аз. — В края на краищата това винаги става.

— Да, но те са умни.

— Не е съвсем така, приятел. Ако бяха умни, нямаше да бъдат на страната на противника.

Капитан Хардекър почеса дланта си, сякаш обмисляше какво да каже, въздъхна дълбоко, прозя се и гърдите му заприличаха на бъчва.

— Но ако получат предимство, то това очевидно ще си струва труда, нали?

Поклатих глава отрицателно.

— Никога няма да успеят.

Капитан Хардекър се надигна с вид на много уморен човек, но това беше само поза, можеше да излъже само неопитен човек. Той погледна часовника си, пхна пистолета в кобура и каза:

— Известно време... е, да речем, едно денонощие, няма да информираме висшите инстанции за убийството на Бизо Маколи. А после ще видим.

Той се приближи до вратата и спря до мен за няколко секунди.

— Защо, капитане?

— Защото все още са останали хора като нас — отговори той и излезе.

За мен това бяха доста познати думи. Затворих вратата, изключих светлината и започнах да наблюдавам как той пресече площадката и спря на кръстопътя, без да обръща ни най-малко внимание на дъжда. Хардекър стоя там, докато колата не дойде и обърна, след това се качи в нея. Когато задните стопове на колата изчезнаха зад пелената на дъжда, дръпнах пердето и отидох до тоалетната масичка.

Капитан Хардекър не беше тук само от любопитство. Нищо необичайно нямаше за него в това убийство. Ние оставихме там всичко така, че да можеше да се види и разбере. Хардекър играеше някаква своя игра. Единственото, което ме тревожеше в появата му, беше бързината, с която ме откри. Щом той го беше направил, значи и някой друг можеше да го стори. По принцип е трудно да се скриеш така, че да не те намерят, ако си много нужен на тези, които те търсят.

Аз бях достъпен.

А Найджър Хопс търсеше.

Без лице, той беше някъде там, в нощта, с 22-калибров магнум, който много пъти беше доказал своята сигурност по целия свят и сега беше готов да я докаже отново.

Далечни гръмотевици се разнасяха уморено, в забавен каданс. Бурята отминаваше, мълниите вече не святкаха толкова силно, както преди час. И дори дъждът, изглежда, бе преминал в период на изчакване, знаейки, че това, което трябваше да стане, щеше да се случи.

Всичко, което можеше да се направи, беше да се чака.

Когато през цялото време се намираш под напрежение, то започваш да усещаш опасността. Играейки със смъртта, се учиш да различаваш и разбираш навиците ѝ. Някои условия способстват за проявата на активността ѝ. Точно както лъчите на слънцето през пролетта карат змиите да оживяват. Може още да не е настъпило времето им, но събудени от топлината, те по зова на природата надигат страшните си глави и раздразнени и гладни след съня, са готови да нападнат, дори още да не е дошло време за това.

Усещах, че Хопс е някъде тук. Не беше чак толкова сложно в края на краищата. На лошо осветеното място до дома на Маколи той

имаше малко шансове за точен изстрел, още повече срещу нашите два пистолета. Но отказвайки се от изстрела, той спокойно е можел да се лепне за мен и да ме проследи, като употреби за това група коли с радиовръзка. Разбира се, бях внимателен. Мисълта за преследването не ме напускаше през цялото време. За тях аз представлявах препятствие, пречех им и следователно трябваше да бъдат премахнати. Не бях скован с разни формалности и инструкции, които ти връзват ръцете и краката. Зад мен стоеше добре действаща и подсигурана организация, с която още не им се беше случвало да си имат работа. Аз специално се излагах на показ, провокирах нападение, надявайки се само на своевременен отговорен изстрел.

Махнете ключовата фигура и структурата ще започне да губи контрол и може да се разпадне.

Изпитвах вътрешно напрежение и веселие от това, че някой друг чакаше, наблюдаваше, планираше как да ме отстрани. Извадих пистолета си и свалих предпазителя, усещах приятната тежест на оръжието в ръката ми. Този стар мой приятел, излъскан до блясък от ръцете ми от често използване. Той е част от мен самия, както, да речем, пръстите на ръцете ми, метално чудовище, което можеше да подари или отнеме живот.

Приблжих се до прозореца, дръпнах леко пердето, за да виждам пространството пред вилата и се замислих над това каква позиция бих избрал, ако съм на негово място. Цялото пространство пред вилите на мотела беше добре осветено и тук не можеше да се скриеш. Встрани от моята крайна вила растяха храсти, но оттам не се виждаше входната врата, което е неудобно. Оставаше само едно място — палмите, растящи леко встрани от вилата, откъдето се виждаше всичко. И дявол да ме вземе, ако той не беше там, чувствах го.

Сега трябваше да му покажа, че съм вътре. Отидох в банята, светнах лампата, излязох и плътно затворих вратата, за да не прониква светлина в стаята. Той ще мисли, че се намирам там, а не съм легнал да спя. Ако отдавна ме наблюдават, то знаеха, че съм бил при Кеми и съм се върнал в стаята си. Те са видели как капитан Хардекър влезе и излезе, но не можеха да знаят какво се е случило между нас. Вероятно за всеки случай ще очакват някакви действия от моя страна. Стигаше само да излезе навън, когато ме нападат. Този път сигурно бяха

пресметнали всичко точно и избрали правилно времето. Според плана им трябваше да ме убият тук и сега.

Но аз трябваше да изляза навън. Ако не изляза, те рано или късно ще влязат във вилата. Ако не самият Хопс, то няколко човека можеха спокойно да се справят с мен, дори с риска да загубят някого от своите. Разбира се, можех да се справя с тях и сам, ако имах газова бомба или граната. Нощта сякаш ми се присмиваше с гръмотевиците и шума на възобновяващия се дъжд, който вятърът блъскаше на вълни в прозореца.

Реших да предприема нещо. Трябваше съвсем малко време, за да направя от възглавниците, одеялата и част от дрехите си много подобно на човешка фигура чучело и да го закрепя на лампиона. После леко открехнах прозореца, точно толкова, че да пъхна в процепа дулото на пистолета си. Отключих, бързо отворих вратата и избутах навън чучелото, наблюдавайки откъде ще се появи блясъкът от изстрела.

Сред тъмното петно на палмите, както и смятах, се появи ярко пламъче и фигурата, която направих, връхлетя обратно в стаята, отхвърлена от изстрел, а в стената се забиха куршуми. Стрелях седем пъти по ред по посока на дърветата и веднага се хвърлих навън през отворената врата, като изрових с тялото си малка пътека в чакъла. И едва тогава разбрах, че са ме излъгали. Първите изстрели бяха направени с пушка, а не с 22-калибров пистолет и ето че се оказах сам на открито място. Търкалях се по чакъла, когато се раздаде вторият изстрел. Този път не стреляха от палмите. Куршумът откъсна част от яката на сакото ми и изби каменни парченца от чакъла, които болезнено се впиха в лицето ми. Обърнах се по посока на изстрела, видях стрелящия на покрива и също стрелях. Куршумът попадна под краката му, изби парченца керемиди точно в момента, когато той вдигаше ръка, за да стреля за втори път в мен. След моя изстрел той не чака, обърна се, прехвърли се през гребена на покрива и изчезна под грохота на гръмотевиците и блясъка на светкавиците.

Спаси ме това, че някакви закъснели туристи се появиха на територията на мотела и фаровете на колата им случайно осветиха мощна фигура, която със скокове се насочваше от палмите към мен и продължаваше да стиска в ръцете си пушка. Не успях дори да се обърна, когато той вдигна приклада на пушката над главата ми. Едва се извъртях от удара, гмурнах се под краката му и го бутнах с цяло тяло,

нападателят залитна и падна върху мен. Това го устройваше. Той като че ли дори се засмя, с едната си ръка посегна да ме хване за гърлото, а с другата силно ме удари под ребрата. После с огромната си длан обхвана китката ми и я дръпна назад така, че пистолетът изпадна от ръката ми на земята. Опита с коляно да ме удари в слабините, но се извъртях. Мъжът се опитваше да ме притисне с тежестта на мощното си тяло. И отново се засмя, чувствайки превъзходството си: очевидно мисълта да ме убие му доставяше огромно удоволствие.

Той беше забравил само едно. Аз също обичах да се бия. Изчаках удобен момент и направих единственото, което можех да направя. Забих пръстите си право под адамовата му ябълка. Той онемя от болка, учудено се хвана за гърлото, а аз стиснах с всички сили ръцете му, повдигнах го леко и забих коляно в слабините му. След този удар очите му едва не излязоха от орбитите си от ужасната болка. Прекалено много беше свикнал да побеждава, беше доста уверен в себе си. Този човек виждаше ужасения израз в очите на противниците си, а сега ужасът витаеше в неговите собствени очи. Той знаеше, че няма да го оставят на мира и тръсна глава, напълно лишил се от възможността да говори поради физическите страдания, каквито не беше изпитвал по-рано. Преди противникът ми да дойде на себе си, хванах главата му с ръце и с мощен силен удар му счупих врата и отхвърлих омекналото тяло настрани, като купчина кал.

Когато свърших с него, се хвърлих към дърветата и видях още един човек — с рождено петно на бузата и дупка в гърдите, която беше получил в резултат на един от моите изстрели. Заредената 303-калибров пушка лежеше до него, на колана му висеше 38-калибров револвер.

Помъкнах тялото на здравеняка и го сложих върху убития, а пушката му хвърлих до него. Отново съдбата ми се усмихна и в тази схватка аз излязох победител. Те оставаха да лежат тук, а аз си тръгнах спокойно. Никой нищо не беше забелязал, шумът от дъжда и грохотът на бурята бяха заглушили звуците от борбата.

До вилата открих стълба, която очевидно беше използвал Найджър Хопс, и се изкачих по нея на мокрите от дъжда керемиди. После се прехвърлих от тази страна, където той ме беше причакал. Мястото беше отбелязано с разбита от куршума ми керемиди. Логично. Той беше предвидил всичко, оттук виждаше и предната, и страничната

страна на вилата ми. Беше избрал място, откъдето можеше да ме настигне, независимо по какъв начин бих се опитал да се измъкна. Той беше професионалист в работата си, прехвърлил е всички възможности, разбирайки, че и противникът му може да се окаже достатъчно умен. Затова се бе постарал да предвиди всички случайности и непредвидени действия от моя страна.

Колко ли дълго е стоял тук, очаквайки удобния момент? И наистина ли това беше Найджър Хопс, на когото бяха възложили задачата? Той сам отговори на въпроса ми. Недалеч от мястото, където стоях, във водосточната тръба белееше спретната, голяма колкото пръст опаковка с надпис Безекс.

Взех я, огледах я внимателно и я върнах на мястото ѝ. Слязох долу и видях на мократа и мека от дъжда почва следите му, водещи към пътеката, която зад ъгъла завиваше към шосето. Нямаше смисъл да го преследвам. Той имаше повече от достатъчно време и възможност да изчезне оттук. Сега трябваше да избере друго време и друго място. Чувствах, че Найджър Хопс вече не е тук. Беше си тръгнал. Без особени усилия отворих вратата на стаята на Кеми, тя продължаваше да спи в същата поза. Дишането ѝ беше тежко, нещо ѝ пречеше в гърлото. Тя кихна и се закашля на сън. Затворих вратата.

Дейв Елрой получи пратката за мен от Ърни Бентли и ми я докара към девет. Небето продължаваше да бъде скрито зад облаците и ръмеше дъжд, но дори при такова време се забелязваше как просветлява изтокът и идва денят. Протегна ми каната с кафе, която беше донесъл със себе си, седна в креслото си и изслуша това, което трябваше да му кажа за случилото се през нощта.

Когато завърших разказа си, той подсвирна през зъби и каза:

— Не можеш да оставиш телата да лежат навън.

— Нямам намерение да се уморявам с дълги обяснения с полицията. Това ще провали цялата работа.

— Добре, както кажеш. Провери ли документите им.

— Никакви документи. Обикновените боклуци, които може и да са фалшифицирани. Когато с тях се заеме полицията, може и да се появи нещо. На нас те не могат с нищо да помогнат.

— Тогава кого ще хванат на въдицата?

Ухилих му се бавно.

— Това е точно случаят, когато официалният ми статут ще ми гарантира известна степен имунитет. Самоотбрана при изпълнение на служебния дълг. От тази гледна точка случилото се съвсем не ме безпокои. Ще се обадиш в Нюарк и нека те се поизпотят малко над това.

— Знаеш как да излизаш сух от водата — каза Дейв.

— Каква е обстановката в града?

— Пълно е с агенти — отговори той, — и ще дойдат още повече. Тези хора съвсем не изглеждат като туристи. Мисля, че положението е по-лошо, отколкото в Лос Аламос, когато Манхатънският проект беше в самия си разгар. Чух, че почти дузина хора са тикнати в ареста по общи обвинения и ще бъдат държани там, докато ситуацията не се изясни. Дребните мошеници са ги видели, че идват, и са изчезнали буквално за една нощ. В града не можеш да намериш дори един букмейкър.

— Няма значение.

— Ами пратката? — попита Дейв.

Свалих капака на кутията и разкъсах фолиото. Вътре имаше два отделни пакета с инхалатора Безекс — малки опаковки от бяла пластмаса. Там намерих и бележка от Ърни. Погледнах адресите, на които беше изпратил инхалаторите, като предварително беше понижил наполовина ефективността им. Ако някой ги използва, то ще бъде принуден често да ги сменя. Свалих целофана от едната от смъртоносните опаковки. Тук Ърни беше надминал самия себе си. Беше настанил вътре смъртта, а на нас ни оставаше само да се възползваме от подходящия момент. Единственото, за което не можеше да ми помогне, беше да използвам инхалатора с отрова срещу Найджър Хопс, а не срещу някой нещастен хлапак със сополив нос, нямащ никакво отношение към убиеца.

Той предлагаше да поставя инхалаторите на различни места. Сложих единия в принадлежностите ми за бръснене, а другия в джоба на сакото. После предадох на Дейв списък на магазините, където е бил изпратен безекса.

— Поговори със собствениците на тези магазини, нека дадат информация за всеки, който е купил този инхалатор. Кажи им, ако се

интересуват, ме си представител на фирмата и искаш да изучиш действието на инхалатора.

— А ако действително стигна до контакт?

— Покривай го. Не го изпускай от поглед и се свържи с мен чрез Чарли Корбинет. Всъщност няма да остана повече тук. По-добре е за мен, ако през цялото време се местя. Да, и не влизай в контакт с него, докато с теб няма някой друг.

— По дяволите, Тайгър. Преди се справях някак и сам.

— Той е много опасен човек, приятелю. Твоите действия трябва да бъдат точни. Ако го настигнеш и бъдеш сигурен във всичко, не изпускай случая. Убий го.

— Без всякакви разговори?

— Без разговори — потвърдих аз. — Нямаме време за тях. На нас ни трябва Аграунски, а не Найджър Хопс. Той е само препятствие.

Дейв запали цигара, усмихна се и ме погледна.

— Вие, момчета, сте като бойни пилоти по време на война. Един от вас ще бъде унищожен, така че бомбардировачите или ще достигнат мястото, или ще бъдат свалени.

— Тогава да се надяваме, че шансовете ще бъдат на наша страна — казах аз. — Какво оръжие носиш?

— 38-калибров пистолет и нож на крака.

— Помни тренировките.

— Как мога да ги забравя? — Той се разсмя. — Пази се, Тайгър. Нали преследват преди всичко теб. — И той бързо излезе, като затвори добре вратата.

Чух как запали двигателя на колата си и замина. Аз събрах всичките си мръсни дрехи в торбата за пералнята, хвърлих я на задната седалка на колата и окачих на вратата на стаята си табелка с надпис: „Не ме безпокойте.“ Не исках чистачката да открие дупката в тоалетната, чиния и вдлъбнатините от куршуми в стената по-рано, отколкото трябва. Като начало беше достатъчно това, че ще открият два трупа в палмовата горичка.

Почуках три пъти на вратата на Кеми, преди да чуя как се размърда. Тя с мъка се събуди, стана от леглото, дойде до вратата, отвори я и застана, гледайки ме със сънени очи. Влязох в стаята. Все още беше облечена с моята риза, закопчана по средата.

— Ти ме изостави — каза тя с обвиняващ тон.

— Толкова дълбоко спеше, че не исках да те тревожа.

Кеми сложи глава на рамото ми и ме изгледа отдолу нагоре:

— Аз съм виновна — каза тя. — След като се нагледах... на този убит, взех приспивателно и напълно изключих. — Тя сбърчи нос и кихна. Очите ѝ бяха влажни и блестяха, а гласът — пресипнал.

— Забрави за това, трябваше да си починеш.

— Нещо... случи ли се?

— Доста неща, ти проспа всичко.

— Можеш ли?...

Знаех какво възнамеряваше да поиска и поклатих глава в отговор.

— Обличай се. Заминаваме.

Без повече приказки тя стана и започна да сваля дрехите си от закачалките в гардероба. Отвън продължаваше да капе дъжд, тропайки по покрива, някъде отдалеч се носеше тътенът на гръмотевица. Кеми отиде да се облече в банята, а аз седнах на ръба на леглото да я почакам. Зад чантичката ѝ на тоалетната масичка видях хартиено пликче с откъснат край. Това беше лекарство, изписано в нюйоркска аптека с предписание да се взимат едно-две хапчета преди сън. Почти механично изсипах от пакетчето на дланта си останалите десет хапчета от първоначалните дванайсет в опаковката, после отново ги върнах в плика и го сложих в чантичката ѝ.

А навън светът продължаваше да се чумери загрижено, подтикван от презрителната природа, която се присмиваше на жалките опити на човека да се съревновава със силата и яростта ѝ.

Навън беше убиецът и цяла група хора, които го преследваха. Проверявайки и препроверявайки всеки факт, търсейки някакви следи, те се опитваха да стигнат до последния фактор на оцеляването.

Някъде навън се намираше и Аграунски, който не знаеше какво да реши, и рано или късно някой щеше да вземе това решение вместо него. Въпреки всички отклонения на възбуждения му мозък, той си бе избрал прекрасно място, за да се скрие. Не беше оставил нито следи, нито намек за него. Гладното животно с озлобена философия ръководеше гениалния му ум и го водеше натам, където можеше да причини най-много разрушения. Сега то просто седеше и се самоизяждаше, докато напълно не се унищожи.

Вдигнах телефона и набрах номера на Винсънт Смол. Телефонът иззвъня дузина пъти, преди да вдигнат слушалката, и раздразнен глас каза:

— Ало?

— Смол?

— Да, аз съм.

— Мен е, Винсънт. Сам ли сте?

— Напълно, ако не се броят полицаите отвън.

— Всичко наред ли е?

Почувствах, че той се колебае, но чух в отговор:

— Да, всичко е наред.

Гласът ми стана твърд и рязък.

— Говори, приятел.

— Да, всъщност няма нищо за казване. Само...

— Е, какво има?

Гласът му зазвуча уморено, всички възторжени нотки, които бяха в него по време на първата ни среща, изчезнаха.

— Аз... помните ли, питахме агентите за продажба на недвижими имоти за това дали Луи не си е купил някъде участък земя с къща.

— Да, и какво от това?

— Не знам. Един от агентите се обади вчера вечерта и каза, че се е появил човек, който се интересува от същия въпрос.

— Местен?

— Не, външен. Той наминал да научи къде е Луи, защото знаел, че се интересува от недвижима собственост, а той имал няколко прекрасни оферти.

— Как изглеждал?

— Доста обикновено. Бил с тъмни очила... Валял дъжд и бил с шапка и вдигната яка.

— Тогава от какво се разтревожихте? — попитах аз нетърпеливо. Винсънт Смол не отговори. Мина малко време, преди да каже:

— Обадох се на още няколко човека, този човек е бил и при тях.

— Какво искате да кажете с това, Винсънт?

Чух как той преглътна и почти изстреля:

— Първият, към когото този пришълец се обърна, му казал, че ние също сме се интересували от възможна покупка на Луи. Като при

това нищо не е имал предвид. Просто е споменал този факт и това е...

— Обадихте ли се на Бостър?

— Да. — Гласът му едва се чуваше. — Той... не вдига слушалката. Може би това нищо не значи...

Колкото може по-спокойно, за да не го наплаша, казах:

— Помолете полицаите да влязат в къщата, нека са до вас. И не пускайте вътре никого, освен полицаите. Седете тихо и не излизайте, ясно ли е?

— Да, разбрах...

Той още продължаваше да говори, когато натиснах вилката, за да прекъсна линията, и набрах номера на Клод Бостър.

Никой не отговори.

Кеми излезе от банята, когато вече затварях слушалката, тя видя лицето ми и попита:

— Какво има, Тайгър?

— Прекъснаха ни. — Погледнах я, размисляйки какво да правя с нея, да я оставя тук сама или да я взема със себе си, макар че противникът можеше да се възползва от това. После казах: — Да тръгваме, рожбо. Ще бъдеш с мен.

Погледнах небето и чувството за опасност се върна в мен. Тя отново ни причакваше. Минах през мястото, където двете сковани от смъртта тела с невиждащи очи все още лежаха в очакване на момента, когато ще ги намерят и опознаят. После завих зад ъгъла и поех към шосето.

Датчикът за бензин беше почти на нула и трябваше да спра на бензиностанцията, за да напълня резервоара. Докато зареждаха, влязох в телефонната кабина и набрах номера на капитан Хардекър.

Дежурният сержант ме свърза с него и аз казах:

— Мен е, капитане. Моля ви за една услуга.

— Естествено — имаше нещо смешно в това как го каза.

— Окей, мога ли да ви помоля, или не?

— Рязък сте, Тайгър. — Чух как той зачука с молив по апарата.

— Те ви лишиха от възможността да сътрудничите с полицията.

— Много мило от тяхна страна.

— Сведенията ми за вас стават все по-дивни и по-обемни. Всички говорят само за вас.

— Нали съм достъпен.

— За мен, но не и за тях. Много биха искали да ви изкарат от играта.

— Разбира се. Знам това.

— Та каква е услугата?

— Мога ли да разчитам на вас?

— Защо не?

— Отзовете хората си, дежурещи пред дома на Бостър, искам да го навестя.

— Да предположим, ме го направя. Знаете, че ви търсят и чрез мен на всички е дадено указание да ви задържат, приятелю. Но тук имам още определена тежест, мога да се опитам да ги отзова, но за всеки случай не би ми попречило да измисля някакъв повод.

— Веднага ще го получите, точно имам един.

— Казвайте.

— Двама мъртви в палмовата горичка до стаята ми в мотела. Убих и двамата. Дупките от куршуми в стаята ще ви помогнат да се ориентирате в ситуацията, използвайте това, а подробностите ще ви съобщя по-късно.

Той се запъна за миг, после каза:

— Това е работа за нашия участък.

— Шерифът ще се радва на помощта ви, капитане. Съобщете на тези, които ви притискат, какво се е случило и ще видите как ще подскочат, когато научат кой е убит. Това ще се отрази добре на репутацията ви. — Погледнах часовника си. — Но преди това ми трябва един час време.

— Не повече. Ако имах достатъчно здрав разум, щях да действам според инструкциите и щях да припиша всичко на вас.

— Няма никаква полза от това да си мъртъв — казах аз и затворих слушалката.

Резервоарът на колата вече беше пълен, служителят проверяваше нивото на маслото и се разплатих с него. Връщайки ми рестото, той ме погледна с поглед, който казваше: „И от какъв зор не ти се седи вкъщи, приятел?“, явно ядосвайки се, че е трябвало да се намокри под дъжда.

Качих се в колата и завъртях ключа на стартера. Кеми сложи ръката си върху моята.

— Тайгър, какво има? — попита тя.

— Напласен съм, рожбо — отговорих й аз.

ГЛАВА 11

Двама полицаи седяха в патрулната кола, която предвидливо бяха сложили на около петдесет фута от входа на къщата на Клод Бостър. В случай на нещо можеха да кажат, че не са забелязали как съм влязъл там. Макар че и двамата ме наблюдаваха в огледалото за задно виждане и като се убедиха, че това съм именно аз, продължиха мирно разговора си, прекъснат от появата ми.

Около къщата в мократа трева беше утъпкана тясна пътечка — свидетелство, че къщата се пази щателно. От небето падаха редки капки дъжд. Позвънях на вратата, почаках малко, огледах се за Кеми, която седеше в колата и с интерес ме наблюдаваше, после позвъних още веднъж. Никой не се появи. Помолих Кеми да почака и отидох да проверя задната врата. Тя също беше затворена и никой не ми отвори след позвъняването. Оставаше само едно място, където можеше да е — работилницата. Ако телефонът в работилницата не работеше, беше ясно защо не го вдигаше.

Бързо прекосих моравата, отидох до вратата на работилницата и почуках. Вратата се оказа заключена. Извиках Бостър, долепих ухо до дебелината на вратата и се ослушах. Вътре се раздаде слабо подрънкване на стъкло в цимент. „По дяволите“ — казах аз тихо и машинално натиснах дръжката на вратата, разбирайки, че е безполезно. Дори с изстрел от пистолет едва ли щях да успея да разбия ключалката и да отворя вратата. Отидох до прозореца, стъпих на каменния перваз на фундамента, продължаващ по целия периметър на работилницата, хванах се с ръце за края на стената и се опитах да погледна вътре. В този момент бях добра мишена за този, който можеше да се е притаил в работилницата, очаквайки удобен момент. Претеглих всичко и реших, че нямам друг изход, освен да рискувам и да проникна в работилницата през прозореца. С дулото на пистолета избих стъклото, внимателно махнах парчетата от рамката, със сила откъснах металните жалози и ги захвърлих на тревата. После се набрах, рязко прехвърлих тялото си през прозореца, задържах се за миг на перваза, а после

протегнах напред ръце и паднах в работилницата. Опрях се на пейката, която се намираше под прозореца, като едва не изпуснах пистолета си, и се затъркалях по пода, докато не се изправих на четири крака. В това време бях абсолютно безпомощен и открит за нападение. Минаха няколко секунди. Изправих се на крака, огледах се наоколо и видях в полумрака на работилницата блясък на стъкла. Това беше счупена бутилка, а под плота на струга стърчаха крака. Намерих ключа за лампата на струга и я включих, като обърнах гъвкавото стъбло така, че да се вижда по-добре кой лежи на пода. Това беше Клод Бостър, променен до неузнаваемост. Лицето му беше невероятно подпухнало и цялото посиняло от кръвоизливи, пръстите на ръцете бяха счупени и стърчаха в различни страни под невероятни ъгли. Парчето широк хирургически лейкопласт, с което беше залепена устата му, сега висеше от едната страна, прикрепено към бузата.

Той беше още жив. В очите му светеше съзнание и той можа по някакъв начин да счупи на пода стъклената бутилка, когато ме чу зад вратата.

Извиках:

— Клод?

Устните му се размърдаха и върху тях се появи кръв. В този момент забелязах, че работната му престилка, с която беше облечен, е прогорена точно над сърцето. Започнах внимателно да опипвам тежкия док на престилката на това място и открих сплескан куршум, изстрелян в него от 22-калибров магнум.

Някога Клод Бостър ще разбере колко му е провървяло. В горния джоб на престилката си имаше три стоманени гаечни ключа, и именно те бяха поели върху себе си смъртоносна сила на куршума, без да му позволят да пробие гръдния му кош. Те лежаха в дланта ми, прегънати и пречупени, но станали преграда за изстрела и не позволили на Клод Бостър да замлъкне завинаги.

— Чувате ли ме?

В отговор последва леко кимване с глава.

— Знам, че много сте зле, но всичко ще е наред. Дръжте се с всички сили, не умирайте. Трябва да поговоря с вас.

Бостър кимна с глава и бавно каза със слаб глас:

— Да... но побързайте. Не мога... да понасям повече това.

— Какво е станало тук?

Той затвори за миг очи и аз вече помислих, че е изгубил съзнание, но след това ги отвори отново и ме погледна.

— Чух чукане по вратата. Помислих, че е полицаят. Той... влезе... удари ме.

— Кой, Бостър?

— Слаб. Той... беше... висок. Лицето му...

— Какво? Продължавайте. Какво, какво, говорете!

Бостър изплю кръвта от разбитата си уста, умолявайки ме с поглед да прекратя разпита, но не можех да го направя. Той каза:

— Дясната му страна... е обезобразена, цялата в белези. Стъклено око. Имаше... странен пистолет.

— Какво стана после?

Изражение на болка и ужас се появи в очите му, тялото му омекна при спомена за преживяното. Челюстта му увисна и затрепери, той застана и обърна глава настрани.

— Как стана, Бостър?

Той отново бавно обърна глава към мен.

— Аз... му разказах — произнесе той. В гласа му прозвуча вина. Аз чаках, знаех, че има какво да каже. Най-после той размърда устни: — Спомних си... мястото, което споменаваше Луи. Луисвил. Той ме би... мъчи... и аз му казах. — Бостър притвори очи, по тялото му премина конвулсивна тръпка. При това едната му ръка се завъртя в някакъв ужасен зигзаг. — Аз... не можах да понеса това.

Опитах се да говоря колкото се може по-спокойно:

— Кога, Бостър? Колко отдавна си тръгна той?

— Рано сутринта.

Това даваше няколко часа преднина на Найджър Хопс.

— Луисвил... къде е това?

Той се опита да ми отговори, но не можа. Ръката му, треперейки, се повдигна, сякаш искаше да посочи нещо. Очите му отново помътнях. Той направи последно усилие и с мъка проговори: „Карта... дупка от карфица“ — и изгуби съзнание.

Сега се намираше в такова състояние, че трябваше да му дам поне няколко минути да събере сили. С нищо не можех да му помогна, изправих се, скрих пистолета и огледах стаята, търсейки картата. Никаква карта нямаше. Извадих на пода всички чекмеджета, в които Бостър държеше различни схеми и документи. Карта нямаше, макар да

прерових всички листа и в чекмеджетата, и на рафтовете. Бостър се опита да ме насочи, но къде? Отново отидох до него с намерението да го размърдам и да получа отговор, когато видях, че от долния джоб на престилката му се показва някаква хартия. Беше обикновена туристическа карта на автомобилните пътища на източното крайбрежие, каквито обикновено издават големите петролни компании с указание на бензиностанциите. Но тази карта обхващаше значителен участък от източното крайбрежие от Флорида до Мейн. В южната част имаше стотици места с названието Луисвил, които можеха да представляват само няколко къщи до пътя. Разстлах картата и погледнах в ъгъла листа, където бяха изброени в азбучен ред всички по-големи или по-малки градове, търсейки име Луисвил, но такова там нямаше.

Тогава си спомних, че Клод спомена още и дупка от карфица. Обърнах картата с лице надолу и внимателно прокарах пръсти по повърхността, като се опитвах да напипам издатината от дупката. Като не открих нищо, взех картата, вдигнах я и я погледнах срещу светлината, опитвайки се да намеря в хартията дупката от карфица. Разглеждах картата почти пет минути и намерих това място. Мъничък отвор от карфица. Очевидно, показвайки това място, Луи Аграунски е забил карфица в него, Бостър го е запомнил и ми го каза. Мъничката точка на синия фон на картата беше до легендарния Луисвил, разположен на самия бряг. Пъхнах картата в джоба си и вдигнах слушалката на телефона, за да се обадя на Чарли Корбинет.

Минаха няколко секунди, преди той да вдигне и през шума от гласове да чуя неговото „Да?“.

— Тайгър, Чарли. Мога ли да говоря?

Той почувства нетърпението в гласа ми и с обичайния си тон, сякаш беше редовно обаждане, каза:

— Разбира се.

— Намерих мястото.

— Да, продължавай, моля. Ще се радвам да ти помогна. — Тези думи той произнесе с малко променен глас, независимо от старанието му да не се издаде.

— Не, благодаря. Няма време. Не искам някой друг да се намесва, иначе ще изплашим нашето момче. Слушай по-нататък. Найджър Хопс се е добрал до Клод Бостър. Между другото, не е чак

толкова трудно да се направи. Около къщата е обикалял полицаи и Хопс е проникнал в работилницата, когато той е бил на другия край. Бостър е в такова състояние, че има нужда от бърза помощ.

— Добре... Разбрах. — Той знаеше, че е безполезно да спори с мен, и дори не се опитваше. Но се опита да ме задържи по друг начин и каза:

— Твой... приятел иска да се свърже с теб по телефона.

— Дейв?

— Не, друг, когото ти би могъл да наречеш... годеница. Очевидно е много важно.

— Ти просто се опитваш да ме задържиш тук, приятел?

— За твое добро е — каза той. Но аз знаех, че съвсем нямаше предвид това. Те искаха да ме отстранят от пътя.

Аз само се разсмях весело в слушалката и казах:

— Ще оставя името на мястото на масата в работилницата. И ще видим дали ще успеете да го откриете преди мен. Вие имате същите шансове, както и Найджър Хопс, само че той започна търсенето по-рано.

Затворих слушалката, надрасках името Луисвил на плата и отидох до вратата. Найджър Хопс лесно е влязъл тук. Но сега щеше да му дойде нанагорно. Той трябваше да задейства целия си екип, за да открие мястото с име Луисвил, разположено на пътя, който е следвал Луи Аграунски.

Изтичах до колата, бързо се качих и обърнах, като включих на задна скорост и смачках тревата. Едва успях да премина правия участък на улицата и да завия зад ъгъла, когато дочух вой на сирени от полицейски коли, носещи се към дома на Бостър със заповед да ме хванат.

Нямах време за обяснения с Кеми; тя разбра напрежението на ситуацията, погледна съсредоточено-напрегнатото ми лице и мълчаливо загледа напред пътя. Движех се по посока на летището, избирайки тихи второстепенни улици.

Те бяха вдигнали всичките си сили в стремежа си да ме открият, хванат и по всякакъв начин да измъкнат от мен указанията за разположението на това място. Не можех да ги виня за това, бях толкова заинтересувани, колкото и аз. Но тъй като аз бях в играта от самото начало, възнамерявах да я доведа до край. Бях по-добре

подготвен за срещата и по-бързо от всички можех да се добера до Луи Аграунски.

До мен Кеми кихаше и подсмърчаше в носната си кърпичка. Тя дишаше тежко, все още я мъчеше настинката. Очите ѝ сълзяха от хремата, но тя все пак се усмихна и ми каза:

— Мога ли да ти помогна с нещо?

— Наблюдавай твоя край на пътя.

— Къде отиваме?

— На летището.

На кръстовището тя ми даде знак, че от нейната страна всичко е спокойно, и когато пресякохме, попита:

— Ти намери ли... твоя приятел?

— Да, намерих го. Убиецът е предположил, че той е мъртъв.

Описах ѝ накратко сцената в работилницата. Тя се сви и каза:

— Ужасно. От такива неща ми става зле.

— Забрави това. Ние сме почти до целта.

Тя свали кърпичката от устните си и изтри очите си.

— Тайгър... страх ме е.

— Не се бой.

— Нищо не мога да направя със себе си. Може би е глупаво... но преди... никога не съм попадала в престрелка.

— Ти прекрасно се държиш, дребосък.

— Аз с нищо не ти помогнах... Ще ме оставиш ли тук? — попита Кеми.

— Просто съм длъжен да го направя.

— Но...

— Не се вълнувай, никой няма да те тревожи. Действието се пренася оттук на друго място. По-нататъшният ход на събитията ще се развива в Луисвил.

— Къде?

— Малко петно на картата на Северна Каролина на брега на океана. Убиецът, когото преследвам, е получил преднина от няколко часа, но това няма да му помогне?

— Часове?

— Имам Ф-51, който ме чака готов. В такова време той може да лети по-бързо от всеки друг самолет. Дори ако на този човек му

потрябва само един час да намери необходимия Луисвил, аз мога да го стигна пръв. Това е предимството на организацията на Мартин Грейди.

Вятърът донесе до мен звуци от сирена на кръстовището на главния път, по който преминаха полицейски коли, засега безрезултатно търсещи ме. Два пъти се наложи да използвам черни пътища, почти успоредни на магистралата, но никой не ме забеляза, всеки път успях да намеря път, отдалечен от шосето, но водещ към летището. Само примерно се ориентирах за посоката. Пред мен изведнъж изникна бяла табелка, забита за ствола на дърво, с надпис: „Летище.“ Взех рязко завоя и продължих да карам, докато не стигнах границите на пистите.

Като намерих първото удобно равно място, излязох на пистата, дадох газ и насочих колата към виждащия се в далечината хангар. Колата занесе по мокрото поле.

Когато влязох, Мейсън Армстронг седеше вътре в хангара с чаша с димящо кафе в ръка и изучаваше налепените по стените изрезки от вестници и списания. Като ме видя, той остави чашата и каза:

— Отиваме ли някъде?

— Какво е времето?

— Лошо. Всички ги държат на земята. Търговските полети са отменени.

— Ние можем ли да летим?

Мейсън се разсмя и повдигна рамене.

— Можем, ако искате да си навлечете неприятности.

— Малко неприятности няма да ни навредят — отговорих му аз.

— Съвсем скоро излетя „Лулата на команчите“. В диспечерната псуваха дяволски, но пилотът имаше такъв щастлив вид, сякаш това, за което летеше, си струваше загубата на книжката за управление на самолет.

Отново почувствах позната тръпка да преминава по гърба ми.

— Видя ли кой отлетя заедно с него?

— Само в гръб. Висок, слаб мъж, но не видях лицето му.

Извадих картата от джоба си и я разтворих.

— Виж на твоята карта дали можем да кацнем някъде около това място. — Посочих точка до Луисвил.

Мейсън ме погледна странно, повдигна рамене и тръгна за своите карти. На стената видях телефонен автомат. Пуснах монета,

свалих слушалката, казах на оператора два номера, на които можеше да е Рондин, и зачаках да ме свърже с нея. Нито един от номерата не отговаряше. Тогава дадох телефона на Ърни Бентли и зачаках, знаейки, че ако Рондин се е обаждала в нюаркския център, то за това позвъняване задължително знае Ърни. Той си беше на мястото. Назовах се и попитах:

— Рондин обаждала ли се е?

— Да, но не е разговаряла с Нюарк. Върджил ми се обади, но не можех да го свържа с теб, защото не знаех къде си.

— И какво, никаква информация?

— Нищо. Била е развълнувана от нещо, казала, че е абсолютно необходимо да се свържеш с нея, но нищо не обяснила. Разбрах само, че е разбрала нещо важно. Ще бъде там, където си казал, днес от три часа.

— Току-що се обаждах там.

— Още няма три часа.

— Добре, ще ѝ се обадя. Това е същата квартира, в която ти ме настани. Нека хората ни отидат там и бъдат с нея, докато не се обадя. Но във всеки случай се постарайте да разберете какво е искала да ми каже. По дяволите, имам усложнения тук. Намерих мястото, където е Аграунски, но Хопс ме изпревари. Можеш ли да предложиш нещо, за да оправим работите?

— Пробвай как ще му поддейства безексът.

— Извинявай, но този път шегите ти няма да ми помогнат.

Затворих телефона и се върнах при Мейсън, който разглеждаше разтворена карта.

— Е, какво има там?

— Нищо подходящо, само фермерски поля. Най-близката летателна писта е на десет мили от мястото, и то дъждовете сигурно са я превърнали в кална киша. Не може дори да се мисли за кацане там.

Отблъснах картата.

— Трябва да бъдем там — казах аз.

— Костелив орех си, Тайгър.

— Да, така казват за мен. Нямаме друг изход. Този „Команч“ също е отлетял за там.

— Да, но той е достатъчно лек, за да кацне на тази полоса, а ние няма да можем.

— Случвало ли ти се е да кацаш по корем?

— Да, но не тогава, когато предварително съм знаел за това, приятел. Послушай...

Прекъснах го.

— Няма нищо по-важно на света от този полет.

Трябваша му не повече от две секунди, за да прецени всичко. Той отдавна работеше с нас. Стигаше му да ме погледне в очите, да види израза на лицето ми, и каза:

— Какво чакаме тогава?

Извадих ключовете от колата и излязох. Кеми спокойно седеше в колата, кашляйки в носната си кърпичка. Подадох ѝ ключовете.

— Остани тук още час, после иди в мотела. През това време, по моите сметки, там вече ще е спокойно. Утре сутринта трябва да има полет за Ню Йорк и ще пътуваш с него. Ще се видим в Ню Йорк.

Тя ме погледна с тъжен уморен поглед, излизащ сякаш от дъното на душата ѝ.

— Наистина ли? — попита тя отчаяно.

Подадох ѝ ръка. Тя я взе, излезе от колата и застана пред мен. Пръстите ѝ с леко движение стиснаха китката ми.

— Може би — отговорих аз.

Тя се усмихна като малко момиче.

— Не... всичко е свършено. Моята паяжина... не беше достатъчно здрава. — Усмивката ѝ просветля малко. — Но се стараех, знаеш го.

— Знам.

— И си струваше. Съжалявам само за едно.

— За какво?

— Ти не ми нарисува портрет, както искаше.

Докоснах с устни влажната кожа на бузите ѝ и прекарах пръсти по веждите ѝ с леко движение на пръстите. Тя отново затрепери цялата в обятията ми, клепачите ѝ се притвориха и от гърдите ѝ като порив на жизнените ѝ сили и страсти се изтръгна лек стон, който подхванах с устни. Тя жадно се впи в тях, опитвайки се в този миг да предаде на целувката си всичко, което имахме в миналото, и да се подсигури за бъдещето. Отблъснах я със съжаление и неохота.

— Бъди внимателен, Тайгър.

Кимнах.

— Ти пак ще дойдеш при мен... може би?

— Някога това трябва да се случи отново.

— Тогава ще изплета нова паяжина — усмихна се тя. — Бъди внимателен, скъпи.

Зад мен Мейсън попита:

— Готов ли си?

— Идвам — отговорих аз.

Мустангът стоеше привързан на малка площадка, в края на редицата от частни самолети, силуетът му на изстребител се открояваше на фона на останалите, застрашителният му нос сочеше към небето, сякаш намирисваше скрития там враг.

Мейсън беше извършил предварителната техническа подготовка за полета, резервоарите бяха пълни, практически той можеше да стартира по всяко време. Главното беше да успеем да се измъкнем от летището. Дъждът реши проблема идеално. Стартовите полоси бяха официално закрити и всички служители спокойно седяха до електрическите печки в стаите си и пиеха кафе. Можехме да рискуваме да се измъкнем.

Качих се в самолета, сложих на раменете си коланите, докато Мейсън проверяваше контактите и се наместваше в седалката на пилота. Поради мъгливата пелена на дъжда и навеса, под който стоеше самолетът, приготвленията ни останаха незабелязани.

Мейсън включи запалването и натисна копчето на стартера и четирите огромни перки оживяха.

В света няма друг звук, подобен на този. Мощният дванайсетцилиндров двигател се закашля веднъж, след това зарева в дъждовната тишина на аеродрума, като звяр, благодарен за това, че е бил събуден. Мигновено оживя и радиото и изплашеният глас на диспечера от кулата за управление започна да ни разпитва. Мейсън увеличи оборотите, изведе самолета на полосата, обърна го срещу вятъра и като даде пълна свобода на двигателя, поведе самолета срещу небето.

На петдесет фута от земята Мейсън взе нужния курс по уредите, и като каза обичайните за летците пожелания за успешен полет, облекчено въздъхна. Самолетът набираше височина с вдигнат нос.

На три и половина хиляди фута, преодолявайки облаците, се измъкнахме на воля в яркия слънчев ден, възникнал като по магия. Под нас се трупаха белоснежните планини на облаците, образувайки върхове и долини на щастлива страна, плътно покрита със сняг. Сянката на самолета се гмуркаше в облаците, обкръжена със спектъра на дъгата, понякога изчезваше в тъмните дупки на бялото поле, който закриваше целия ужас на лошото време, царящо долу.

Мейсън изчисли маршрута и пресметна, че ще летим около час. Оставах ни още четирийсет минути, в които да не мислим как ще приземим самолета, когато стигнем до мястото за кацане. Там ще видим. А някъде отпред друг самолет и други хора също трябваше да решат този проблем. Гласът на Мейсън в слушалките, сякаш отговаряйки на мислите ми, започна да коментира ситуацията. „Команчът“ добре е започнал полета. Може би ще му провърви и през някоя дупка в облаците ще избере подходящо място. Но можеше и да не му провърви. Два самолета при такава облачност могат да долетят до Луисвил само ако маршрутът се изчисли точно, а при тази облачност пилотите можеха да разчитат само на интуицията си. Двете крилати машини летяха по различни траектории и в най-добрия случай трябваше да се съберат на едно място. Ние, разчитайки на скоростта на нашия самолет, можехме да съкратим дистанцията във времето. Но кацането си оставаше голям проблем за нас.

Времето, отново елементът време, постоянно оставящ всичко за последната невъзможна секунда. Затворих очи, отпуснах се и се облегнах назад, като дадох възможност на Мейсън да не се тревожи, докато не стигнем нужното място, и се замислих за Рондин.

Какво е искала да ми каже, защо не е могла да се довери на друг? Задачата ѝ беше доста проста, резервен вариант за в случай, че не успея да открия нищо тук. Тя едва ли се е натъкнала на нещо толкова важно, макар че, разбира се, винаги имаше шанс да се сблъска с нещо непредвидено. Разработвайки тази операция, Съветите не са могли да разчитат само на един човек. При тях, както и при нас, работеше цяла група и всеки беше готов за определени действия в зависимост от хода на развитие на цялата операция, всичко беше планирано и отчетено. Те си имаха и свои специалисти, и професионалисти, готови да се включат всеки момент и да направят всичко, за да победят в тази побъркана игра.

Тяхната философия за победа беше по-добра от нашата — бойна философия, където целта оправдава средствата и не е важно, ме мило се усмихваха на тези срещи в ООН. Тук те се държаха като на истинска война и правеха всичко, за да победят.

Сега се намираха на правата, водеща към целта, като играч с топка пред линията на вратата. Ние изгубихме тази топка по вина на играчите ни, а те са готови да използват всички предимства на положението си и с всички сили се стараят да отбележат тъчдаун, дори ако за това е необходимо да пожертват собствените си играчи.

И аз бях пазачът.

Великолепно.

Вятърът им духаше в гърба, а на нас хвърляше мръсотия в очите. Нито ние, нито те можехме да си позволим да загубим. В определен смисъл ние можехме да загубим, като спечелим, така че ако законите на късмета и обстоятелствата ни се усмихнеха отново, това щеше да бъде игра пред сляпа публика, която щеше да разбере резултата, само ако те спечелят.

Два пъти на Мейсън му се наложи да лети в плътна облачност, разчитайки само на уредите. Накрая насочи самолета надолу и като минахме през облаците, се оказахме над залети с дъжд обширни поля. Долу не се виждаше никакъв ориентир. Мейсън включи комутатора и каза:

— Страничният вятър е по-силен, отколкото смятах, отнесло ни е прекалено далеч на запад.

— Сега какво?

— Ще обърнем на изток, ще стигнем до океанския бряг и ще полетим покрай него, докато не определим точно къде сме. Прекалено ниска облачност, опасно е да се лети под облаците. Само сто фута, а на места се спуска почти до земята.

— Тогава давай към океана.

Трябваша още петдесет минути, преди да успеем да открием малък курорт на брега на океана, разположен сред пясъчни дюни. Като го обиколихме, разбрахме, че сме пристигнали на мястото. Удовлетворени, поехме малко на югозапад, търсейки място за кацане и се държахме на минимално възможната височина, като едва не докосвахме върховете на дърветата, опитвайки се да избегнем сблъсъка с тях. Едва не се забихме в линията на високоволтовата

мрежа и полетяхме покрай нея. Тя ни изведе на пътя. Като направихме завой на десет градуса от пътя, стигнахме друга магистрала, летяхме няколко минути над нея и бавно се отбихме вляво.

Погледнах надолу. Точно под нас имаше указатели за летателна полоса. Следи от три колела дълбоко се бяха врязали в просмукания от влага слой, отиваха встрани от центъра на полосата и завършваха там, където стоеше „Команчът“, дълбоко потънал в калта.

Там имаше и нещо друго.

До самолета, с лице надолу, наполовина в дъждовната локва, лежеше тяло на човек. Мейсън каза:

— Те спечелиха, Тайгър. Този пилот добре е познавал местността.

— Ще можеш ли да приземиш самолета?

— Само не и в тази локва. По-добре ще бъде, ако кацнем на твърдо покритие.

— Има ли нещо подходящо наоколо?

Мейсън поклати глава.

— Според картата между това място и Луисвил има само черни пътища.

— Тогава да се приближим към града колкото може повече. От тук до Луисвил има десет мили, човекът вероятно си е намерил кола, за да се добере дотам, имал е време за това, а ние нямаме.

— Случвало ли ти се е някога да кацаш в такива условия? — попита ме спокойно Мейсън.

— Все някога ще ми е за пръв път.

— Понякога той се оказва и последен. За този случай аз съм точно добър компаньон — изръмжа той. — По дяволите!

Луисвил представляваше редица складове, газова станция и няколко къщи, разположени на кръстопът. Прелетяхме над всичко това, почти планирайки, търсейки открито място, където може да се приземи самолет.

Видях как Мейсън ми кимна бодро, очите му блеснаха.

— Стегни по-добре колана.

Затегнах ремъците толкова, колкото можах, и се приготвих за кацане. Мейсън избра място, намали газта и самолетът започна стремително да наближава зелено пасище, чиято повърхност напомняше вълнистата равнина на зелено езеро.

Мейсън прекрасно свърши работата си, самолетът докосна земята отначало с опашката, после коремът с глухо стържение заора по земята и накрая като ранено животно изрева двигателят, когато перките удариха пръста и огъвайки се назад, застинаха безпомощно. Стържейки с метала по земята и камъните, разхвърляйки буци кал и пръски вода, самолетът още известно време се плъзга, докато не застина, спрян от малък ров на дренажна канава. Ние веднага изскочихме от кабината, хвърлихме се встрани от самолета, в случай че се взриви, и спряхме на петдесет ярда от него. Мейсън погледна назад и печално каза:

— Какво направихме с тази прекрасна машина!

— Нищо, Грейди ще ти купи друга — утеших го аз.

Над главите небето се разцепи от мощна гръмотевица. Мейсън махна с ръка и тръгнахме към Луисвил, който се намиреше на половин миля от това място.

Старецът с протрити джинси и фланелена риза на бензиностанцията взе двайсетдоларовата банкнота, погледна я подозрително и я пхна в джоба си. Той бавно се движеше и съобразяваше, при това ясно си даваше сметка, че може да задава въпроси на първите срещнати, без да отговаря на техните. Наложил се да опростя контакта ни, като казах, че колата ни е на пътя, и той повярва, макар и да беше малко поразен от обстоятелството, че сме тук.

— Помислете сами — каза той, — преди известно време мина кола. Старичък пикап, който преди беше собственост на Хени Джордън. Продаде го миналото лято. Купи го едно появило се отскоро по тези места момче, което живее на Декстър Роуд.

— Близо до аеродрума?

Старецът направи учудена физиономия и кимна утвърдително.

— Да, същият. Летците използват това място, когато пръскат полето, рядко, наистина. Така че момчето още държи ферма до полосите.

— Появявал ли се е някога тук?

— Никога не съм го виждал по-далеч от владенията му. Всичко, което му трябва, взима от магазина на Декстър Роуд.

Погледнах Мейсън и ми стана ясно, че той също е разбрал как е станало всичко. Извадих цигари, запалих и казах:

— Тук някъде трябва да има магазинче за риба...

Старецът ме прекъсна, като махна с ръка.

— То е отворено само през лятото. Момчето, което го държи, живее в дървената барака точно зад къщата. Вие какво, познавате ли го?

— Не, но бихме искали да поговорим с него.

— Е, какво пък, можете да направите това сега, вкъщи си е. Зареди се с продукти и списания за цяла година, веднага след Деня на труда^[1], и си живурка удобно, без да излиза никъде.

Извадих снимка на Луи Аграунски и я показах на стареца.

— Виждал ли сте преди този човек?

Той хитро присви очи и мълчаливо се загледа някъде встрани, докато не сложих още двајсет долара в ръката му, след което взе снимката и внимателно я разгледа.

— Много туристи идват тук през лятото да половят риба.

— Ами този?

Той премести снимката по-близо до очите си.

— Възможно е. Като че ли е идвал тук. Не помня чак толкова много, но този съм го виждал, да, точно така, виждал съм го.

Почувствах, че сега настъпва моментът.

— Той има ли си наблизо свое място?

Той ми върна снимката с дружелюбна усмивка.

— Слушай, мистър — провлече той. — Не мога да кажа. Прекарах тук повече от трийсет години и наоколо няма нито един скапан фермер или регистриран гласоподавател, когото да не познавам.

— Може някой да е продал фермата си?

Той учудено повдигна рамене.

— Такова нещо тук не се е случвало. В добри години хората купуват земи, дори строят нови къщи или разширяват старите. Ако имате предвид, че приятелят ви се е преселил тук, то това не е така. Трима туристи имат къщички на плажа, които купиха преди пет години... Те пристигат тук през лятото да половят риба. Но аз не ги познавам, виждал съм ги само когато правеха покупки.

Прибрах снимката в джоба си.

— Къде е това рибно магазинче?

— На около половин миля надолу по пътя. Не много далеч от плажа. Искате да отидете пеша ли?

— Не. Предполагам, че имате кола, която можете да ни заемете, срещу добро възнаграждение, разбира се. Петдесет долара стигат ли ви?

— Стигат — каза той. — Тя е зад ъгъла, син форд. — Той взе парите и като се ухили, ни каза на тръгване: — Връщайте се по-скоро.

Магазинът с табелка „Рибата на Уакс“, която вятърът и пясъкът бяха направили почти нечетлива, се намираше зад елите, прозорците бяха заковани с кръстосани дъски, вратата също беше прихваната с летва. Дървените стени не познаваха боя и нищо, освен специфичната миризма, не говореше за нейното предназначение. Но за този, който работеше само два месеца в годината, това очевидно беше добър бизнес. Купчините боклук и черупки от стриди, с които беше осеяна площадката встрани от къщата, говореха сами за себе си.

Бараката стоеше зад къщата, същата на вид, само че от тухления комин се виеше дим и светеше прозорец.

Почуках на вратата, почаках малко, после я бутнах нетърпеливо. В другия край на стаята, проснал се на леглото, лежеше пълен брадат човек с мръсно долно бельо и дишаше тежко, намирайки се в забрава от пълно опиянение. Шарената котка се беше настанила на корема му, прикрита с вестник. До леглото се търкаляха две празни бутилки и остатъци от сандвич, недояден от котката, която, като ни видя, се скри под леглото.

Двамата се приближихме до леглото и разтърсихме човека, опитвайки се да го събудим. Поляхме го с вода, но безрезултатно.

— По дяволите, той напълно е изключил — каза Мейсън.

Човекът се размърда, каза нещо неясно и се опита да се обърне. Пъхнах ръка под врата му и разтърсих главата му.

— Уакс, чувате ли ме?

— Хайде да го сложим на пода и ще се опитам да го свестя, като го погъделичкам на някои места.

— По дяволите, имаме съвсем малко време, за да се занимаваме с шеги.

— Нека опитам.

Смъкнахме го от леглото на пода и го сложихме върху разстланите вестници. Мейсън започна работата си. След миг Уакс захърка, закашля се, опитвайки се да се надигне и търсейки с мътни очи мъчителите си. Включих газовия котлон, сипах вода в канчето и я сложих да кипне. После сипах повече кафе вътре и когато водата завря, излях питието в гърлото на Уакс. Мина около половин час, преди той да може да произнесе първите думи.

— Какво... по дяволите... кои сте вие, хора?

Парите правят чудеса. Поднесох към очите му петдесет долара, уверих се, че ги е видял, после ги прибрах. Като улових замъгления му поглед, казах:

— Трябва да науча нещо. В състояние ли сте да говорите.

Мейсън му даде да изпие още една чаша димящо кафе и той жадно отпи няколко глътки, после направи гримаса и зашари с очи, като търсеше бутилката.

— Може би... ако ми дадете нещо за пиене.

— Първо ще поговорим. — Показах му снимката на Аграунски.

— Случвало ли ви се е да виждате този човек?

Той се наведе напред, погледна бързо снимката и се отпусна назад.

— Купува риба от мен.

— Къде живее?

Уакс стисна устни.

— Някъде на плажа, мисля. Никога не ми е казвал. Рядко идва в града. Виждал съм го три-четири пъти, когато правеше покупки. Болен човек.

— Опитайте се да помислите, Уакс, къде на плажа?

Този път той доста решително тръсна глава:

— Отде да знам! Според мен живее там. Има няколко къщички за туристи и дървени колиби.

— А сигурен ли сте, че идва от плажа?

— Разбира се.

— Защо?

Уакс се разсмя хитро като заговорник и каза:

— Винаги идваше с пясък по джапанките си, както и всички оттам. Никъде другаде няма пясък, освен там. Той е от плажа. Но сега там няма никого.

Не спорих с него. Заедно с Мейсън изскочихме бързо от къщата и след миг вече се носехме с колата към океана. Преди четирийсет минути дъждът беше спрял и през облаците синьото небе просветваше на фона на оловносивите облаци.

На пясъчния път беше сравнително сухо и колата се движеше леко, без да затъва. Някъде зад облаците се чуваше бръмченето на самолет, летящ над океана, от който се надигаше нов дъжд. После самолетът обърна и полетя към брега, опитвайки се да избяга от надигащата се буря.

Пътят започна да завива наляво, после рязко зави към океана, пресече ров, който минаваше покрай плажа. Като го преминахме, се лишихме от защитата на дърветата, растящи между пътя и плажа. Спрях и се огледах, малко по-вдясно имаше елова горичка. Закарах колата там и изключих двигателя. По на юг, на плажа, почти до това място, се виждаха подобни на сандъци плажни вилички, разхвърляни из пясъчните дюни и изглеждащи изоставени през това време на годината.

— Как си представяш ситуацията?

— Аграунски е могъл да купи една от тези къщички. Сделката е минала незабелязано, ако се е появявал тук рядко. Мисля, че сега седи в една от тях, имайки в запас всичко необходимо, сам със своето изобретение и чака, кога ще узрее, за да се възползва от него.

— Тогава в коя от тях?

— На този въпрос ще е трудно да се отговори.

Приблжихме края на пътя и видях електрически жици, висящи на стълбовете, водещи в двете посоки.

— Виж, Мейсън. Към всички къщи водят жици. По електромерите можем да определим в коя къща използват електроенергия.

Отново се чу бръмчене на самолет и след него сякаш ехо се раздадоха гръмотевици. Небето се покри с тежки облаци, носещи се от океана заедно със стена дъжд, закриваща със себе си като с плътна мъгла цялото пространство. Мина малко време и най-далечната вила вече беше погълната от дъжда.

Започнахме внимателно да се промъкваме към къщичките, опитвайки се да използваме вълнистата повърхност на дюните и

укривайки се зад всеки хълм. Дъждът, който вече ни настигна, също беше добро укритие, както и за нашите врагове.

Добрахме се до първата къщичка, огледахме я старателно и като се убедихме, че е необитаема, тръгнахме към следващата, разположена на стотина ярда от първата. Движехме се по един от двете страни, готови всеки момент за нападение и ответна атака.

Мейсън пръв видя стария, очукан пикап, затънал в пясъка. Колата беше закрыта от храсти и дървета и можеше да се види само ако случайно се натъкнеш на нея.

— Той е тук — каза Мейсън.

Кимнах.

— Иди да видиш дали няма никакви следи, а аз ще проверя следващата къщичка. Ако го откриеш, тичай бързо при мен и ще го хванем заедно.

— По дяволите, Тайгър...

— Слушай, това е професионалист. Той е специално подготвен убиец, а ти си пилот. Той е готов на всичко и знае, че сме по следите му. Не трябва да допускаме грешка. Самият той не греши.

— А ти?

— Аз също не греша. А сега върви.

Той махна с ръка, сякаш ми отдаваше чест, обърна се и тръгна към колата през завесата от дъжд, а аз продължих към следващата къща. След няколко минути се изгубихме един друг от поглед. Скоро стигнах до наклонена на една страна къща. Отначало се огледах, после се приближих. Видът на постройката говореше за пълно опустошение, електромерът не работеше и беше покрит с пясък. Къщата беше изоставена преди няколко месеца, вратите и прозорците заковани.

Стоях няколко минути, оглеждайки местността и опитвайки се да разбера какво ме тревожеше. Нито до първата къща, нито тук имаше никакви следи. По неизвестни причини Найджър Хопс вървеше по друг път. Защо? Той знаеше не повече от мен.

И в този момент разбрах какъв идиот съм. На стълбовете, освен електрически жици, до самия край имаше и телефонен кабел, от който нямаше разклонения към тези къщи. Луи Аграунски не се намираше тук за почивка. Той специално беше избрал това място за целите си. Аграунски беше привикнал към определени удобства и трябваше задължително да си сложи телефон, за да има връзка. Нямаше какво да

чакам Мейсън, за да му съобщя това. Наведох глава срещу дъжда, стиснах по-силно пистолета и се затичах по наклонения скат на дюните покрай стълбовете, оглеждайки разклонението на телефонния кабел.

Оставаше ми малко до последната къща, която се намираше на колове и имаше същия очукан от лошото време вид, когато във въздуха се раздаде сухия трясък на кратък изстрел, но веднага беше заглушен от дъжда. Опитах се да определя от коя страна идваше, но беше безполезно. Пясъчните дюни около къщата сякаш се надигаха, подгонени от вятъра. Пропълзях до къщата, криейки се зад хълмистата им повърхност, и се придвижих напред колкото се може повече. Опитвайки се да не се излагам на изстрел от страна на къщата, бях готов да отговоря с огън всеки момент. Като се промъкнах още малко напред, видях Мейсън. Той лежеше на пясъка, главата му беше обърната настрани, от нея върху пясъка капеше кръв. Падайки, той се беше търкулнал в дупка между дюните, изровена от вятъра и покрита с раковини. Едната му ръка още мърдаше в несъзнателни конвулсивни движения.

Но не можех да се приближа до него. Хопс очакваше именно това. Веднага, щом се разкрия, той нямаше да пропусне. Той е убил Мейсън умишлено, за да привлече вниманието ми и да се опита да ме измъкне на открито. Имаше малко време, но все пак достатъчно, за да дочака появата ми. Искал е да работи на сигурно и да изпълни това, заради което се бе появил тук.

Но сметките му бяха криви. Понякога се налага да рискуваш заради нещо по-голямо. Мейсън беше скрит в падината, в него не можеше да се стреля още веднъж, без да се изкачиш на гребена на дюната. Той можеше да остане тук в безопасност, докато не дойда за него по-късно.

Ако можех.

Пропълзях обратно зад прикритието на дюните. Хопс трябваше щателно да си избере позиция, като заеме ключово място, откъдето да контролира всички подходи към къщата. Вгледах се в пространството между земята и пода на къщата. Разстоянието се равняваше на около четири фута, но не видях нищо подозрително, човек не можеше да се скрие зад коловете под къщата.

Следите, водещи от верандата към океана, едва ли бяха на Хопс, там позицията не беше изгодна.

Той трябваше да е в дюните.

Нямаше нужда да се движа тихо, пясъкът под краката ми не издаваше никакви звуци, а дъждът и глухият рев на океана заглушаваха съвършено дори и най-малкия звук.

Колко пъти му се е налагало да убива? А колко пъти на мен? Някъде пътищата се пресичат и става среща, след която продължава само единият. Колкото и да си опитен и силен, винаги има вероятност да срещнеш по-опитен и по-силен противник. Всеки от нас до настоящия момент успяваше да премахва основните си съперници, а сега се срещнахме тук. Нищо не трябва да бъде изпуснато, иначе няма да има победа.

Почти се натъкнах на опънатата връв, преди да я видя, и се ухилих на поставения капан. Ако се бях закачил за нея, по движението на водораслите Хопс щеше да разбере за приближаването ми и да се подготви за срещата. Без да я закачам, се прехвърлих през връвта и запълзах към водата по малката площадка между пясъчните хълмове. Това не беше съвсем логичен път. По-сигурно е да се промъкваш през дюните, но така беше по-близо до мястото, където се беше скрил той. Човекът, който се движи, винаги по-трудно се подготвя за неочаквана среща, отколкото този, който седи в засада. Искях да заобиколя Хопс и да мина отстрани. Лавирайки между пясъчните хълмове, се добрах до вълноломите, които като дълъг език под ъгъл изчезваха в океана. Дузина плашливи гларуси ме поглеждаха любопитно, без да спират нито за миг своя бяг.

Оттук започнах бавно да се изкачвам по склона на дюната към къщата. Тя беше затворена и стоеше като мълчалив свидетел на ставащото. Прозорците, като празни дупки вместо очи, гледаха безучастно. Спрях, изучих внимателно обкръжаващите ме дюни и се опитах да определя коя от тях е избрал Хопс.

Имаше само една подходяща — с гребен, подобна на рибешки гръб. От нея се покриваше цялото пространство и тя можеше да предпази човек от нападение. Почувствах как капките дъжд, стичайки се по бузите ми на студени струйки, навлажняваха устните ми със злокобната целувка на смъртта и ми пожелаваха късмет.

Започнах да се изкачвам по склона.

Над главата ми прелетя чайка право към гребена на дюната, но изведнъж промени рязко на деветдесет градуса посоката и се устреми към водата.

Това беше достатъчно. Чайката го беше видяла първа.

Тази дюна беше добър капан. Именно тя беше мястото, което търсех. Оставаше само още една.

Нямаше какво да чакам и се затичах.

Той лежеше във вдлъбнатината, която беше изровил в пясъка, чувствайки се в безопасност и съзнавайки, че контролира ситуацията. Лежеше, прибрал под себе си единия крак, дулото на пистолета гледаше надясно, а усмивката на лицето му приличаше на озъбване на смъртта. В другата си ръка държеше под носа си инхалатор *Безекс*. По всяко друго време лицето му би било обикновено лице, каквито има много в тълпата, но сега, поради израза на удоволствие от предстоящото убийство, то приличаше на лицата на професионалните убийци, които ми се бе случвало да виждам преди. Тежкият блясък на присвитите очи и твърдо стиснатите безкръвни устни, изкривени от странна усмивка предусещаното убийство, странната напрегната релаксация на чистия убиец, червеният белег на лицето му.

Той също имаше способността да предусеща опасността. Погледите ни се срещнаха. На лицето ми той видя такова изражение, каквото и аз на неговото.

Изпъна се като котка, обърна пистолета и стреля, търкаляйки се по склона към основата на дюната. Изглеждаше сякаш изстрелите ни прозвучаха едновременно, слели се в един мощен пукот, който раздра въздуха с удвоена сила. Почувствах удар в хълбока, малко по-ниско от гръдния кош, куршумът ме опари, изсвири и изчезна в мъгливия въздух над пясъците.

Моят стар 45-калибров приятел се бе проявил по-добре. Куршумът изби магнума от ръката му и като остави кървава следа, откъсна два пръста, които паднаха в пясъка за обяд на пясъчните раци.

Той ме погледна с диви, невярващи очи. Смъкнах предпазителя на желязото си и го оставих на пясъка. Хопс разбра, че искам да го хвана с голи ръце и не ме дочака.

Той тръгна срещу мен със смешна походка, кръв течеше от ръката му. Бях готов да го срещна, знаейки, че в ръката си има нож, който е готов да пусне в ход. Пръв го хванах за китката на ръката и го

обърнах по гръб, като извих ръката му така, че ножът блесна и отлетя в пясъка.

Очаквах, че той ще се бори докрай. Трябва да са му внушили, че задачата, която изпълнява, е достойна за всякакви жертви и усилия. При това той беше добре подготвен и благодарение на победите си имаше богат опит. Единственото, за което не беше готов, беше поражението. Той стана и затича с някакъв полустон-полувик през дюните по посока на плажа, бясно работейки с крака. Настигнах го почти до самата вода и го подсякох отзад през краката. Той се спъна и падна на мокрия пясък, като се обърна по гръб. Съпротивляваше се като бесен, прилагайки върху мен всички хватки на джудо и карате, които владееше. Но нито една от тях не достигаше целта. Отразих удара му, насочен към гърлото ми, и със силен ъперкът в челюстта го изпратих в нокдаун. После го ударих от другата страна и той падна с лице във водата. Хопс разбра какво възнамерявам да направя, затова се извиваше и драскаше земята с окървавените кочани на пръстите си, опитвайки да се измъкне изпод крака ми, с който притисках врата му, държейки главата му под водата. Той се извиваше с цяло тяло, като се стремеше да отхвърли убиващата го тежест.

Когато последното конвулсивно движение на тялото му затихна, аз го оставих и тръгнах към къщата. Намерих Мейсън, превързах раната на главата му и го вдигнах на ръце. Той беше в безсъзнание, но жив. Той, както и аз, този път имяхме късмет.

---

[1] Денят на труда се празнува в САЩ в първия понеделник на септември. ↑

ГЛАВА 12

Къщата беше добре укрепена. Не беше толкова просто да се проникне в нея. Прозорците бяха затворени с тежка метална мрежа, прикачена от вътрешната страна, и спуснати жалузи. Двете врати, предната и задната, бяха обковани отвън с желязо и закрепени с болтове към вътрешната обковка. Такава защита напълно можеше да спре всеки убиец, още повече ако знаеше, че насилственото проникване можеше да доведе човека, намиращ се вътре, до непредсказуеми действия. В този случай убиецът ще предпочете да изчака момента, когато без проблем ще може да проникне в къщата.

Бях взел със себе си шперцове, пъхнах един в ключалката и внимателно опитах да я отворя. Ключалката не отреагира. Опитах четири ключа, преди да намеря необходимия, който отвори ключалката. Вратата леко поддаде, оставаше да се свали веригата. Тя се оказа по-дълга от обичайната и можах да сваля езика ѝ, като избутах веригата с визитна картичка, която пъхнах в процепа между вратата и касата. Веригата падна с леко дрънчене и аз отворих вратата. Вътре тихо свиреше радио, звукът се прекъсваше само от електрическите смущения, дължащи се на бурята. Пистолетът ми беше готов. Влязох, затворих вратата и постоях малко, като дадох на очите си възможност да привикнат с полумрака, царящ в къщата. Накрая започнах да различавам по-ясно подробностите от обстановката и видях този, когото толкова упорито търсех.

В ъгъла, където свиреше радио, на стената висеше часовник и на фона на кръглия му блестящ циферблат се виждаше контурът на извития гръб на кресло, обърнато към океана. От двете страни на креслото стърчаха чифт остри лакти на неподвижната фигура, седяща в креслото и гледаща океана през откренатите жалузи.

Той не ме чуваше. Свалих обувките си и внимателно тръгнах напред, като премервах всяка крачка, за да бъда готов да стрелям всеки момент, ако потръбва. Минавайки отстрани, видях малък уред с две светещи червени светлини. Аграунски нито веднъж не помръдна, не

обърна глава, той седеше тихо, държейки в лявата си ръка уреда с размер на цигарена кутия, палецът му беше замрял на едно от двете кончета.

Вдигнах пистолета, прицелих се право в главата му и извиках:

— Луи!

Той не реагира... никакво движение. Направих още една крачка напред, готов да уловя и най-малкото движение на пръста му и да отхвърля ръката от копчето. Достатъчно бе слабо натискане на копчето и това щеше да се случи.

Почувствах как по гърба ми потекоха струйки пот. Зад прозореца на къщата беше целият жив свят, а тук, вътре, неговата гибел.

— Луи Аграунски! — отново извиках аз.

Сега бях съвсем до него, можех да видя широко отворените очи и възторжената му усмивка, застинала на устните, сякаш наблюдаваше най-великото зрелище в живота си. Той беше мъртъв.

Инжекцията лежеше до него, иглата се беше забила в тапицерията на креслото. До радиото се търкаляха три празни ампули, огъната лъжичка и парче свещ в чинийка. Луи Аграунски беше взел решение. Най-последно беше постигнал целта. Той готвеше смъртта на всички и умря сам, отравяйки се със свръхдоза хероин, който толкова много желаше.

Не докоснах нищо. Специалистите ще огледат всичко. Оставих Аграунски да седи, скрих пистолета и мускулите ми се отпуснаха облекчено, сякаш от плещите ми се стовари огромен камък. След секунда ми мина. Погледнах часовника си и изругах в тъмнината.

Телефонът стоеше на масичка до стената. Вдигнах слушалката и съобщих на оператора номера на квартирата в Ню Йорк. Раздадох се само два сигнала и чух гласа на Рондин, който каза съвсем просто:

— Да?

— Тайгър е, скъпа.

Чу се облекчена въздишка, която сам изпуснах преди минута, но след това тя изплашено заговори:

— Тайгър... О... Но... къде си?

— Намерих го, дребосъче. Светът отново може да спи спокойно. За кой ли път отново е спасен. Сега можеш да не мислиш повече за целия този случай.

— Не, не, Тайгър... послушай. Намерих... писмото на Дъг Хамилтън. Той специално го е изпратил на стария си адрес и то, обикаляйки всичките му следващи адреси, е пристигнало на последния. Всичко е написал в него.

— Но всичко вече е минало, скъпа.

— Тайгър... това е Кеми Хънт.

Сякаш леден северен вятър, стигащ до костите, повя от думите ѝ.

— Кеми? — повторих аз беззвучно.

Нещо запука в слушалката, после отново се раздаде гласът на Рондин:

— Хенри Франк се явил в Белт-Еър уж да търси работа, но всъщност се е срещнал с Кеми Хънт, за да ѝ разкаже за Луи Аграунски. Хамилтън започнал да проверява Хенри Франк както всеки кандидат и научил, че е бил активен комунист. По-късно случайно видял Кеми да се среща с Франк. Те обсъждали нещо. Хамилтън заподозрял нещо и започнал да наблюдава Кеми. Той я проследил на срещите ѝ с Вито Салви, дал му е съвсем точен словесен портрет в писмото. По-нататък Хамилтън е поискал да изясни кой е Вито Салви и във връзка с какво се е срещал с Кеми Хънт.

С далечен и студен глас попитах:

— Подкрепил ли е показанията си с някакви улики?

— Хенри Франк бил от О Гали и Кеми Хънт няколко пъти е летяла при него. Хамилтън е сложил в плика фотокопия от самолетните билети.

Да, всичко беше прекрасно замислено. Да почакам, докато Мартин Грейди не открие, че лично той е препоръчал съветски агент на ключов пост в едно от най-секретните производства. Как е попаднала тя при Грейди? Кеми Хънт се занимаваше с издателска дейност, където опитният разузнавач можеше да изопачи така публикуваната информация, че да задоволи изискванията на работодателите си. После са я поканили на работа в най-секретното производство, където тя седяла тихо, в очакване на своя час. Единственото нещо, което можело да попречи за предприемането на по-ефективни действия, бил двойният контрол, упражняван от държавните служби по отношение на всички заети в проекта.

Сигурно е заемала високо положение в разузнаването, били са ѝ дадени всички пълномощия, необходими, за да се задействат огромни

сили, когато настъпи великият момент. И той настъпил.

Един човек се отклонил от нормата и със силата на ума и болната си психика създал ситуация, способна да унищожи света. Кеми Хънт веднага се възползвала от това. Имала документи на името на Хелън Люис и запасна квартира в друг град. Тя лично се убедила в настроенятия и състоянието на Луи Аграунски, като се срещнала с него. Добре я научили да се ориентира в психологията и поведението на хората, да използва слабите им и силни страни. Съвсем лесно е било да промени външността си, малко грим и камуфлаж могат да направят жената неузнаваема. Решавайки, че всичко е готово, те подготвили капан, като прекъснали каналите на Аграунски за получаване на наркотик и го накарали да се движи от едно място на друго, насочвайки го към Ню Йорк в търсене на хероин. А в Ню Йорк били приготвили всичко, за да получат от Аграунски толкова ценната информация — знанията, натрупани в мозъка му, разрушаван от наркотиците.

— Кеми Хънт — промърморих разсеяно.

Не чух отговора на Рондин, защото зад мен един глас каза:

— Абсолютно вярно, Тайгър. Учудена съм, че се досети. Затвори слушалката, моля те.

Тя говореше с дрезгав гърлен глас и вече не можех да си представя бялото, нежно, живо тяло в червените отблясъци от камината. Сега този глас съответстваше на истинската ѝ същност — паяк в своята паяжина, готов да изяде жертвата.

Оставих бавно слушалката, обърнах се, като знаех, че в ръката си има пистолет, броунинг, отлично белгийско оръжие. Дулото ме зяпаше право в очите.

— Учудваш ме, Тайгър. Къде е... другият?

— Удавих го.

Това като че ли не я шокира.

— Ясно. Предупреждавах го.

— Да, той беше подготвен, но не напълно.

— Не като мен.

Кимнах.

— Как дойде тук, Кеми?

— Парите са нещо, което е много ценно. Там имаше хеликоптер и човек, съгласен да лети тук. Ако ти е интересно, беше съвсем лесно

да намеря този Луисвил. Трябваше само да си спомня някои подробности, които ти сам ми съобщи, океана, например.

— Много ти е провървяло.

— Този път да. Имаше разкъсване на облачността. Приземихме се недалеч оттук. — Тя ми се усмихна, но това беше ледена усмивка. — С вашите пилоти винаги можеш да се договориш.

— И какво стана с него? — попитах аз.

Тя безразлично повдигна рамене.

— Отиде си, както Дъг Хамилтън? — предположих аз.

— За негово щастие много по-бързо.

— А защо беше убит Дъг?

Тя ме погледна изпитателно, очите ѝ се изпълниха с омраза.

— Хамилтън знаеше прекалено много. Но проговори. Вито Салви направи всичко, за да се увери, че Хамилтън е казал всичко, което знаеше — тя млъкна и се намръщи. — Може и да е лъгал. Казал е, че има материали срещу мен в личните му досиета. Наистина имаше един, но това беше просто заключение по резултатите от проверката.

— Имал е и друг материал, както се оказа — казах аз.

— Сега това няма значение.

Възнамерявах да я попитам още нещо, но тя рязко тръсна глава. С бърз поглед огледа цялата стая, видя неподвижната тъмна фигура в креслото до прозореца и разбра всичко сама, без излишни обяснения.

— Не, Тайгър, безсмислено е да водим този разговор. Нищо няма да ме отвлече от това да не го направя... — тя очерта с пистолета си кръг, като нито за миг не изпускаше от прицел жизненоважните части от тялото ми.

По един или друг начин трябваше да се справя с нея. Нямахме обаче да успеем... разстоянието между нас беше прекалено голямо. Тя щеше да направи този единствен изстрел и това щеше да бъде повече от достатъчно, но въпреки това трябваше да се опитам. Това щеше да бъде бързо движение от неудобна позиция, но си оставаше единственият шанс, който имах.

Кеми като че ли прочете мислите ми и каза:

— На масата до теб има лампа. Запали я. Само не прави резки движения с ръце. Бавно, много бавно.

Със забавено движение на ръката аз осветих сцената на моята смърт.

— Сега пистолета, Тайгър. Просто го извади с пръсти и го хвърли на пода. Това означава, че ще можеш да живееш и мислиш още няколко секунди.

Протегнах се за пистолета, като при това се обърнах леко, и изведнъж разбрах, че нищо не мога да направя. Остра, ослепителна болка от раната, нанесена ми от магнума на Хопс, прониза тялото ми и отека в мозъка. Извадих пистолета и го пуснах на пода до мен.

— Сега извади всичко от джобовете си. Всичко докрай. След това ги обърни така, че да мога да ги видя. Чувала съм за изобретенията, които си използвал, Тайгър. Ние също използваме такива методи и не искам те да бъдат приложени върху мен.

Един след друг обърнах джобовете си и сложих на масата съдържанието им. Тя явно беше разочарована. Портфейл, чифт кламери, дребни монети, комплект шперцове и напълно безполезният сега инхалатор Безекс, който беше предназначен за Найджър Хопс.

Тя вдигна към мен насмешлив поглед.

— Защо отлагаш, Кеми? — казах аз.

Отново се усмихна, но воднистите ѝ очи бяха студените очи на паяк, готов да се разправи с жертвата си.

— Казах ти веднъж, че ми доставя удоволствие да изучавам поведението на хората. Интересно ми е да наблюдавам реакциите им. Досието ти в Комитета е толкова дебело, а отчетите за акциите, в които си участвал, толкова внушителни, че искам да видя как ще се държиш, като знаеш, че си на път да умреш.

— И преди съм виждал смъртта.

— Виждал си, но този път можеш да бъдеш сигурен! — просъска тя. — Отстъпи назад крачка по крачка и застани в средата на стаята.

Направих както ми каза. Стигаше само да се приближа до нещо, което можех да хвърля по нея, тя веднага щеше да стреля. Щях да умра на място и, както тя каза, всеки момент, който ми оставаше, беше за живеене и мислене.

Тя отиде до масата, където се намирах преди, и пистолетът ѝ ми казваше да си стоя на мястото. Сега тя можеше добре да види тялото на Луи Аграунски и да се убеди в това, за което се беше досетила още в началото. Можеше да види и червените светлини на контролното устройство и знаеше, че то беше в действие. По-късно нейните

технически специалисти щяха да го огледат и да използват смъртоносния му потенциал.

— Защо не хванахте Луи Аграунски по-рано, Кеми?

Тя тихо се закашля, премига и каза откровено:

— Просто защото не знаехме тайната на устройството за двоен контрол. Той го беше скрил доста добре. Може би дори със секретна мина. Трябваше ни самият уред. Надявахме се да получим и Аграунски, но се съмнявам, че той ще ни липсва сега. Нашите инженери ще знаят как да постъпят, мога да те уверява в това.

— Но всички ще загинем, нали знаеш това?

Тя тръсна глава, като продължаваше да се усмихва.

— Засега ще загинеш само ти. Останалите ще поставим под контрол. Те ще разберат какво значи да служиш за благото на държавата и бъди сигурен, че протестиращите ще са много малко. В края на краищата ние имаме голям опит в отношенията с, както казвате вие, „поробените народи“. Тази страна няма да е изключение.

Кеми държеше пистолета с лявата ръка, а с дясната прехвърляше предметите, които бях извадил на масата. Стараех се да я гледам спокойно и твърдо, за да не улови в очите ми нито молба, нито искане. Това вероятно щеше да ѝ хареса и сигурно щеше да направи още по-приятно това, което беше планирала. Щеше да се наслаждава още повече на ролята си на паяк, която си беше избрала от самото начало.

Веждите ѝ се събраха, носът ѝ се смръщи и тя кихна, като тръсна глава. В известен смисъл това дори изглеждаше смешно.

— Страдам заради теб, Тайгър, но затова пък този път успях да изплета най-здравата паяжина.

— Жестоко.

— Ти мислеше, че това никога няма да се случи. Бях права от самото начало... ти си муха, Тайгър. Типична муха, хванала се в паяжината и умираща в момента на най-висше удоволствие, нали?

— А нима е така?

Тя отново се намръщи и задиша тежко, подсмърчайки с нос, а в очите ѝ се четеше досада. Само за секунда погледът ѝ се отклони встрани, след това взе инхалатора и развъртя капачето. Протегна го с насмешлив жест и каза:

— Благодаря ти, муха... преди да умреш, приеми благодарностите ми.

И тя вдъхна дълбоко, като постави инхалатора първо към едната ноздра, след това ръката ѝ посегна към другата и застина на половината път. Очите ѝ станаха за миг ясни, чисти и широко отворени, когато смъртоносният цианиден газ, който тя бе активирала с отварянето на капачката, достигна дробовете ѝ.

Изведнъж тя осъзна, че е загубила играта, опита се да натисне спусъка на автоматичния пистолет, който вече гледаше надолу, но краката ѝ се подгънаха и тя рухна на пода, присъединявайки се към този навън, който вече бе отишъл в самотните селения на смъртта.

Беше мъртва, когато стигнах до нея, и не можеше да чуе думите ми:

— Нали ти казах, паяко, че съм риеща оса.

Издание:

Мики Спилейн

Двоен контрол

Американска първо издание

© „Евразия“, 1993

© „Eurasia publishers“, 1993

c/o GPA, Sofia

© Mickey Spillane, 1966

New York: The New American Library, Signet Books 1967

Превод ЕАР

Редактор Елиана Владимирова

Коректор Пламен Възланов

Художествено оформление ЕАР

Набор Елиана Владимирова

Компютърен дизайн Александър Мандалов

Гарнитура Times

Формат 84×108/32

Печатни коли 16

Печат ДФ „Полиграфия“

Цена 25 лв.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.